

Nhã Ca

Cổng Trường Vôi Tím

Chương 1

Tôi biết chỉ còn hôm nay nữa thôi, chẳng bao giờ tôi gặp lại cô giáo Kim Chi của tôi nữa . Không phải riêng mình tôi, mà cả lớp ngồi yên lặng . Cô Kim Chi ngồi trên bàn, hai tay khoanh trước ngực . Đầu cô hơi nghẹo một bên để mái tóc cắt ngắn, uốn cong ra, bình thường cô thắt tóc hai bên với hai chiếc nơ màu tím . Hôm nay cô không để nơ, những sợi tóc được buông lơi vô cùng thoải mái . Giọng cô Kim Chi như chưa kịp thấm vào tường vôi, vào bàn ghế:

– Cô chỉ còn một giờ này nữa dạy các em . Bắt đầu ngày mai, các em có cô giáo khác . Tiếng nói của cô chìm dần vào yên lặng . Cô cũng ngồi yên lặng . Sự im lặng đến cứng đặc, làm bàn ghế muốn nổi những tiếng kêu như tiếng nứt của gỗ chẳng hạn . Duy Phước, cô trưởng lớp bình thường có tiếng là liếng thoảng, đối đáp nhanh nhẹn cũng ngồi im không thốt được một lời . Cả lớp từ B3 phần đông đều mến cô Kim Chi, kể cả những đứa học dốt . Cô Kim Chi tính rất dễ thương, ít truy bài học trò, lại hay có những mẩu chuyện dí dỏm để kể . Mới đây cô lấy chồng, có vài cô học trò từ B3 mến cô Kim Chi, tỏ vẻ thất tình một thời gian . Bây giờ, chồng cô dời đi Sài Gòn, cô xuất giá tòng phu Nói theo cái giọng của Duy Phước đã từng giễu con Mỹ Đức, mới mười sáu tuổi đã lấy chồng, bỏ học . Mỹ Đức lấy chồng trước cô Kim Chi hai tháng, đám cưới cũng có một số bạn thân đi dự . Mới đó mà cả lớp như quên Mỹ Đức rồi, chẳng ai mất công nhắc tới một đứa bỏ đàn quá sớm như thế . Nhưng trường hợp cô Kim Chi, chắc chắn sẽ có nhiều đứa trong lớp tôi khó quên được cô vì giữa cô và lớp tôi có nhiều kỷ niệm quá.

Năm ngoái, khi chúng tôi còn học lớp ngũ B3, cô giáo Kim Chi đã được đặc trách làm cô giáo hướng dẫn cho lớp chúng tôi . Và đến năm lên đệ tứ, chúng tôi phải tranh đấu mãi

với cô hiệu đoàn trưởng mới giữ được cô Kim Chi giữ lại chức hướng dẫn lần nữa . Cô tỏ vẻ hoạt động hăng say trong các buổi trại trường, trại lớp . Cô có tinh thần hướng đạo, về các trò chơi ở trại cô rất rành, thành thử đi trại chung với trường, lớp tôi luôn luôn đoạt được trò chơi lớn.

Từ ngày cô Kim Chi lấy chồng, chúng tôi chịu nhiều thiệt thòi hơn . Cô biếng hoạt động, cô ham công việc nội trợ quá . Cô Kim Chi đã làm cho mấy cây si trong lớp thất vọng, dân ngã cây si trồng sân các cô giáo khác.

Tôi ngồi khoanh tay lên bàn, nhìn thẳng vào cô Kim Chi . Còn cô, cô nhìn xuống cả lớp, đứa nào cũng có thể bắt gặp đôi mắt của cô nhìn tuần tự . Tôi nhận xét thấy cô Kim Chi hơi mập ra, điều này làm tôi hơi buồn, trước đó, cô Kim Chi rất mảnh mai trông cô trẻ và nhỏ nhắn, hiền như con nai . Tôi mến cô Kim Chi nhưng không mến cô . Tôi trồng cây si một cô giáo khác, cô giáo dạy môn quốc văn . Chỉ có cô Trịnh Nhơn của Phù Dung thôi . Và cô Trịnh Nhơn cũng chỉ có quyền có một học sinh yêu là Phù Dung thôi . Tôi ghen với cả các bạn học nhìn cô Trịnh Nhơn của tôi bằng con mắt trêu mến.

Nhưng lúc này tôi đang ngồi trước mặt cô Kim Chi kia mà . Tại sao tôi lại nghĩ tới cô Trịnh Nhơn của tôi nhỉ . Tôi sắp xa cô Kim Chi rồi . Cô Kim Chi cũng rất thương tôi . Hình như phần đông các cô giáo đều không ghét tôi . Tôi học không giỏi, có vài môn dốt nữa là đặng khác . Nhưng tôi không muốn làm một cô học trò bị ghét bỏ.

– Các em có điều chi phiền cô không ? Có điều chi cứ nói . Chúng mình chỉ còn nói với nhau có một lần này nữa . Cô đi xa, nhưng lúc nào cô cũng nhớ các em . Hình ảnh các em là những kỷ niệm đẹp nhất của cô trong thời gian dạy tại Huế.

Có tiếng xì xầm . Tất cả đều nhìn về phía Duy Phước . Tôi cũng nhìn về phía Duy Phước . Nhưng phía Duy Phước có tiếng xì xào nhỏ:

– Phù Dung đi, Phù Dung nói đi . Một cây quốc văn mà.

Tôi phản đối:

– Duy Phước đi . Trưởng lớp mà nhất vậy ?

– Ủ, Duy Phước

– Duy Phước.

Nhiều tiếng nói theo . Có cả tiếng vỗ tay lẻ loi nữa . Tiếng vỗ tay vô duyên quá chừng , nhưng chẳng ai buồn phản đối tiếng vỗ tay đó nữa . Duy Phước đứng lên, nó hất mái tóc xõa ra sau bằng cách lắc lắc cái đầu . Mái tóc nó dày, rậm, bù xù như con ma rà, nhưng

nó không buộc lên bao giờ . Con gái Huế mà sức mấy buộc tóc cho giờ cái ót ra . Cô Kim Chi chăm chú ngó Duy Phước, Duy Phước bắt đầu nói . Phải công nhận giọng Duyy Phước rất dễ thương, nhẹ và êm, lại ngọt nữa.

– Dạ thưa cô .. Dạ thưa cô...

Duy Phước chỉ ấp úng nói mấy tiếng đó rồi cúi đầu . Tóc tai rũ xuống che hết hai má .

Nhưng nó lại ngừng lên liền:

– Dạ thưa cô, chúng em rất buồn khi không còn được học với cô . Thưa cô, gần hai năm trời, thầy trò đi đâu cũng có nhau, (Tôi buồn cười, có chỗ cô đi, thầy đi mà không có trò đó nghe . Đang buồn tôi cũng có thể phì cười được, chắc nhiều đứa cũng đang phì cười như tôi . Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò mà). Công đức cô đã dạy dỗ chúng em nên người không bao giờ chúng em quên . Thưa cô, trong thời gian học với cô, nếu có điều chi làm lỗi, hôm nay, xin cô tha thứ cho . Cô đi xa, nhưng hình ảnh cô vẫn ở trong tâm hồn các em, các em không bao giờ quên được hình ảnh người cô dịu hiền, đã hết lòng thương mến chúng em, dạy dỗ chúng em trở nên người hữu dụng...

Duy Phước chỉ nói được tới chừng đó . Bài học thuộc lòng năm nào cũng có trong kỳ phát phân trường giữa học trò và cô giáo, cô giáo và học trò . Bây giờ thì cô hết hết lòng thương mến chúng em rồi . Bởi cô sắp đi theo chồng cô . Tôi nói thầm như vậy và đưa mắt nhìn Cẩm Lệ ngồi bên cạnh . Cẩm Lệ cũng nhìn tôi, hai đứa thông cảm nhau, nháy mắt một cái . Và rồi tôi cũng phải nửa thật nửa giả đóng màn kịch buồn rầu, muốn rung rung nước mắt vì sự chia ly giã biệt.

Duy Phước đã ngồi xuống, gục mặt xuống bàn . Có tiếng khóc nổi lên ở đằng sau lưng tôi . Mới đầu chỉ tiếng thút thít nho nhỏ rồi tiếng thút thít trở thành tiếng hức hức như một người đang bị đè nặng một núi oan ức, đau khổ . Tôi quay lại . Ngay sau lưng tôi là con Thái Dương . Thái Dương là mặt trời, nhưng chắc là mặt trời đêm nên co này mặt mày tối om mà dạ cũng tối om . Thái Dương chuyên môn đội sổ, học môn nào cũng bét . Chỉ nghe cô giáo gọi tên là giật mình, mặt mày tái mét, đi không nổi lêng bâng . Thế là đứng ấp a ấp úng: Trúng vịt luộc, một cái lẻ . Hột vịt lộn, hai cái chẵn . Đi xuống.

Cả lớp đều hướng về phía Thái Dương, có nhiều đứa muốn cười rồi nhưng cố nín, vài đứa cúi đầu, vài đứa xoa xoa trên bàn . Có đứa làm nghiêm, giữ bộ mặt rầu rầu trông càng tức cười hơn . Nhưng còn khá là chưa đứa nào bật thành tiếng cười lớn . Thái Dương nổi

tiếng là hy akhóc . Bị ăn hột vịt, xuống ngồi khóc cả giờ như oan ức lắm . Lần này, nó khóc cô Kim Chi cũng phải , vì trong số các cô giáo, cô Kim Chi ít tuy bài nó hơn hết . thianh thoảng cô còn khuyến khích, an ủi . Nhiều lần cô gọi Thái Du8ong lên, hỏi thăm gia đình, hỏi thăm lý do tại sao không thuộc bài . Lý do của Thái Du8ong là lúc àno cũng đau bụng . Dạ hôm qua em đau bụng quá . lộng giả thành chân . Nhiều lần không thuộc bài sợ cô giáo gọi lên bảng, nó cũng ôm bụng rên rĩ, kêu đau , nước mắt nước mũi tùm lum . Các cô giáo đều biết cái bệnh giả ngộ của nó nên chỉ mỉm cười . Cả lớp cũng cười theo . Năm ngoái Thái Dương còn trên con Minh Khuê một bức, con Minh Huê trên con Trà Lý một bức, con Trà Lý trên con Tầm, con Tầm trên con Gái . Năm nay mấy đứa đó ở lại lớp nên Thái Dương lại sắp hàng chót.

Cầm Lệ véo nhẹ vào tay tôi :

– Phù Dung, chắc nó đau bụng.

Tôi gắng khễ nó rồi ngồi ngay ngắn . Nhưng Đỗ Quyên ghé vào tai tôi :

– Cho nó mượn chai dầu nhị thiên đường mày.

– Khi, ngồi im . Buồn bất chết còn giễu.

Đỗ Quyên rung đùi . Tôi ghét nhất cái tính này của Đỗ Quyên . Như ông cụ non, lúc nào cũng rung đùi . Đang nghĩ ngợi làm toán, cũng thấy cái ghế rung rung, nó rung đùi . Đang nghe giảng bài cũng thấy cái ghế rung rung . Tôi thường giễu nó . Mày là con trai mới đúng . - Chuyện, mạ tau nói tau cũng con trai mới đúng . - Mi rồi cũng mọc râu . - Càng tốt . Tau mọc râu, thành đàn ông là tau tán mi, mê mi liền . Nói là làm, nó ôm chặt lấy tôi . - Khi, đồ khi . Tôi đã bắt đầu biết thẹn từ năm đệ ngũ khi nghe con trai gọi tên dọc đường, và nhất là khi nhận được những lá thư của con trai gửi cho con ở Nhờ đưa lại.

– Thừa cô.

Thái Dương đư"ng lên, miệng mồm méo xệch . Có mấy tiếng cười nổi lên, nhưng chìm ngay . Hình như cô Kim Chi cũng đang cố nín cười nữa . Cô cố nói giọng dịu dàng:

– Em nói đi.

– Thừa cô... hic hic...

Thái Dương đứng khóc mũi . Cô Kim Chi phải bỏ ghế xuống ngồi bên cạnh Thái Dương, cô đặt tay lên vai nó:

– Nín đi . Cô đi thì có cô khác tới dạy . Nên giấu sự buồn bã trong lòng . Em cố gắng học sẽ giỏi . Cô thấy em dư sức học, tại em cứ có cảm tưởng thua bè bạn rồi nản đó thôi . Em

gắng lên rồi gửi thư cho cô nhé.

– Dạ.

Nhờ cô Kim Chi xuống ngồi chung ghế với học trò, các nữ sinh bạo dạn hơn . Họ bắt đầu hỏi chuyện cô, thầy trò nói chuyện vui vẻ . Cô cũng nhắc tới tôi:

– Phù Dung ráng giữ sơ mi quốc văn nghe.

– Dạ.

– Nó làm văn sĩ nữa cô.

– Xì, làm thơ mà van sĩ . Quê.

– Thi sĩ . Nữ sĩ Phù Dung.

– Àu, Mấy bạn dị ghê đi.

– Nó làm bộ đó cô . Nó có bài đăng báo . Đăng ở văn nghệ học sinh.

– Hoan hô Phù Dung.

Tôi đỏ mặt . Chuyện gì lũ quỷ này cùng biết hết . Tại thầy giáo sư quốc văn năm nay đó .

Năm nay tôi mất cô Tịnh Nhơn, cô không dạy lớp đệ tứ . Đỗ Quyên véo tay tôi :

– Sướng nghe mi . Khỏi thằng làm thơ tán nữ sĩ.

– Thôi mi . Mi mà cũng rứa nữa.

Cầm Lệ cũng chen vào:

– Mai một mi giới thiệu tau gửi truyện ngắn đi.

Tôi gạt nó đi vì bạn nghe cô Kim Chi hỏi:

– Em lấy bút hiệu là gì đó Phù Dung ?

– Hoa Cỏ May.

– Hoa cứt lợn.

Có đứa nào nói nhỏ giễu tôi . Tôi nhìn về phía tiếng xì xầm nhưng không biết đứa nào .

Cầm Lệ nói:

– A, con Ngọc . Được . Để nó cho tau.

Lát nữa đây, con Cầm Lệ sẽ làm gì con Ngọc . Con Ngọc có tiếng là đánh đá nhứt trong lớp . Nó chuyên môn bắt bẻ giáo sư, chuyện gì cũng cãi . Mỗi lần giáo sư giảng bài xong hỏi: Ai có ý kiến . - Dạ em, ừa em . Nó giơ tay lên liền . Nó thường cãi sai, cãi bướng bỉnh . Ít giáo sư thích nó nhưng học sinh trong lớp đều sợ nó . Con đó vô học . Đỗ Quyên thường nói với tôi về con Ngọc bằng câu đó.

– Thừa cô, cô cho chúng em xin mỗi đứa một tấm ảnh.

Cả lớp lại nhao nhao . Ý kiến hay đó . Nhưng tôi, tôi không cần . Tôi đã có ảnh của cô Kim Chi từ đạo năm lận . Cô Kim Chi tặng tôi tấm ảnh với hàng chữ nghiêng nghiêng bay bướm mà mỗi chiều mưa tôi thường đem ảnh ra xem, đọc đi đọc lại từng hàng chữ đó: Triu mện tặng Phù Dung để giữ một chút kỷ niệm về cô Kim Chi . Và kỷ niệm của cô Kim Chi là nụ cười rạng rỡ . Nụ cười đó hồi cô còn con gái, bây giờ chỉ còn tôi giữ lại thôi, cô mất nụ cười đó từ lâu rồi . Tôi hài lòng khi nghe cô Kim Chi từ ch^i . Cô làm sao đem theo ảnh để tặng trên ba mươi học sinh, còn các lớp khác nữa.

Duy Phước nói:

– Năm ngoái cô có chụp với lớp ngũ B3 tấm hình, em còn giữ phim . Bạn nào muốn sang em sẽ cho mượn.

– Cô chưa có hình đó nghe . Hôm nào gu8?i cho cô một tấm . Địa chỉ của cô sẽ liên lạc sau.

Thái Dương rút trong cặp ra một cuốn sổ bìa lớn . Cuối sổ này tôi biết rồi, đó là cuốn lưu niệm mùa hè . Tôi cũng có một chữ ký trong đó . Nhưng sao mùa hè đã mất tiêu rồi, đang là năm đệ tứ, mùa thu chưa hết mà nó cò mang theo cuốn sổ đó làm chi . Con này học dốt là đáng đời, cứ vớ va vớ vẩn . Nó đưa cuốn sô? cho cô Kim Chi, một tay chùi nước mắt:

– Cô viết cho em vài dòng.

Cô Kim Chi cầm cây bút hý hoáy viết, có tiếng lao nhau:

– Lời khuyên hữu ích, cố gắng đội sổ.

– Đội đèn chớ.

– Nhớ mua dầu xoa bụng.

– Đóng tiền vệ sinh nhà cao cho bác cai.

Tiếng Duy Phước xuyt xuyt bảo im . Nhưng hình như Thái Dương đã quen với sự chế giễu của bè bạn, nó không biết ngượng nữa . Đang khóc, nhận lại cuốn sách do cô Kim Chi đưa, nó nhe răng ra cu8o*i*:

– Cám ơn cô.

Cô Kim Chi nhìn lên đồng hồ, đứng lên:

– Gần đến giờ rồi, thôi các em ở lại ngoan ngoãn, cố gắng học . Năm nay phải thi đậu nghe.

– Dạ.

– Nhớ chăm học và lễ phép với cô giáo mới... Nhớ...

Những lời sau này của cô tôi không nghe nữa vì tiếng trống hết giờ đã đánh thùng thùng . Các nữ sinh bao quanh cô Kim Chi hơi lao nhao . Cô Kim Chi vừa bước ra khỏi lớp vừa vẫy vẫy . Lần vẫy tay cuối cùng, tôi bỗng thấy buồn ngủi . Càng lớn, càng mất dần đi những tình thân . Chỉ mới học tới năm đệ tứ, tôi đã mất nhiều cô giáo và xa hẳn nhiều bạn bè.

Tiếp theo đó là giờ nữ công, bà giáo già khệ nệ Ôm rổ may vào lớp . Cả lớp đứng dậy chào, luật lệ của trường tôi là thế, mỗi lần cô giáo vào là phải đứng dậy chào . Bà giáo đưa tay vẫy: Các em ngồi xuống đi . Cả lớp nhao nhao:

- Thưa bà tuần sau chấm.
- Thưa bà em cũng thêu chưa xong.

Bà giáo định bỏ kính xuống bàn, lại lật đặt đeo lên, nhìn một lượt toàn lớp:

- Tuần trước các em khất rồi . Lần này nhứt định chấm điểm . Con gái phải siêng thêu thùa may vá chớ . Các em đừng làm biếng.
- Dạ thưa bà, tuần này bài vở nhiều quá, dạ tuần trước đi trại, chủ nhật mới có rảnh.
- Thôi được . Lấy vải ra đo cắt áo cổ kiềng . Tuần sau tui chấm cả hai đó.
- Dạ.

Giờ nữ công là giờ rảnh nhứt trong các giờ . Tôi lấy tấm khăn cũ ra thêu . Cẩm Lệ lôi xấp vải phin nơn:

- Thêu đi cho xong bà, để ta cắt áo cho . Ta cắt cho mi một cái.
- Cám ơn.
- Ta may cho mi luôn . Được không ?
- Thôi bạn ơi, làm bộ vừa vừa, chắc về lạy chị thu Ba may cho chớ cái mặt bạn chỉ lơ siêng thì có.

Bà giáo nhìn một lượt toàn lớp trước khi cầm cúi làm chuyện riêng của bà là chấm một xấp vải thêu của lớp khác :

- Đỗ Quyên lác xắc hí, may đi, không nói chuyện . Ngọc đừng quay lui . Chút nữa tui kiểm soát đã.

Tôi cúi xuống bà, giả vờ lượm cái kéo nhỏ, nói với Đỗ Quyên :

- Lát có qua nhà dây thép không ?
- Có, Gửi thư hả ?
- Ừ.

– Thư cho ai vậy ? Nhà báo hả ?

– Ừ . Nhà báo.

– Mà làm thơ hay quá, tao đọc tao thích bài Bướm nhỏ của may ghê . Bộ mày lớn tổng ngồng rồi sao làm thơ như trẻ con vậy.

Tôi xấu hổ . Chuyện tôi gửi thơ đi đăng báo chỉ có tâm sự cho Cẩm lê. và Đỗ Quyên biết . Vậy mà trong lớp chúng nó biết hết . Chúng gọi trêu tôi là nữ sĩ, chúng đem thơ của tôi vào lớp đọc, vừa đọc vừa bình . Nhiều lúc tôi tức lộn ruột, nhưng tôi cũng đã tìm được cách để trị chúng rồi . Tôi cứ lờ đi, làm cái vẻ mặt khinh khỉnh . Với tụi này phải thế mới được . Chúng nó chuyên môn bươi móc đời tư của kẻ khác, trong khi đời tư của chúng, chúng giấu biệt . Tôi không thích chúng bạn gọi tôi là nữ sĩ, chúng gọi vì hâm mộ thì ít mà chế giễu thì nhiều . Tôi gắt với Đỗ Quyên :

– Răng mi cứ ưa thóc mách vô chuyện tao chi rứa . Hả.

Trên bàn bà giáo gõ cái thước xuống bàn nhip nhip:

– Phù Dung . May đi đừng có nói chuyện.

Tôi bực mình cầu nhẹ vào tay Đỗ Quyên một cái . May quá nó không rút lên như mọi lần . Nhưng nó nhăn nhó muốn dấm vào lưng tôi . Giờ nữ công sao thật dài, thời gian đi chậm rề . Con gái con đưa gì tụi tôi thật đoảng, đưa nào cũng lười may vá . Lớp tứ B3 của tôi có tiếng nhiều đưa lười đến mang tiếng là đồ hủi . Con Nhất Phương mới kinh khủng, năm ngoái, gặp mùa đông, thông cái cửa nhà trường vẫn bắt mặc đồng phục . Đồng phục của trường Đồng Khánh vẫn là áo trắng . Nhất Phương đi học mặc áo cánh tinh bơ . Vì trời lạnh, nên trong nó mặc áo cánh, bên ngoài khoác á len . Nó mang áo mưa bên ngoài . Tới lớp nó mới lôi hai vạt áo dài ở trong cặp sách ra ghim hai vạt áo vào trong áo dài , vậy là cô ta có áo dài đằng hoàng mà vạt áo lúc nào cũng khô, cũng phẳng . Cả mùa đông, nó dùng hai vạt áo nó cắt ra từ một chiếc áo dài cũ mà thời học sinh, mài cùi tay ở mặt, bàn, hai cùi chỏ tay luôn luôn rách trước . Ban đầu, cả lớp cười vỡ bụng, nhưng về sau, nhiều cô bắt trước theo kiểu Nhất Phương, vừa tiện lợi, vừa tỏ được sự nghịch ngợm của tuổi học sinh . Ban đầu tôi cũng muốn bắt chước thế lắm, nhưng sau tôi đã quyết định không làm theo . Tôi ghét bắt chước một chuyện gì, hay tập thêm một thói quen nào, tôi đã có sẵn nhiều thói quen quá.

Nói về sự hủi của lớp tôi, ngoài Nhất Phương phải nói tới đôi chị em sinh đôi có hai cái tên rất lạ là Công huyền tôn nữ Phước Thêm, và Công huyền tôn nữ Lộc Thừa . Hai chị

em cô này thì nó là lười cũng được mà nói là siêng năng cũng được . Vì hai cô rất lười làm bài nhưng rất siêng chép bài . Hai cô lười may hoặc khâu một mẫu nhỏ chừng mười lăm phút là xong, đợi cho bạn chấm xong đem xuống, hai cô cặm cụi cả tiếng đồng hồ gom tẩy con số điểm bà giáo phê đem lên chấm lại . Có điều lạ lùng hai con bé này luôn luôn gặp may mắn . Thí dụ tôi đem lên chấm chỉ có năm hoặc sáu điểm . Chúng nó mượn gom tẩy lem nhem, khi lên chấm, bà giáo không biết nghĩ thế nào lại cho bảy điểm, bảy điểm rưỡi . Như giờ này, hai chị em nó cũng đang rúc rích cười, nói chuyện, chia nhau ăn me chua . Chỉ nghe tiếng chép chép của chúng nó, tôi đã thèm chảy nước miếng đầy miệng.

Đỗ Quyên siêng năng hơn tôi nhiều, nó ngồi may hàng hoàng . Tôi nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ? . Không có giờ học nào mà tâm hồn tôi muốn bay bổng ra ngoài cửa như trong giờ nữ công . Tôi thường nghĩ rằng, tôi không phải sinh ra để làm một bà nội trợ, may vá, nấu ăn, làm một con mụ đàn bà lam lũ . Nhưng tôi sẽ làm gì ? Cô giáo ? Không . Một chuyên viên ? Không . Một nữ sĩ ?? Một nhà văn ? đến một tuổi nào đó rồi tôi cũng sẽ chán ghét những trò chơi lảm cẩm đó.

Nắng mùa thu thật mỏng, hình như để nương nhẹ những sợi tơ trời đang bay đâu đó trên cao . Tôi nghĩ tới thảm cỏ xanh trước trường, những bông hoa cỏ tím từ mùa Xuân, bây giờ đang lặn đâu dưới đất mềm và xốp, nhưng những tàng phượng đã có trái non.

Cửa sổ phòng học tứ B3 mở ra sân sau, một khoảng vườn hẹp trồng vài cây đoác, một ít bụi cỏ và những thứ cây hoang dây leo . Tường sát đường, và bên kia đường là sân sau của một dãy lớn ở trường Quốc học . Thỉnh thoảng trong giờ chơi, tôi nhìn thấy những cậu học sinh nghịch ngợm leo lên cửa sổ . Hai trường chỉ cách nhau một con đường cắt đôi, cửa sổ lớp có thể nhìn thấy được nhau, bên kia đã để dành những lớp đó cho học sinh đệ thất đệ lục.

– Mi nghề chỉ bên đó mà nghề dữ rứa mi.

Cẩm Lệ lại mở miệng nói . Chúng nó không thể dùng được ồn ào . Con Cẩm Lệ nói chuyện nhiều nhứt lớp . Tao đang mơ mộng . Nhưng tôi không nói với Cẩm Lệ câu đó . Tôi ngồi ngay ngắn lại:

– Hôm nay nắng đẹp quá mày ạ, trông mấy tàu lá chuối thấy màu xanh non ra.

– Tao đang nghĩ tới cô Kim Chi.

– Mi thương cô lắm hả ?

– Không thương lắm, nhưng cô bỏ lớp mình đi cũng buồn.

Nhớ tới Thái Dương ngồi ngay sau lưng mình, tôi quay lại . Cô bé ngồi buồn hiu, mắt còn ngấn lệ . Nó đã cắt xong thân áo cổ kiềng, đang rầu rĩ may . Con này sẽ là một người đàn bà lam lũ, một nội trợ, một cô thợ may . Tưởng tượng ra thế, tôi thấy không thể thương vô nổi khuôn mặt đần độn của Thái Dương . Tôi nhớ lại những lần làm bài ở lớp hoặc thi đệ nhất đệ nhị lục cá nguyệt . Lần nào tôi với Cẩm lệ, với Đỗ Quyên cũng bị bàn tay của Thái Dương nắn áo . Bị quẹt vào chân, bị réo tên như chọc thiên hạ chửi . Nó quỳnh quáng xin góp bài, hỏi bài, hỏi công thức . Không biết Thái Dương có cầm quyền vở lên bao giờ không, nhưng chắc nó có đọc đến trăm lần cũng không nhớ một câu . Cha mẹ đặt tên cho con mong ước con sẽ thông minh sáng láng như tên mình chọn, nhưng đôi khi vì vậy đã giết sự thông minh sáng láng của con . Thái Dương khổ sở vì cái tên trái ngược với đầu óc đen tối của nó.

Thấy tôi quay lại, Đỗ Quyên cũng quay nhìn theo . Và khi thấy ngấn lệ còn đọng trên mi mắt Thái Dương, nó liền nổi tính nghịch ngợm.

– Người đẹp còn khóc há ?? Tội nghiệp . Khi hỏi cô Kim Chi có nói trò nên về` mua của trướng đôi tên sẽ học giỏi.

– Minh không có chơi, không có chọc ấy, răng ấy chọc mình rứa.

– Ấy ó ọ ề.

Tôi lôi Đỗ Quyên ngồi ngay lại:

– Khỉ, đừng có chọc nó . Mi chi kỳ ghê vậy đó.

Phía sau lưng tôi, người đẹp Thái Dương sụt sịt khóc . Cô tủi thân quá rồi . Đỗ Quyên thật quá quái . Tính nó độc ác và phá như quỷ . Tiếng nhip nhip thức của bà giáo ở trên kia làm Đỗ Quyên giật mình . Nhưng bà giáo không gọi tên Đỗ~ Quyên mà gọi Thái Dương:

– Dương, may đi, răng ngồi cúi mặt vậy ? Ủa, sao khóc . Sao em khóc ?

Tiếng xì xỏ lại nổi lên , cả lớp nhìn về phía cô học trò thường làm nổi đình nổi đám trong lớp.

– Dạ bạn nó thương cô Kim Chi.

– Dạ tương tư cô giáo.

– Dạ học trò cưng của cô Kim Chi . Dạ buồn ly biệt.

Tiếng cười rúc rích lại nổi lên sau đó . Bà giáo dạy nữ công cũng cười xòa, bà cúi xuống

tiếp tục chằm bài . Giờ nữ công dài đến mấy rồi cũng hết . Tiếng trống điểm giờ ra chơi .
Cả lớp chỉ chờ bà giáo ra khỏi là đồn hết ra cửa . Đỗ Quyên và Cẩm Lệ cũng dặt tay tôi:

– Đi xuống nhà chơi hè.

– Mần chi.

– Mua ôi ăn.

– Tau có y kiến . Xuống mụ cai ăn chè đậu ngự.

Nghe nói chè đậu ngự có vẻ hấp dẫn quá . Cả bọn kéo nhau xuống liền . Con gái là chúa ăn quà vặt, nhưng chỉ ăn quà vặt với nhau thôi nhè . Đi học lúc nào cũng có ô mai, me chua, mùa đông có băng rang trong cặp . Tuy nhiên, nếu có một đôi mắt nam giới nào nhìn vào thì các cô nhứt định giữ đúng câu : nữ thực như miu . Các cô họp nhau lại thì quyết cũng tan thành nước . Tôi ngán nhứt là Cẩm lệ, nó là chúa ăn quà vặt . Những ngày nghỉ học, không có mục đi Thiên Mụ, đi bánh bèo núi Ngự hay xuống Tây thượng, nó mang đủ thứ quà vặt tới nhà thôi, hai đư"a đóng cửa phòng, vừa ăn quà vừa nói chuyện . Ăn thì được nhưng nếu phải vô bếp nấu thì đứa nào cũng tránh né đủ cách . Nịnh ăn thì đứa nào cũng thiên tài . Di Tường của tôi đúng là nạn nhân của tội nó . Chúng nó bốc di tới tận mây xanh . Trời ơi, cả xứ Huế, không có ai nấu bún ngon bằng di, cả Huế không có ai bắt bánh bợc lọc, nấu bánh canh ngon bằng di, bánh lá di làm ăng bột chi mè mềm múp, nhụy tôm toi quá là toi . Vậy là di Tường lo trở tài cho chúng ăn lu bù.

Cả ba đứa xuống quán mụ Cai thì quán đã đầy người . Các chị đệ nhị, đệ nhất dành hết cả hai cái bàn lớn kê phía trong . Mấy chị này ngồi đây thường trực như họp đảng . Các chị đi ra đường đã biết diện, biết làm bộ điệu đủ thứ nhưng ở đây các chị cũng là chúa ăn quà vặt . Tôi nhìn thấy trong góc bàn có cả chị Đông Sương . Chị Đông Sương là hoa khôi của trường Đồng Khánh, năm nay chị học đệ nhị, cùng lớp với chị Phương Thảo của tôi . Ở đâu có chị Đông Sương là không có chị PhưỔng Thảo, hai chị như mặt trời mặt trăng . Vẻ đẹp của hai chị cũng thế . Chị Đông Sương sắc sảo, lẳng lơ, trông lúc nào cũng nóng bỏng như mặt trời , còn chị Phương Thảo thì dịu hiền, trong sáng như mặt trăng vậy . Hai bà hai vẻ, hai bà lại có một s^ đàn em hâm mộ nham sắc thành thử hai bà đâm ra kình địch nhau . Chị Thảo biết mình không đẹp bằng chị Đông Sương nhưng chị ăn chị Đông Sương ở cái nét đánh chết cái đẹp mà, các bà già trầu đã nói vậy.

Tôi nhìn ra hàng hiên, thấy chị PhưỔng Thảo đang choàng vai một cô bạn thân, chị Diễm My, hai người đang đi lui đi tới to nhỏ tâm sự . Trời mùa thu chỉ mát đâu có lạnh gì mà

chị Diễm My cũng choàng khăn voan màu lá chuối non ở cổ làm tăng nước da mặt sáng hồng . Đỗ Quyên nói nhỏ bên tai tôi:

– Coi chị Đông Sương, mê chưa ?

Cầm Lệ nghe kịp, nó bủi môi:

– Trông dữ thấy mồ . mắt đỏ đê liếc trai, môi đỏ đê ngoại tình, lỗ mũi đỏ đê hột tiền, còn cái mọt ruồi đa thâm nữa tề . Con gái đó mẹ nội tau noái là thứ tiền thâm hậu thú đó.

– Xuyt, chuyện nó mà la bai bãi, gớm.

Tôi gắt khẽ và lôi hai đứa bạn ngồi xuống chiếc ghế dài kê sát tường . Chiếc ghế này hỏng mất một chân phải kê lên bàn gạch, còn một chân thì đu đưa sắp gãy . Tụi bạn thường ngồi và nói với nhau ghế này thải ra ở các lớp đệ nhất đây . Mấy chị lớn, nặng ký, ngồi rung đùi, nghĩ tới chuyện trai gái nên chân ghế đong đưa theo . Tụi nhỏ thường nhìn mấy chị cười hóm hỉnh, mấy chị lớp đệ nhất đệ nhị ghét bọn con gái đệ tứ đệ ngũ như tui tôi lắm . Con Đỗ Quyên ngồi xuống là gọi lớn:

– Chị Cai ơi cho ba đứa ba chén chè đậu ngự.

– Có liền, đợi một chút hỉ.

– Bóc đậu đãi đường chưa ? Tụi này xuống giúp cho.

Đỗ Quyên nói kháy mấy bà chị:

– Tới trễ mấy phút biết đã vét nồi rồi . Vét nồi chưa chị Cai.

– Mấy cô ni thiệt muốn bà hiệu trưởng đẹp quán luôn há.

Đỗ Quyên đợi mấy bà chị nhìn cả bọn một cái, liếc mắt hằn học một cái, nhưng mấy bà chị tu luyện đã kỹ, cứ tỉnh bơ . con bé không bắt nạt được ai, lanh chanh nhìn ra ngoài hàng hiên, nhẩn mặt.

– Gớm, mấy bà chị diện quá trời quá đất . Bà nào cũng khăn choàng, áo màu sậm.

Nhưng chả có đứa nào góp ý kiến nữa vì ba chén chè đậu ngự đã được mang tới . Húp sùm sụp, lấy muôi~ng múc từng muỗng hạt đậu chính bờ, vét cho hết tận đáy ly, ăn hết ghiến va6~n chưa hết thòm thòm . Cầm lệ hỏi:

– Còn tiền không mi ?

– Còn.

Đỗ Quyên can:

– Còn cũng để mua tem chợ mi . Thôi.

Ra chơi mười lăm phút, đợi mất năm phút, ăn chè mất hai phút, còn tám phút thôi . thì

giờ là vàng ngọc . Chúng tôi trả tiền, rủ nhau bắt chước mấy chị lớn đi dạo dọc theo những dãy hành lang . Tôi gần văn phòng hiệu trưởng, cô Kim Chi đang đứng với mấy giáo sư, thấy bọn tôi cô mỉm cười . Tôi ké bạn đi xuống phòng của các giáo sư, gần phòng khách . Tôi hy vọng gặp cô Tịnh Nhơn của tôi ở đó.

Quả đúng như tôi đoán, cô Tịnh Nhơn hôm nay mặc áo dài đen, loại hàng mềm, chảy nên trông vẻ người của cô tha thướt, yếu đuối trông hết sức dễ thương . Cô đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ . Tôi bắt gặp đôi mắt của cô, đôi mắt đen nhánh, sáng long lanh một vẻ buồn không duyên cớ . Cái nhìn của cô thu hút mọi thứ, nhìn người thu hút người, nhìn cảnh vật thu hút cảnh vật, vẻ mơ màng của trời đất cũng chiếu trong mắt cô, vẻ dịu dàng của mùa thu, vẻ tươi vui của nhánh cỏ cũng chiếu trong mắt cô khi cô nhìn tới . Vậy mà tôi có cảm tưởng rằng, đôi mắt của cô báo hiệu cho cô tương lai sâu mông.

Tôi đi đến gần cửa sổ nhìn vào, Cẩm Lệ và Đỗ Quyên đứng xa hơn . Cô Tịnh Nhơn nhìn thấy tôi, cô mỉm cười . Cô không vồn vã nhưng giọng đầy thân ái:

– À, Phù Dung.

– Chị.

Tôi đã bỏ tiếng cô giáo từ lâu để thay vào tiếng chị êm ái . Cô Tịnh Nhơn vẫn ngồi ở ghế, và lại cười:

– Răng, năm ni học ra răng . Thầy mới dễ chịu không, chủ nhật rảnh không, tới nhà chị chơi.

– Hôm qua chị không đi dạy ?

– Hôm qua chị nhức đầu . Mà hôm qua chỉ có hai giờ.

– Giờ ra chơi em xuống ngũ B3 không thấy chị.

Tiếng trống vô học đã điểm . Cô Tịnh Nhơn nhòm người dậy:

– Thôi vô học đi Phù Dung.

Cô cầm tập sách lên . Màu đen của áo và tóc nổi bật khuôn mặt cô trắng bóc . Cô nhìn tôi cười, cô bắt gặp Cẩm Lệ và Đỗ Quyên, cô đưa tay chỉ :

– Đi đâu cũng ba cô . Xe pháo mã há.

– Dạ tướng sĩ tượng.

Tôi nhìn theo từng bước chân của cô Tịnh Nhơn, tôi yêu hết mọi vẻ của cô . Từ dáng đi, tiếng nói, giọng cười . Cẩm Lệ kéo tôi:

– Về lớp cho rồi mi . Giờ của chị Trăm-Hoa răng cũng bị chị truy . Vô trễ là chị kê sát

nút . Hú ba hồ chín vĩa, chạy.

Không đợi tôi có phản ứng, hai đứa hai tay lôi tôi chạy nhanh về lớp học . May quá, chúng tôi vừa ngồi xuống chỗ thì bà chị Tram-Hoa cũng vừa vào tới.

Nghiêm bầy . Cẩm lệ nói nhỏ khi đứng dậy chào . - Ngồi xuống . Giọng nói không một chút cảm tình của cô giáo dạy môn Vật Lý làm cõi lòng chúng tôi se lại . Với cô Mộng Thu, học sinh chỉ là một lũ quỉ sứ, phải gắt gỏng, phải làm nghiêm . Cô đúng là một nhà mô phạm có cái vẻ bề ngoài đạo đức . Đáng thương cho những lớp được cô hướng dẫn . Cô Mộng Thu chỉ trích kịch liệt những nữ sinh ăn diện, mặc áo chít eo, tóc thề duyên dáng . Trong lớp, những nữ sinh này dù học giỏi đến mấy cũng bị cô nhìn bằng đôi mắt ố nhòe xoi mói . Cô Mộng thu là một người đàn bà có cái dáng dấp của một người đàn ông khỏe, lực sĩ . Người cô cao lớn, vai to, mặt to . Nhất là cái má của cô phùng ra như hai cái túi . Lũ học sinh ma quái đặt cho cô là: loài nhai lại.

Chưa giờ học nào buồn tẻ hơn . Cả lớp ngồi im lặng tưởng như con ruồi bay qua cũng nghe thấy . Tuy nhiên, trong giờ chép bài, để trả thù và giấu lại tánh trang nghiêm của cô, một vài tiếng ho ổi lên ở dãy bàn cuối . Bàn cuối là bàn dành cho các cô học trò lớn tuổi, nơi này có đủ mục hấp dẫn . Còn Cẩm lệ. ngồi vẽ nhăng nhít . Tôi thì nghĩ tới buổi cơm chiều ở nhà . Mẹ tôi là một người đàn bà khó tính, khắc nghiệt . đi Tường bướng bỉnh . Chị PhưÔng Thảo ý là con lớn trong nhà, sắp là con gái rượu của mẹ, làm bộ đài các, nghiêm khắc với các em . anh Toan suốt ngày chăm chú vào cuốn sách, đến bữa cơm cũng lè kè cuốn sách một bên, nhiều lúc tôi có cảm tưởng như anh ấy nuốt cơm, nuốt luôn cả những công thức trong miếng cơm nghẹn cứng . Còn chú Đặng, sau giờ cơm chú được thả ra khỏi căn nhà nhỏ sau vườn, chú đi ra đi vào, nói chuyện với con chó, với cái cột nhà, với cây hải đường . Chú có thể ngồi nhìn một hòn đá đến cả tiếng đồng hồ mà như không biết gì hết.

Tôi không muốn về nhà chút nào, tôi muốn lang thang ngoài đường mãi . Buổi tối đến, anh Toan kèm tôi học, thế nào tôi cũng bị vài cốc trên đầu vì tính lơ đãng . còn ba tôi, chắc không có một người đàn ông nào trên đời có thể hiền hơn, nể hơn . tôi không muốn dùng tiếng sợ vợ, mất mặt ba tôi quá . Nhưng người hiền là người cộc cằn . Nhiều mâm cơm chiều đã được bay ra ngoài sân và mấy chị em tôi ngồi nhìn nhau, nhin đối. Đừng nghĩ tới chuyện gia đình nữa . Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ . Có những chiếc lá vàng đang rơi . Trời mùa thu đẹp quá đi mất . Lát nữa đây tan trường, thành phố sẽ đẹp thêm

biết bao với những tà áo trắng bay bay . Muôn tà áo trắng bay qua cầu trằng tiền, bay về Bến Ngự, lên ngược Kim Long . Thương biết bao bầu trời xứ Huế.

– Phù Dung.

Đỗ Quyên gọi nho nhỏ . Tôi trả lời trong khi vẫn cắm cúi làm bài:

– Hí.

– Mi làm chi đó ?

– Làm bài.

– Bài ở nhà, túi về làm . Nì, mi biết không, khi hồi tao chớp được lá thư tình của con

Thái Dương.

– Trời đất.

Tôi nhớ ra bịt miệng lại . Cô Mộng Thu cũng vừa nhìn xuống . Thấy bàn tay tôi còn che nơi miệng, cô nghiêm mặt cúi xuống chấm bài . Lối cảnh cáo của cô có vẻ nhẹ nhàng nhưng nguy hiểm lắm . Bất ngờ giờ số ra, thấy con số không hạnh kiểm to như quả trứng luộc . Tôi rửa thắm trong bụng rồi lại thắm cầu nguyện cho cô: Lạy trời cô có chồng đi cho đỡ khó . Răng cô không có chồng hỉ ? Cô có chồng rồi chắc đỡ khó hơn.

Tôi nghĩ tới lá thư trong cặp chưa gửi đi . Lá thư này tôi không thể nhờ Đỗ quyên đi bỏ thùng thư được . Dù thân, tôi cũng chưa thể tiết lộ hết bí mật của tôi cho nó nghe . Lần đầu tiên tôi trả lời thư cho một người con trai . Ngoài khung cửa, một khuôn mặt trong tường tươ8.ng lơ dờ trôi trên nền trời chiều yếu nắng . Không biết mình có nên gửi không ? Tôi hốt hoảng khi nghĩ tới lúc lá thư đến tay người ấy . Một lá thư để trả lời hàng chục lá thư gửi tới tấp . Không, Phù Dung chỉ xin làm em gái . Chỉ là em gái . Một bông hoa cỏ trong sân trường rung trước mắt tôi màu tím băng khuâng, một con đường vắng đầy xác lá trôi trong mắt tôi với những bước chân mơ mộng . Và lòng tôi bỗng rộn ràng khi tiếng trống tan trường điểm thùng thùng . Tiếng trống giục giã, nhộn nhịp, tiếng trống dễ yêu nhứt của một ngày.

Đợi cho bớt cảnh chen lấn, ba đưa tôi mới ra khỏi lớp . Duy Phước ngồi lại cuối cùng, bao giờ cũng vậy, cô nàng giữ đúng tác phong của một chị trưởng lớp . Cẩm Lệ đưa tay vẫy:

– Chào ấy . Tui về với mạ tui.

– Vô duyên.

Đỗ Quyên đâm vào lưng Cẩm Lệ . Tôi bị lôi kéo ngay vào sự vui vẻ của các bạn . Ba đưa

khoác tay nhau đứng trước hành lang, nhìn lớp lớp học sinh đi ra phía cổng trường . Một ông giáo sư đi qua, Đỗ Quyên nháy mắt:

– Ê, tụi bây.

– Ông Bờ -ridăng-tin.

– Xe ông để mô bây.

– Nơi gốc phượng, bữa mô cũng để đó.

Chiếc xe đạp vẫn nằm dựa bên gốc cây phượng . May quá, hôm nay nó không bị tai nạn gì . Ông thầy Bờ - ridăng-tin này là một đề tài cho học trò đem ra giễu . Ông rất hiền, tuy đã lớn tuổi mà chưa có vợ . Thấy đàn bà con gái là ông đỏ m(t . Có lẽ vì thế mà nhà trường chỉ sắp cho ông dạy các lớp nhỏ, thất, lục, ngũ, là nhiều . Năm kia tôi cũng có học ông . Ông luôn luôn xưng thầy và gọi học trò bằng tên, các học trò lớn tuổi ông gọi bằng chị . Ông rất sợ mang tiếng, đi dạy ông ăn mặc rất giản dị . Các giáo sư khác thường đi xe hơi, xe gắn máy, riêng thầy Căn này đi xe đạp . Tôi nhớ cách đây khoảng hơn tuần lễ, chiếc xe đạp của ông được khóa cẩn thận, dựng nơi gốc cây, bị xích vào gốc cây bằng một cái khóa dây khác . Ông loay hoay bên xe đạp, học trò bu đầy vòng trong vòng ngoài . Ông đỏ mặt ía tai trông rất tội nghiệp . Cuối cùng một nhóm học trò đi tới, một cô nói:

– Thưa thầy, em bị mất cái khóa xe.

Rồi cô bé nhìn chăm chăm vào cái khóa dây.

– Đúng khóa của em đây nè . ai chơi chi lạ rứa.

Nhóm bạn khúc khích cười . Học trò đ ng coi cũng cười theo . Ông thầy lúng túng:

– Cho tui mượn chìa khóa.

Cô bé làm bộ hết sức hiền lành, dạ thật nhỏ . cô lục cặp mại mới lôi ra cái chìa khóa nhỏ . Đưa chìa khóa cho ông thầy rồi, cô ta tiến lại gần, nhìn ông thầy mở khóa với đôi mắt chớp chớp ra vẻ nết na đầm thắm . Nhưng khi cầm cái khóa dây đi một đoạn, cô nhỏ cùng cả bọn ôm bụng cười ngặt . Tôi bắt ngay thủ phạm vụ đùa bỡn tai quái đó là ai rồi . Chưa hết, dù ông thầy khóa xe cẩn thận, các cô nghịch ngợm đôi lúc cũng phá xe ông thầy này, khi thì dựng ngược xe lên, khi thì vẽ những hình vẽ kỳ dị gắn lên ghi đông, có khi các cô đặt vòng hoa, mượn tên một chị lớn các lớp trên để đề tặng.

Ông thầy đã dẫn bộ chiếc xe đạp ra giữa lối đi . Đỗ quyên nín thở đi theo sát, nó dó giọng:

– Dạ thưa thầy.

Ông quay lại:

– À trò.

– Dạ thưa thầy, rằng thầy không dạy lớp em . Lớp em hiền nhưt.

– Ờ... Ờ...

Ông cười hề hề, lối cười cho xong chuyện . Nhưng con Cẩm Lệ quái ác hơn:

– Dạ thưa thầy, hồi trưa có một tai nạn rừng rợn thầy biết không ạ ?

Ở tỉnh nhỏ những tai nạn ăn cướp, xe đụng là những đề tài lớn . Ông thầy quay lại :

– Thiệt hả ? Tai nạn chi rứa ?

– Dạ dễ sợ lắm, máu chảy tùm lum, dạ chắc nát bấy hết.

– Xe đụng há ?

– Dạ không . Té từ trên cao xuống.

– Ui trời.

– Dạ, dễ sợ lắm.

Tôi và Cẩm Lệ đã cười sằng sặc nghẹn cứng ở cổ họng . Con Đỗ Quyên vẫn tỉnh khô.

Ông thầy lấp bắp:

– Mà ai, ở đâu.

– Dạ thưa thầy, dạ con ruồi nó trượt chân té từ trên chiếc đầu xúc dầu bờ -ridăng-tin, té xuống đất, là nát bấy chết liền tại chỗ.

– Hừm.

Tôi và Cẩm Lệ phá ra cười rữ rượi . Nhưng có hai người không cười là con Đỗ Quyên và thầy Cân . Thầy chỉ ừ hừm nửa cười nửa nghiêm dắt xe đi thẳng.

Ba đưa tiến tới chỗ để xe đạp, lấy được xe thật là một chuyện vất vả vì xe này dựa lên xe kia . Đỗ Quyên đứng vòng tay đợi đến lượt xe mình hiện ra mới đỡ lấy cái ghi đông, dắt xe ra khoảng vắng đợi tôi với Cẩm Lệ.

Nắng vẫn còn sáng trên những tàng phượng lớn và những trái phượng non lũng lẳng như nhữNg lưỡi mác . Nắng lọt lóm đốm trên cỏ xanh . Tôi nhìn đoàn nữ sinh tràn ra phía cửa, những tà áo trắng tin tắn với những dáng nhỏ nhắn xinh xinh, tôi sung sướng thấy mình còn là một ở trong đàn . Không biết gì mà con Đỗ Quyên cười phá lên . Nó đã dẫn được xe đạp ra, nó cười sặc sụa, muốn bò cả ra trên ghi đông mà cười:

– Cười chi rứa Quyên ?

– Tao cười ông Cân, lát nững về nhà chắc ông tức rồi cũng ôm bụng ra cười như tau.

– Hồi nãy răng mi không cười.

– Ủ, chừ mới tức cười.

Đời học sinh của chúng tôi là thế, chỉ tiếng cười cất lên là tan hết mọi lo lắng ưu tư . Chúng tôi dẫn xe ra tới cồn trướng, bên kia cồn trướng là dòng sông Hương hiền lành, nước mùa thu xanh biếc . Bên dòng sông là một vườn hoa, phía trên vườn hoa là đài chiến sĩ, đi dọc xuống phía dưới là bến đò Thừa Phủ . Con đò giờ này đã xa khỏi bến và những tà áo trắng đã ngang qua sông, những mái tóc thề soi dưới nước trong, lung linh những bờ vai gầy yếu . Con gái Huế chúng tôi cô nào cũng gầy, cũng mảnh mai, những người không may mập mập là cả cái tôi . Tôi nhớ dạo trước có chị vì mập đã uống giấm, ăn chanh . Ăn chanh còn đỡ, uống giấm tai hại vô cùng . Các chị lớn đồn rằng, có người uống giấm cho gầy đã bị bệnh chết, thành thử các cô sợ, chỉ dám nhịn ăn . Tội bạn tôi thường an ủi rằng: Nhịn ăn để báo hiếu cha mẹ, cha mẹ đỡ gạo . Tôi cũng là một trong số nữ sinh gầy, có cái eo nhỏ và mái tóc hơi dài . Giữ được cái eo thon, bụng nhỏ quả là khó khăn, tôi phải tập thể thao mỗi sáng sớm, đi bộ và đi xe đạp đều đặn.

Tôi nhìn Đỗ Quyên cười:

- Mày coi chừng mập bằng mụ iếc nghe.
- Tao ơ há . Khỏi lo . Tao là con bất hiếu, không thèm nhịn ăn.
- Ê, ê, con Ngọc nơi tề . Đạp theo mau mi.

Ba đưa tôi cùng ở một đường, cả con Ngọc cũng về theo chúng tôi một đoạn . Nghe Cẩm Lệ kêu, cả ba đưa thót lên xe đạp, đạp theo con Ngọc . Hôm nay con Ngọc về một mình, nhưng Đỗ Quyên không tìm cách phá nó được vì từng đoàn nữ sinh còn dẫn trước theo sau . Đến gần cầu Tràng Tiền con Ngọc gần quẹo qua cầu, Đỗ Quyên mới vươ8.t xe lên, con Cẩm Lệ kèm một bên . Tôi lùi thui đi sau . Tôi biết chúng nó đang trêu con Ngọc, chọc tức con Ngọc bằng những câu bóng gió . Tuy đã học đệ tứ nhưng chúng tôi vẫn còn con nít, còn giữ đủ tính hồn giận vu vơ của thời trẻ dại.

Ba đưa chúng tôi qua Đập Đá về Vỹ Dạ, khi tôi với Cẩm Lệ đã đến nhà, Đỗ Quyên còn đạp xe về phía xa tít, nhà tôi gần phố nhất . Một căn nhà cổ có ngõ dài nối ra đường và một lối asu trở ra bến sông.

Chị Phương Thảo vẫn chưa về . Anh Toan đang học bài ở dưới gốc cây vú sữa . Anh cởi trần . Thấy tôi anh đưa mắt nhìn rồi lại cúi xuống cuốn sách . - Anh mi là con một sách . Con Đỗ Quyên phê bình anh Toan, gán cho anh câu đó . Tôi mỉm cười, dẫn xe xuống nhà bếp.

Dì Tường đang lúi húi nấu thức ăn . Tôi chạy tới bên dì:

– Dì, cháu đi học về.

Dì Tường nhìn ra, má dì ngồi hồng vì ánh lửa than . Trông dì thật đẹp . Tôi ngậm ngùi thương dì . Tôi tuổi dì, khó kiếm ra một người bạn đường . Tôi hỏi :

– Mẹ mô rồi dì ?

– Đi thăm bà tốt đen tốt đỏ rồi.

Tôi hiểu là má tôi đi đánh tứ sắc . Cái thói giải trí của mấy bà Huế là họp nhau đánh tứ sắc, ăn quà vặt . Những ngày nghỉ má tôi cũng đem các bà bạn về nhà họp đánh . Một bà hàng bánh canh chục sẵn, một bà bánh ướt thịt nướng đi qua đi lại . Bà bánh khoai lát lát lại hô to : Bà ơi, bánh khoai nóng nì, bà ăn cho . Những ngày bận rộn như vậy chị Thảo bỏ đi chơi, anh Toàn ra sau vườn học, buổi trưa anh ngủ luôn ngoài võng . Má tôi là một tôn nữ, dù bây giờ hoàn cảnh gia đình đã đổi, sa sút, bà vẫn giữ cái cốt cách phong lưu .

Nhà tôi cũng như nhiều nhà khác, trước mặt nhà có xây bình phong bằng vôi, có gắn hai con rồng bằng miếng mảnh sành . Ở Huế, nhà nào có phong độ một chút đều phải có cái bình phong che trước cửa nhà, giàu thì xây gạch, gắn rồng gắn phượng, nghèo thì trồng hàng chè tàu rồi cắt theo kiểu bình phong . Miễn là trước mặt nhà được che kín.

Tôi đi vào phòng thay quần áo . Cái đàn bát thật to còn để trên bàn . Tôi qua cúp điện, tôi phải học bài bằng ngọn đèn đó . Tôi bật thử điện coi có không, ngọn điện sáng chói . Tôi tắt đi và nhìn ra ngoài vườn . Lá cây xào xạc, lòng tôi chan hòa hạnh phúc . Không hiểu tại sao cứ nhìn thấy lá cây xào xạc, thấy trời xanh, lòng người ta cứ dạt dào những mến thương êm đềm . Tôi nghĩ tới bến sông và muốn thả"m . Sốt con đường Võ Dạ, hầu như nhà nào cũng có một bến sông, bến sông được che kín bởi những cây sung, những tàng lá tràn ra bờ . Thôn Võ Dạ của tôi nổi tiếng là thơ mộng, chả thế mà thi sĩ hàn Mặc Tử đã yêu một cô gái Võ Dạ, cô gái đó ba6y giờ già rồi, cũng dạy học ở trường Đồng Khánh, Hàn Mặc Tử đã nhìn thấy bến sông, đã nhìn thấy vườn cây, lá cây xào xạc và lòng chan hòa hạnh phúc, đã viết: Vườn ai mướt quá xanh như ngọc . Lá trúc che ngang mặt chữ điền . Tôi cũng mơ ước được ca tụng như thế , tôi còn trẻ, tôi đủ mơ mộng, đủ lãng mạn, đủ ca nhan sắc để nhận những vần thơ như thế hoặc hay hơn . Khuôn mặt chữ điền, người yêu của Hàn Mặc Tử bây giờ đã mất trong những vườn cây , chúng tôi là những khuôn mặt mới.

Tôi đi ra vườn, nắng còn heo hút nuôi tiếc trên lưng lá cây màu sáng . Tôi đi dưới những

tàng lá, vệt ngang những tàng lá . Khu vườn nhà tôi lâu đời, nhiều cây lớn nhỏ mọc không đều, trông có vẻ luộm thuộm nữa là đằng khác, nhưng mỗi cây cối đã có tình riêng với người nhà, cây cối nào đối với tôi cũng quen mắt, thân thuộc.

Tôi ra bến sông . Tôi quên mang đồ đạc . Tôi ngồi trên nững bậc đá dẫn xuống bến, dới chân tôi là tảng đá lớn bằng phẳng, con ở thường vẫn giặt quần áo nơi tảng đá lớn này . Tảng đá đã nhiều năm, được con ở Kỳ cọ sạch sẽ . Đã nhiều lần tôi tắm sông, nằm dài trên tảng đá và có những giấc ngủ ngắn.

Tôi lượm những ngọn lá tre khô thả xuống mặt nước . Bến sông ăn sâu vào trong đất, có chỗ nước đọng , những lá tre lẫn quần không chịu trôi ra dòng, tôi lấy một cành tre đẩy ra xa, có những chiếc còn xoay vòng lưu luyến . Tôi nhớ tới buổi học, tới những nghịch ngợm của tuởng học trò v` mím cười một mình . Đời tôi như chỉ ngắn bằng con đường từ cõn nhà tới cổng trường vội vã, lan man chut nữa thì trong thành phố quanh hiu này . Ở Huế tất cả mọi con đường đều có vẻ tẻ liệt trừ những giờ học sinh tan trường.

Gió vẫn xào xạc bên tai, gió từ mặt sông thổi mát rượi, lồng trong lá cây, những cành trúc la đà xuống tận mặt nước . Con Phù Dung đã biết mơ màng . Trong chiếc đầu nhỏ bé của tôi có những tiếng kêu trong suốt, tiếng kêu của những ngày vui, của tuởng nhỏ, của thời mơ mộng . Tôi đọc những bài thơ của một số thi sĩ tôi ưa thích . Những bài thơ này được tôi chép cẩn thận trên những tờ giấy tơ lụa màu xanh màu hồng . Từ hai năm nay, tại nhà chúng tôi bắt đầu tìm chép những bài thơ của các thi sĩ lớn . Những bài thơ tình của Xuân Diệu, Huy Cận, Chế Lan Viên . Mấy chị lớn học đệ nhất đệ nhị người nào cũng thuộc lòng thơ Tố Hữu . Những tập thơ màu hồng màu xanh được truyền tay nhau trong lớp, các cô thức đêm để chép . Có nhiều lúc tôi thức tới một hai giờ sáng để chép cho xong những bài thơ tôi ưa thích . Tôi có một bài thơ của Phạm Hài bài thơ này tôi rất quý và chắc chỉ mình tôi có . Tôi thường đọc cho bạn nghe nhưng không cho chúng nó chép lại . Bài thơ đó cũng báo hiệu những ngày lòng tôi chớm rung động . Một người ở xa gửi cho tôi lá thư kèm theo bài thơ đó . Có thể về sau này tôi thấy kém hay đi, nhưng với tuởng tôi, cha bài thơ nào làm tôi yêu đến thế . Bài thơ đó dứi ký tên Phạm Hài, một cái tên lạ, tôi không biết gì về tiểu sử của thi sĩ này . Khi một mình tôi thường nhớ tới, và như lúc này, tôi không thể không đọc.

Đêm qua không ở nơi trần gian

Một chàng hào hoa như Tống Ngọc
Một ngày yếu điệu như Văn Quân
Nói chuyện ái ân mượn tiếng đàn
Nàng khóc bằng tay trên phím nga
Những ngón tay dài nhu lệ sa
Một điệu đàn vang lời tử my?
Sầu xuôi dòng bên tình phù sa
Sắc người êm đềm cảm như hoa
Dáng người đầm ấm ôi thướt tha
Người ơi tay hoang gầy xinh đẹp
Đẹp nhờ âm nhạc hay nhờ ma
Nàng tựa người trong ánh mắt si
Của chàng khi nhạc rất mê ly
Nàng xn tay ngọc thôi vé vút
Đến phím sau cùng là biệt ly
Chàng thả ngày xanh trên sóng đàn
Vớt đôi tay đẹp gọi tình nhân
Nàng yêu chàng có hồn như biển
Đôi mắt thơ chàng như ải vân

Bài thơ này người thi sĩ Phạm Hân làm từ năm 1940, lúc đó tôi chưa ra đời, t[^]i biết thế vì ở dưới bài thơ có ghi năm hàng trên tên của thi sĩ . Tôi yêu nhất hai câu cuối: Nàng yêu chàng có hồn như biển . Đôi mắt thơ chàng như ải vân . Đẹp như thế, thơ mộng như thế, làm sao như thế, làm sao tôi không ước ao tôi sẽ có một đôi mắt thơ, đôi mắt thơ chàng như ải vân . Chao ôi, tiếng thơ như rót nhẹ vào lòng tôi, cô gái mới nhón, đang còng được ươm trong nắng vàng, trong lá xanh, trong cổng trường vôi tím những mơ ước lịm người. Tôi nhớ tới bản nhạc tôi đang tập dang dở . Tôi bắt đầu biết mê âm nhạc sau mê thơ khi đọc và thuộc lòng bài thơ trên . Tôi mìm cu8Ồi khi nhớ tới tụi bạn trong lớp, kể cả Cẩm Lệ đã đi theo năn nỉ mượn bài Dạ Nhạc trên để chép . Đã có những vụ hờn lầy vì sự ích kỷ của tôi . Nhưng tôi biết làm thế nào được . Trên đời này chỉ có một người thơ mà đôi mắt thơ chàng như ải vân, và chỉ có một Phù Dung thôi . Một Phù Dung với những ngón tay dài như lệ sa.

Ánh nắng đã trôi dòn cho một bình minh của phương trời khác . Buổi chiều trong vườn cây thật lặng lẽ, ngoài tiếng gió, tiếng lá xào xạc . Dòng sông êm như mơ . Bên kia sông là lau lách, là những mái nhà bị che khuất bởi vườn cây, bởi những bến sông . Đồi có bao nhiêu bến sông, và tôi còn ngồi ở một bến.

Một con thuyền từ phía dưới ngược lên thành phố . Người đàn bà lái đò lặng lẽ chèo, nhưng tôi nghe như từ mặt nước bốc lên một giọng hò, như lảng đãng vương vất từ những đêm trắng, trước những đêm trắng tôi và chị Phương Thảo ra ngồi ở đây, nhìn ánh trăng vàng tràn trên mặt nước, nghe xuôi phía dưới dòng tiếng hò vang lên, tôi gục đầu vào vai chị Thảo mơ màng . Ngày đó qua rồi, chị Thảo đã trở thành một người khác, một người còn là chị em nhưng đã đầy vẻ xa lạ với tôi.

– Phù Dung, Dung đâu rồi, vô ăn cơm chơ.

Tiếng chị Thảo gọi . Tôi đứng dậy, tay ngắt một chiếc lá tre . Lá trúc nghe ngang mặt chữ điền . Tôi dạ to một tiếng và chạy vào nhà.

– Bà già chửi loạn trong nhà a tề . Đi học về là mất biệt.

– Em ngồi ngoài bến.

– Còn cãi nữa.

Cha mẹ nói oan, quan nói ép . Nhưng chị Thảo là chị thôi . Tôi cầm lọn tóc trên tay, rồi tôi thả lọn tóc, hậm hực đi vào nhà . Ngọn điện trong nhà đã bật sáng . Tôi nhớ ra tôi còn lá thư trong cặp chưa kịp gửi.

Chương 2

Buổi sáng chủ nhật tôi đã hẹn với Đỗ Quyên và Cẩm Lệ, nhưng không tới nhà chúng nó được . Còn một số bài chưa kịp làm . Sắp tới kỳ thi đề . Nhất lục cá nguyệt, đến mùa gao

bài của chúng tôi . Ba đứa thường họp nhau học trong các kỳ thi như thế . Chị Phương Thảo kêu nhúc đầu từ buổi tối thứ bảy . Tối qua, đi về chị dựng xe đạp ngoài sân, vô buồng nằm rên hừ hừ . Dì Tường bảo tôi chạy vào coi , tôi sờ trán chị nóng dừ, nhìn mặt chị thấy mặt chị đỏ gay . Chị Phương Thảo hay bị đau đầu đỏ mặt như thế . Tôi biết là chị sắp sai tôi chạy như chong chóng .

Trước hết, vừa rạng sớm chị bảo tôi xách xe chạy qua nhà chị Kim Khánh nói chị Khánh sang với chị . Rồi đi mua sách vở, đi mua báo . Xong xuôi, tôi trở về ra vườn hái lá xông . Nồi lá xông của chị phải đầy đủ, lá ổi, lá chanh, câysả, lá thuốc cứu . tôi ngạc nhiên khi thấy chị Thảo đau đầu mà không đau bụng . Hôm qua, trước khi đi chơi với chị Kim Khánh, hai bà đã mua một rô? ốc hút, sai tôi ra vườn hái chanh luộc ăn . Khi về lại đau đầu thật trái với sự tưởng tượng của tôi quá . Lại nữa, vừa hái nắm lá xông vô tới nhà chưa kịp nấu thì có tiếng con Vện sủa ran ngoài ngõ . Tôi chạy ra coi ai, thấy anh Vĩnh Dương dắt xe đạp, đội mũ cối đứng chờ ở cổng . Anh Vĩnh Dương là bạn trai của chị Phương Thảo, và có lẽ là người bạn trai thân nhất của chị ấy . Anh Vĩnh Dương dạy ở trường Bán công, quen với chị Thảo cả gần hai năm nay, có lẽ vì anh Dương mà chị Thảo đôi hần tính nết .

– Phù Dung, có chị Thảo ở nhà không ?

– Chị Thảo đau .

– Hả, đau răng . Mở cửa cho anh vô .

Tôi nhấc cái then cửa . Anh Vĩnh Dương dẫn xe đi vào . Anh để xe đạp phía sau cái bình phong, vậy mà cũng cẩn thận khóa lại . Tôi mời anh ngồi ở phòng khách rồi chạy vô báo tin với chị Phương Thảo :

– Chị Thảo, có anh Vĩnh Dương tới .

– Rứa hả ? Mi qua chị Khánh chưa ?

– Dạ rồi, chút nữa chị qua chỜ .

– Lấy tau bộ quần áo lụa .

– Dạ .

– Lấy lược chải tóc cho tau .

Tôi tìm cái lược, chị Thảo ngồi quay một vô vách, tóc thả dài xuống sát mặt đất . Tóc chị dài, mịn . Tóc của chị Thảo là tóc mật, không đen, hơi ánh vàng nhưng mượt như nhung . Tôi vừa nâng mới tóc của chị cho khô kéo lê trên đất, vừa gỡ tóc rồi . Chị Thảo nhắm mắt

:

– Nhẹ tay, ui cha, đau quá . Con khi .

Tôi nâng mái tóc của chị cao hơn, đưa những lát lược thật nhẹ . Tóc của chị Thảo đúng là tóc của người lãng mạn, thơ mộng . Tóc chị cũng giống tóc tôi . Nhưng tính tình chị khác hẳn . Chị là chúa giả dối, bề ngoài chị cố làm ra vẻ nét na đắm thắm, nhưng bên trong thì bần tiện, bủn xỉn, hay ghen ghét . Chị hay làm bộ thẹn thùng, lúc nào mặt chị cũng đỏ au lên, đôi mắt sáng long lanh và hàng mi chớp nhẹ . Dáng chị gầy, vừa cao, tay chân chị rất đẹp . Hình như cả ba tôi, má tôi không hiểu được chị , không biết chị là người giả dối, chỉ có tôi biết . Nhưng tóc của chị Thảo đẹp vô cùng, tôi mê mẩn mái tóc của chị, tóc chị mịn và mát như thạch trơn tuột trên từng ngón tay tôi . Đầu tóc tôi cũng như thế , có phần ánh hơn tóc chị Thảo nữa , nhưng tôi không để dài như chị vì tôi không được cao bằng chị . Tại bạn tôi thường bàn về mái tóc: Tóc đen, dày, cứng là tóc của người đàn bà đa dâm, hay thay đổi tính nết, tóc mượt mềm mịn là tóc của người thơ mộng, yếu đuối, tóc thưa l` tóc của người hững hờ, còn tóc rẽ tre là tóc của người có tính nết ma quái .

Không biết những điều trên có đúng với người khác không, chứ trừ Ông hợp tôi với chị Thảo hoàn toàn đúng . Chị Thảo cũng mơ mộng, cũng lý tưởng, nhưng chị khác tôi ở sự giả dối, đê tiện .

– Mau lên . Được chưa mi ?

Tôi thả mái tóc chị ra, vuốt nhẹ vài nhát lược, tóc chị như dòng suối chảy xuống lưng . Chị đuổi tôi ra để thay bộ quần áo lụa . Tôi ra ngoài, anh Vĩnh Đường đang ngồi cầm cúi vào cuốn sách chữ Pháp dày cộm . Chiếc kính trắng vẫn đeo trên mắt . Lúc nào trên anh cũng có vẻ học giả, tôi chán ghét cái thái độ làm dáng này . Có lẽ anh Vĩnh Đường với chị Phương Thảo hợp nhau ở một điểm làm dáng đó .

Chị Thảo yếu điệu đi ra, tay cũng cầm một cuốn sách dày cộm . Bộ đồ lụa mặc ở nhà làm dáng chị thanh tú hẳn, da mặt chị trắng, và hai gò má đỏ hồng, như vừa mới đỏ hồng khi trông thấy anh Vĩnh Đường .

– A, anh .

Anh Vĩnh Đường đứng dậy:

– Nghe Thảo đau há ? Đau răng đó ?

Chị Thảo cúi mặt, má chị đỏ hơn:

– Dạ sốt, sốt chút thôi anh .

Anh Vĩnh Dương nhìn cuốn sách chị Thảo đang cầm, trách nhẹ:

– thảo ồm mà còn đọc sách . Đọc ba thư" ni nhức đầu lắm .

– Dạ .

Chị Thảo kéo ghế ngồi xuống, kéo mái tóc để trước ngực, một tay che ngang miệng .

Anh Dương với cuốn sách chị vừa để trên bàn:

– Đọc Heldegger . Xin khâm phục và chào . Nhưng anh phải giấu cuốn này đi, Thảo phải khoẻ đã mới đọc loại này được . nghe anh không ? Anh cũng đang nhức đầu với mấy tên hiện sinh . Thảo đã đọc Camus chưa ? Cũng chưa nhức đầu bằng thằng ccha Jean-Paul Sartre, cuốn Huis-Clos, kịch một màn, năm cảnh . Hôm nào anh phải bắt Thảo đọc . Mình phải đọc mới hiểu được sự vững mạnh của các nhà tư tưởng lớn của thế giới . Nói cho ngay, bọn nhà văn nước mình như con cóc ngồi đáy giếng . Anh phải học, phải tìm hiểu, Thảo biết, muô n làm văn nghệ, văn nghệ chân chính, mình phải ý thức được sự vật, ý thức về chính mình

Tôi ngoác mồm ra ngáp . chán quá, tưởng anh chị ngồi tâm tình du dương, té ra đem tài học, tài đọc sách của mình ra khoe khoang . Tôi cũng đã đưỜc thưởng thức tài nghệ. của anh Vĩnh Dương qua một bài thơ làm gu8?i tặng chị Phương Thảo, ca tụng mái tóc, dáng đi của chị . Bài thơ cốp hết một nửa của Xuân Diệu, một nửa của Tố hữu, chả có đầu có đuôi . Nhưng chị Thảo quý lắm, ghép trong cuốn nhật ký bìa hồng . Tôi đã lén đọc được và mỗi lần trong thấy anh vĩnh Dương tô lại buồn cười . Và lúc này tôi buồn cười thật, qua cái ngáp, tôi phải cười để xua đuổi sự chán nản mệt mỏi đi . chị PhưỜng Thảo bỗng quay lại .

– Dung, rót nước cho anh Dương đi em . Chị nhờ một tí .

Lại giả dối, có anh Dương, chị cần phải tỏ ra dằm thắm nét na hơn nữa . Tôi giúp chị bằng một tiếng dạ dẽo nhẹo và tức thì đứng dậy pha hai tách trà nóng . Anh Vĩnh Dương nhấp ly trà lên, và dưỡỜng như không yên tâm với chiếc xe đạp khóa kỹ, lù lù nằm dựa nơi tấm bình phong, anh nhìn ra ngoài . Và để đỡ ngượng, anh nói về khóm Hải Đường .

– Cây hải đường nhà Thảo nhiều hoa ghê . Bên nhà anh ít hoa lắm .

– Dạ

– À, Thảo gặp Diễm My nhờ nhắn hộ đem trả anh mấy cuốn triết, anh ít gặp cô ấy lắm .

– Để con Kim Khánh qua rồi Thảo nhắn cho .

Anh Vĩnh Dương nhìn tôi . Tôi ngồi trên chiếc ghế nhỏ kê ở góc nhà, gần cái sập gụ .

Anh hỏi:

- Năm ni Phù Dung thi há ?
- Dạ cuối năm lận .
- Nghe nói gạo lứt phải không ?
- Nó đi chơi hoài anh, nó con nít lắm .

Chị Phương Thảo đỡ lời . Tôi rung hai chân nhìn lơ ra sân . Chị Khánh đang lấp ló ở ngoài cổng, tôi nhìn ra vạ áo màu vàng chói của chị . Áo nàng vàng anh về thương hoa cú, cáo nàng xanh ... tôi nhớ tới mấy câu thơ của thi sĩ Nguyễn Sa và chạy ù ra cửa;

- chị HKánh . Để em mở cửa cho .

Tôi cầm một bên ghi đông xe của chị đi vào sân . Tôi chỉ cho chị nhìn chậu hoa cúc, những bông cúc màu vàng hót như màu áo của chị .

- Chị coi hoa cúc đẹp không ?
- Ừ đẹp
- Áo nàng vàng anh về thương hoa cúc . Anh Toan trồng chậu cúc đó chị Khánh . Áo chị vàng

Hiểu ra, chị Khánh với tay qua bèo vào vai tôi, tôi thả ghi đông, chạy tranh và cười lớn .

Chị Khánh cũng cười:

- Thiệt thằng Toan không, lát nữa ta hỏi tội .
- Tôi gạt đầu, chị Khánh mím môi đưa tay dọa đánh, rồi chị lại cười . Chị Khánh bạn của chị Thảo, đáng bậc chị, nhưng anh Toan cứ khen chị Khánh có duyên hoài . Mỗi lần chị tới là anh tránh mặt . Chị Khánh cũng ác lắm, trêu anh hoài: E6 Toan rằng khi mô tau tới là mi lẩn mặt rứa, có chi mà mắc cỡ . Chị thảo cười: Nó chơi leo, đòi mê mi đó . Chị Khánh không vừa: Để tau làm cho nó một tá khăn lau cho sạch mũi đã .

Nhìn vào trong nhà thấy chị Thảo đang ngồi với anh Vĩnh Dương, chị Khánh dựng xe đạp, rồi kéo tay tôi tới đứng coi mấy bông hoa hải đường . Chị đưa tay sờ cánh hoa cứng, dày và thủ thỉ;

- Hoa ni là hoa vô duyên hí . Khi mô cũng nở, mi không có li^m sỉ, nở có mùa nghe không ?

Rồi chợt nhớ achú Đặng đã có lần lôi vạt áo chị, chị khựng lại, nhìn quanh .

- Nhót chú Đặng lại chưa ?
- Rồi chị . Đạo ni chú hiền lắm .

– Hiền cũng không chơi . sợ thấy mồ tở luôn .

Giọng chị Thảo gọi ra:

– Khánh đó há, vô đây .

– Thôi để mình đứng đây một tí cũng được .

– Vô đây .

– kệ tao mà .

Nhưng một tí của chị Khánh đợi cũng tới gần nửa giờ . Chị đứng ngấm cây hái đường, ngấm chậu cúc . Với tay bẻ mấy bông hoa ngọc lan . Ra gốc sân hái được trái ô?i chín ăn gần hết mới thấy anh Vĩnh Dương lò dò đi ra . Đai nhai ngòm ngoàm thấy anh Vĩnh Dương chị Khánh vội ngậm miệng lại giả vờ nhìn lên cây ngọc lan, cổ đùng bụng đôi má vì đầy miệng ôi .

– Về nghe Phù Dung .

– Dạ

Tôi quay sang chị Khánh:

– Hê t màn ca vọng cổ rồi, chàng về bèo nước hai nơi

Chị Khánh che miệng cười khúc khích .

– Thảo ơi, ra đây mà coi

Chị định nói gì đó nhưng rồi quay ra phía cổng, sợ anh Vĩnh Dương chưa đi xa .

Chị Thảo gọi:

– Vô đây, tau đau mà .

– Đau mà tâm sự dữ rứa .

– Ủ, anh nớ hay nói chuyện dai, tau mệt bất chết ...

Tôi xì một tiếng, bỏ đi xuống nấu lá xông cho chị . Di Tường ngồi khâu quần áo, thấy tôi lui cui, dì đứng dậy:

– Để đó, lên học đi tau nấu cho . Mà nó đau ra răng ?

– Bạn tùm lum ở trên, đau làm bộ .

Tôi nói huych toẹt ra cho dì Tường biết . Tôi biết dì Tường chẳng ưa gì chị Phương Thảo, ghét chị Thảo tôi muốn kéo dì tường vào một phe . Dì choàng tay qua vai tôi:

– Mi thì thiệt, chị em chi lại không thương nhau . ai tới rứa .

– Anh Vĩnh Dương .

– Cái thằng đó tau chịu không nổi

Tôi cũng chịu không nổi cái cách thức làm dáng của anh Dương, nhưng chị Thảo chịu lắm, mê nữa là đằng khác . Trông cái dáng bề ngoài của chị lúc nào cũng then thùng, ếtna, nhưng bên trong, cõi lòng là một biển ữa . Chị là cái típ mê trai, mê tới chết được . Chị quen biết anh Vĩnh Dương hai năm, đi^u chị hãnh diện với bạn bè là anh Vĩnh Dương trước đó theo tán chị Đông Thương, và nghe đâu gần được chị Đông Thương thì anh lại bị tiếng sét ái tình đánh bật qua chị Phương Thảo . Thế là hai người đẹp có nhiều lý do để? ghét nhau thêm . Anh Vĩnh Dương con nhà giàu, có nhiều anh em đi học ở ngoại quốc, anh khá đẹp trai . Mọi bữa khác anh thường đi chiếc vespa, nhưng hôm nay không hiểu sao anh đi xe đạp . Chiếc vespa năm thời mười họa mới có dịp ra đường, chắc chỉ có những lúc tới thăm chị Phương Thảo tôi mới được nhìn thấy phổ xá vì tôi thấy chiếc xe lúc nào cũng như mới . Tôi bủi môi:

– Cháu cũng ghét anh nó lắm . Mà bạn của chị Thảo người nào cũng thật khủng .

Dì Tường làm thính . Tôi chạnh nhớ tới cảnh của dì, ba chục tuổi đứng, đi chưa được một người đàn ông yêu thương, nhưng tôi biết trong lòng dì ấp ủ nhiều mối tình tuyệt vọng . Tôi biết đến một tuổi nào tôi cũng trở thành một cái gai của dì như chị Phương Thảo ba6y giờ . Trớc mắt dì, tôi vẫn còn là một đứa con gái ngây thơ còn con nít và dì không thể ghanh tị với đứa con nít .

Tôi ngồi đun nồi lá xông cho chị Thảo, lòng buồn vợ vắn . Tôi hay buồn vợ vắn như thế, nhất là `khi ngồi một mình . Má tôi đi chợ về giao rô thức ăn cho dì Tường, xong bà vù đi công chuyện . Trưa nay ba tôi không về nhà, dạo này để kiếm thêm tiền chi tiêu trong nhà, ba tôi phải đi bắt mạch, hốt thuốc cho một số nhà quen . Mới hành nghề trở lại một năm, ba tôi có vẻ nổi tiếng lắm . Như hôm nay có người đến mời ba tôi đi từ sáng sớm, nghe về đâu tận dưới Trườn, Má tôi có lý do để mấy dì cháu tôi ăn cơm ở nhà một mình lắm .

Trên nhà hình như chị Khánh đã ra về . tôi lại lo sửa soạn nồi lá cho chị xông . Thấy tôi đứng xớ rớ chị la lên:

– Đi ra cho người ta xông, đừng làm người ta bị ồm .

Tôi khép cửa lại cho chị, chị vừa trườn mền vừa nói vọng ra :

– Trưa nì cho chị tôi cháo hỉ . Ăn cơm chắc không được rồi .

Tôi nói lại với dì Tường . Công việc phục vụ chị PThao như vậy là xong . tôi định bỏ ra vườn học bài . Nhưng thấy tôi không tới thì con Cẩm lệ và con Đỗ Quyên tới . Hai đứa

vừa vô đến sân đã réo inh ỏi :

– Phù Dung ơi, Phù Dung .

Tôi mừng rỡ chạy ra . Một buổi sáng chủ nhật thật vô vị nếu tôi không gặp được bạn bè, một ngày càng lạt lẽo hơn nếu tôi không thoát được ra đũa8Ờng một vài phút . Hai đứa bạn tôi hôm nay vẫn áo trắng nhu mì, nhưng nhìn nụ cười của chúng tôi biết chúng đang có một kho chuyện vui nhót trong đầu . Tự nhiên bao nhiêu buồn chán trong lòng tôi tiêu tan hết . tôi ghi ghi đông của Cẩm Lệ:

– Biết mà, mê tau lắm mà

– Hừ, anh giận ghê la(m, hện với anh rằng không tới . Để hai anh đợi mòn héo ruột gan .

– Thôi em xin ối . Hôm nay bà mẹ trẻ em đau .

Tôi nói chữ bà mẹ trẻ với giọng hạ thấp . Chị Thảo có lỗi tai tiên cũng không nghe ra, huống chi lúc này chị trùm mên kín mít để xông hơi lá nẫu . Hai con bạn tôi dựng xe đạp . Tôi khoát tay hai đứa:

– Răng tới trưa rứa ?

– Khỉ, đợi mi hoài . mi hứa tào lao . mi hứa qua rồi không qua chớ phải tội tau mô .

– Tôi cười cầu hòa:

– Đà nói người ta lâm nạn mà

Cẩm Lệ tinh quái ngắt bẻng một bông hoa hải đường . Tôi hốt hoảng:

– Khỉ, giấu đi . Chị Thảo chị thấy chị nhăn như khỉ .

Cẩm Lệ cười:

– Nhăn mí chớ nhăn chi tau . Kệ mi .

Tôi kéo 2 đứa bạn đi vòng ra sau vườn:

– Ra đó trươ"ng đi, Tau vô lấy vở, Còn học kịp mà .

– Mau lên tau đợi cùng đi luôn .

Tôi vào lấy tập sách rồi cùng với 2 bạn ra vườn . Đỗ Quyên vừa đi vừa bút lá:

– Tau chịu vườn của mi quá . Vườn của mi chắc giống vườn của cô Kim Cúc ngày trước . Vườn ai mượt quá xinh như ngọc . Phù Dung ơi, tau cầu mong cho mi có một người thơ, mai mau lên nghe .

Tôi mỉm cu8ời . Tôi nghĩ chắc nụ cười của tôi rạng rỡ lắm . Tôi đã lớn chưa nhỉ ? Tuổi tôi đã được quyền ước mơ những điều đó . Tới tuổi hay chưa, tôi vẫn mơ ước 01 chàng người tình . Nhưng tôi cũng chưa muốn lìa đàn, rút khỏi đời học sinh . Nếu phải lựa

chọn, tôi chọn đời nữ sinh, chọn cổng trường với tím trước đã . Nhưng sao phải lựa chọn nhỉ .

– Coi cái con nó cười . Hợp ý cười duyên dữ .

Mùa nhãn lồng đã chám dứt nhưng trên mỗi cây nhãn còn những trái cây khô lẻ loi sót lại . Mùa hè nghe chừng nuôi trên những ngọn lá còn xanh . Vậy mà mùa thu rồi cũng sắp đi qua rồi đó . Mùa đông sẽ tới với vàng hơn bất cứ mùa nào hết . Tiếng cười của Đỗ Quyên đã làm vỡ tất cả những mảnh buồn chưa kịp bám trong tôi .

3 đứa 3 tập vở, ngồi dưới những tàng cây nơi bến sông . Cả 3 nghịch ngợm bỏ thông chân xuống mặt nước . Nhưng cả có cuốn sách nào được mở ra . Chúng tôi lại riu rít nói chuyện . Từ chuyện trong cổng trường, chuyện ngoài cổng trường, chuyện riêng tư đời sống mỗi đứa . Thành phố này hết sức nhỏ bé, chuyện quẩn quanh 1 lúc đã đụng chạm rất nhiều người . Tôi đụng đến Gia Chi, cô bạn mới của Đỗ Quyên .

– Sáng thứ bảy mi đi học với con Giao Chi, không thêm đợi tụi tau .

– Nó qua rủ tau . Đi với nó có răng mô .

Cầm Lệ hờn hỗi:

– Tau không muốn ai xen vào 3 đứa . Chỉ nên có 3 đứa thôi .

– Thì tau có thân với nó mô . Nó cũng tội, nó hiền lắm .

– Rứa là mi thương nó rồi .

– Thì tự nhiên ghét nó hà ?

Tôi bướng bỉnh:

– Tau không thích con Kim Chi, nó con nhà giàu, làm bộ . Tau ghét con nhà giàu lắm .

Tau nghe nhiều tiếng đồn về nó . Nó có bồ từ năm 13 tuổi .

– Kệ nó, mình chơi với nó chứ có chơi với tai tiếng của nó mô . Tụi bây thiệt hẹp hòi .

Tôi hẹp hòi lắm, tôi ghen với Đỗ Quyên và Cầm Lệ . Tôi không muốn thêm một người bạn nào chen vào tình thân 3 đứa . 3 đứa mình coi nhau như chị em, đừng bao giờ giận nhau, xa nhau . thỉnh thoảng chúng tôi cũng giận nhau, nhưng chơi 3 đứa thật tiện lợi, lúc nào cũng có 1 đứa ở phe giữa để dàn xếp . Những vụ giận hờn nhau không kéo dài được bao lâu, và sau đó, chặt chẽ bền vững hơn nữa . Cầm Lệ thường nói về tôi :

– Con ni về sau lấy chồng chắc ghen dữ lắm . Chồng mi phải là 1 người khổng lồ mới chịu đựng được những con ghen của mi .

Tôi không cần phải là 1 người khổng lồ . Tôi ghen vì lòng tôi ích kỷ, vì tôi cho rất ít, lựa

chọn kỹ, tôi không muốn phung phí . có lẽ vì thế mà tôi nổi tiếng khó tánh trong việc lựa chọn bạn bè . Thấy tôi làm thỉnh, Đỗ Quyên tưởng tôi giận, nó lơ sang chuyện khác:

– Kệ nó . Mi không chơi thì thôi . À, hái khế ăn đi .

– Tau sợ lắm . Cây khế gần nhà ông điên .

Ông điên đây là chú Đặng tôi . Giờ này chú bị nhốt trong căn nhà nhỏ ở cuối vườn . Ở đó có cây khế thiệt ngọt . Đứa nào cũng ham ăn khế nhưng ớn tới gần căn nhà nhỏ đó . Lỡ chú Đặng trông thấy thì sao . Không đợi chú la hét, nói nhảm, chi ? nhìn đôi mắt chú thất thần, lơ lơ như mắt người chết là chúng cũng đủ chết khiếp . Tôi ít sợ chú Đặng, có lẽ trong nhà tôi ghét chú nhất, và chú tử tế với tôi nhất . Chút ghét mẹ tôi một cách rùng rợn . Từ ngày chú phát khùng, không bao giờ chú gọi mẹ tôi bằng chị nữa, chú gọi là con mụ nọ, mụ kia . Tôi chắc chắn mẹ tôi cũng ghét cay ghét đắng chú . Nhiều lần mẹ tôi bàn với ba tôi gửi chú vô nhà thương điên, nhưng ba tôi không muốn . Làm như thế cũng mất danh giá gia đình nhiều lắm . Dù để chú ở trong nhà cũng là để đằng sau bức bình phong . Bức bình phong, cánh cửa trú ẩn của người dân Huế đó chắc không bao giờ mục cả .

CL^ . ngắt ngang ý nghĩ của tôi:

– Mi đi hái khế ra đây ăn .

Tôi lười biếng lắc đầu . Mùa này có nhiều sâu khế, những con sâu màu xanh như lá non, có nhiều khía, đục và da gãi tới chảy máu chưa hết ngứa . Đỗ Quyên cười :

– Mi sợ ông điên .

– Ông điên nói là chú tau , mi đừng có nhác .

– Xin lỗi hí .

Tính Đỗ Quyên bộp chộp nhưng rất tốt . Nó phải sinh ra để làm con trai mới đúng .

Nhưng vì đã lỡ sinh ra làm con gái, nó chơi với bọn tôi, nó cứ phải cố gắng học theo ít về yếu điệu, dịu dàng . Thỉnh thoảng, nó quên, để lộ tính nết đàn ông của nó làm cả bọn cười ngất . Một con voi làm về thực nữ . Duy Phước thường phê Đỗ Quyên một câu như thế làm cô nàng tái mặt, lịm cười . Cẩm Lệ đỡ thay cho tôi:

– Đừng có ăn khế . Mùa ni có sâu . Dễ sợ, tau sợ nhứt là sâu rộm, rồi tới sâu khế .

Tôi nhớ tới những cây phượng ở sân trường . Mùa này lá vừa vàng, trên cây cũng có rất nhiều sâu . Những con sâu nhỏ, rớt từ trên cành cây xuống, đeo lưng lẳng trên những sợi tơ . Các chị lớn sợ sâu bám vào tóc không dám dẫn nhau đi dạo dưới những tàng phượng nữa . Nhờ vậy cỏ rất xanh, nhờ khí hậu tốt và sương trời, chứ không vàng vố như các thi

sĩ, văn sĩ thường tả cỏ vàng úa mùa thu . Buổi sáng sớm đi tới trường, chúng tôi nhìn thấy những vầng nhện giăng nhện cỏ và những hạt sương li ti bám vào, lóng lánh bao mồn dần dưới ánh nắng non buổi sáng .

Không biết tại nó có nghĩ như tôi không mà chúng nó nhìn ra phía dòng sông . Tôi thích đôi mắt của Cẩm Lệ lắm . Mắt nó đen, lông mi dài rợp, lông mày thật thanh tú . Nhưng Cẩm Lệ ơi, tóc mi hơi dày . Coi đời mi vất vả . Tôi đưa tay vuốt tóc bạn:

- Cắt tóc bớt đi, dài quá rồi Lệ .
- Cắt cho bà già chửi . Mẹ tau dì lắm, mi coi tau mặc áo bông bà cũng chửi, cắt bớt tóc bà cũng chửi . Vô lý tau để dài rồi bôi củ hành như bà .
- Mạ mi còn đỡ . Mạ tau thì cứ bắt tau kẹp tóc lại, mạ tau nói để tóc như con ma rà . Mạ tau mà thấy con DPhước chắc mạ tau háy cái đứt đuôi con mắt .

Tôi buông tay vào tóc bạn:

- tóc mi dày quá .
- Tóc dày ra răng mi ?
- Người ta noi tóc dày vất vả .

Tôi muốn nói tiếp tóc dày đa đậm như mây bà xưa ví von nhưng sợ Lệ buồn . Cẩm Lệ cũng đa cảm lắm . Tại bạn đặt cho nó là con thạch sùng đa cảm . Trong một bài học về môn anh văn năm đệ thất, chúng tôi có học một bài nói về đại hội hoa bên một bờ hồ do chú thạch sùng tổ chức . Bài đó kết luận bằng câu: Từ đó chúc thạch sùng trở nên đa cảm . Tôi nghiệp, chú thạch sùng đa cảm đó được gán qua cho Cẩm Lệ một cách oan ức, vì nó không thể ví với một con thạch sùng . Con thạch sùng có thể đẹp hơn nó, nhưng cũng có thể xấu hơn nó .

Đỗ Quyên hát khe khẽ:

- Mạ ơi ông Chánh đòi hầu .

Mua chanh bồ kết gội đầu cho thơm .

Con Cẩm Lệ mới gội đầu bồ kết nì, tau thấy tóc mi thơm mùi bồ kết .

- Ủ, tau gội đầu khi túi, hong không kịp không . Ngồi hong tóc mà mạ tau chửi như tưới hạt sen . Nì, Phù Dung, có khi mô mi chán gia đình không ?

Tôi cũng có nhiều lúc chán gia đình lắm chứ . Chán tới nỗi trước khi ngủ, đầu óc làm những chuyện phiêu du tưởng tượng . Tôi hằng hái :

- Răng không, nhiều lắm .

– Tau cũng rứa . ĐQuyên góp .

– Mấy bà già như càng lúc càng xa mình hàng vạn cây số . Răng họ cứ bắt mình phải như họ hí ??

– thiệt tau ghét quá . Khi xưa ai cấm duyên bà, bây chừ bà già bà cấm duyên tui . Rứa mà mình chưa có chi, tới tuổi mấy bả gả chồng chắc chết quá . Mạ tau chửi suốt ngày . Con gái chị đoảng hậu không lo làm lụng trong nhà, chỉ biết diện . Mạ tau thiệt hủ hậu nhưt Huế .

– Mạ tau cũng nhưt .

– Thôi mạ tau đứng hàng nhì rứa . Hạng nhì mà cũng teo thịt teo da .

Cả ba đứa cùng phá ra cười, cười vui mà trong lòng ngậm ngùi . Tôi nghĩ tới mẹ tôi hầu như không lúc nào bà ngớt gắt gỏng với con cái . Nuôi con gái là nuôi giùm người ta , chừng ni tuổi không nhờ rồi để người ta nhờ . Nghĩ thế, các bà bắt tội con gái đủ thứ . Chị Phương Thảo cũng đã qua thời kỳ như tôi, không hiểu sao chị ấy không thương tôi . Bây giờ chị lớn, mẹ tôi để thì giờ cho chị trang điểm làm một cô gái đài các để kén rể . Tâm lý của người đàn bà nào cũng giống nhau, lúc nhỏ hận mẹ cha, lớn lên trút hận đó vào dâu con . Chắc như thế mà các bà mẹ chồng người Huế nổi tiếng khắc nghiệt với con dâu . Nhưng đầu óc non dại của tôi lúc nào cũng chỉ lẫn quẩn trong thành phố Huế . Bầu trời bên ngoài thành phố còn bao lạ quá .

Ngồi học, chơi với nhau một lúc Cẩm Lệ và Đỗ Quyên phải về . Về trễ bà già té cho mà nghe . Chúng nó le lưỡi dài như ma khi nói ra câu đó . tôi đưa chúng nó ra cửa . Chị Khánh cũng về từ lúc nào, tôi nhìn thấy anh Toan đứng glù lù ở cửa lớn . Anh Toan hay đứng như thế, dựa người vào thành cửa và nhìn ra sân . Đừng tu8Ởng anh mơ mộng hay đang nhớ tới một cô nào . anh đang lảm nhảm ôn lại bài vở hay cố nhớ một công thức, một phương trình toán học . Nhiều lúc tôi không hiểu những người con trai như anh Toan tôi sinh ra để làm gì ? Thuở nhỏ sống thật nhỏ bé, yên lặng trong gia đình, rồi đi học, gạo từng chũ, cố đậu đạt . Sau đó, lấy vợ đẻ con, đi làm quần quật nuôi con . Rồi bồn phận đối với ông bà, mẹ cha, rồi cột chặt trong bồn phận và thành phố này . Không, nếu tôi là con trai . Trời ơi, bầu trời bao bọc quanh thành phố còn rộng lớn q úa, tôi là chim, bay đến chết, đến rã cánh chắc cũng không hết được .

Tôi muốn vòng theo lối ra bê p để tránh anh Toan . Anh Toan ghét bọn bạn tôi lắm . Nhất là con Đỗ Quyên . Anh thường phê bình: Con nớ ai mà rước chắc về nhà nó làm chủ gia

đình, đàn ông làm vợ . Người chi mà cục mịch .

– Mặc mớ chi đến anh .

Tôi thường bênh bạn, nói với anh như thế . Phù Dung này chỉ sống vì bạn bè . Phù Dung không thể hòa hợp với gia đình . Trong gia đình, Phù Dung cô đơn lắm . Phù Dung, tôi đó . tội nghiệp tôi quá .

– Ê, Dung, tới tao biểu .

Cục chuyện đã, tôi phải quay lại, đi tới bên anh .

– Dạ .

– Mi không lo học hành, cứ bạn bè hoài .

– Dạ mô có . Tụi em ra vườn học bài thi .

– Dừng có lấy vải thưa che mắt thánh . Học kiểu chi mà cười rúc rúc . Nì tao nói cho biết, mi là em út mần chi tau chịu được, chớ mấy đứa con gái đó qua chơi, xuống bến tắm tau ghét lắm . Con gái chi mà ba nhe rứa .

– Tụi nó là bạn em mà .

– Không bạn chi hết . Bữa nì mi còn rủ tụi nó tắm là tau đập chết .

Tôi phụng phịu, món cỡ để dọa nạt con trai, dù người con trai đó là anh ruột mình, bao giờ cũng là những giọt nước mắt . Tôi xịu mặt, buồn buồn, rồi chớp chớp đôi mắt . Đôi mắt tôi long lanh liền, long lanh và những giọt nước mắt như muốn ứa ra . Trong gia đình, thỉnh thoảng tôi là nũng với anh Toan được . Anh Toan tuy khó tánh, nhưng trước con gái hay mũi lòng . Và buồn cười lắm, càng mũi lòng anh càng đổ quạu . Thây nét mặt của tôi, anh cần nhăn:

– Mới nói rứa, ai mần chi mà xịu mặt xịu mày .

– Chút chi anh cũng la em .

– Có thương mới la . Tau là anh, tau phải dạy mi chớ .

– Dạy chi mà hờ mô la đó .

– Mi cái nữa hả ? Răng mi hay cái rứa ?

Tôi đưa tay dụi mắt :

– Ai mượn anh không thương em .

– Vô duyên, con gái mà nói vô duyên . Đi vô nhà đi .

– Anh ghét bạn em mần chi .

– Tau có ghét mi mô .

- Ghét bạn em là ghét em rồi .
- Có rứa mà cũng khóc . Tau ghét nhìn con gái khóc lắm .
- Xì .

Tôi xì một tiếng rồi nhoe nguầy bỏ đi . Chừng đó đủ rồi, thêm nữa là anh sẽ nổi cục . rồi chị Thảo chạy ra, rồi dì Tường . Lát nữa mẹ tôi cũng biết . tôi ưa câu 1 sự nhịn 9 sự lành áp dụng trong gia đình này lắm . Những mâm cơm bị đá văng ra sân, những trận làm tình làm tội của mẹ tôi . Những sự nhịn nhục của ba tôi, giúp tôi hiểu muốn được yên thân trong gia đình này là phải biết lường sự chừng mực nào .

Buổi trưa mẹ tôi không về, chỉ có mấy dì cháu . Chị Thảo ăn cháo ở trong phòng của chị . Dì Tường nhờ tôi bung cháo cho chị Thảo với câu nộ độc ác:

- Cháu bung lên cho cô nương, cô nương xực cho rồi .
- chữ cô nương cũng là một tiếng gọi đùa mà cũng là 1 tiếng nguyên rủa nữa . Người ta hay dùng chữ này để chỉ nhu8~ng người có tính đồng bóng, hay những người có xác thịt mà hồn ma quỷ . tôi bung cháo cho chị Thảo mà cứ cười thầm hoài . Cô nương đang nhõng nhẽo, kén chồn g. Cô nương chỉ nhõng nhẽo với mấy anh chàng đại gái chó sức mấy nhõng nhẽo được với dì cháu tôi . Chị Thảo uể oải ngồi dậy:
- Chạy đi mô mắt biệt . Tau gọi hoài không có .
 - Em học ngoài vườn .
 - Tau đau là phải ở trong nhà . Tau cần miếng nước miếng nôi tau sai .

Chưa có chồng mà chị Thảo đã đủ đức tính làm 1 bà mẹ chồng khắc nghiệt . Tự nhiên tôi nhìn thấy khuôn mặt chị Thảo bớt đẹp . Ai biết đâu đó, ra đường chị Thảo nét na nhưt Huế, dịu dàng nhưt Huế . Cõi lòng chị Thảo đen như bùn, vậy mà ra đường chị vẫn làm được một bên sen .

Ăn cơm xong tôi muốn ngủ một giấc để buổi chiều tỉnh táo đi ra phố . Tôi phải đi ra đường . Chiều mùa thu đẹp thế này, lại là một buổi chiều chủ nhật, không ra đường tôi sẽ nhớ nhưng biết bao nhiêu thứ . Những con đường trải nhựa màu huyền, những bóng cây xanh, những ngọn lá vàng mùa thu rơi lả tả . Con đường nào ở Huế cũng ngắn, sự mơ mộng bị ngắt quãng, nhưng rồi lại tiếp nhau . Nằm 1 mình trong phòng, tôi nhớ tới lớp học . Giờ này lớp học vắng hoe, và bàn ghế tha hồn vương tay vươn chân, nở nang hết cỡ . Chúng nó có nói chuyện với nhau không nhỉ ? Còn những chiếc tên được khắc năm này qua năm khác trên mặt gỗ nữa, có ai nhớ chúng như tôi nhớ chúng trong 1 ngày nghỉ học

không ? Những hàng cây, bãi cỏ trong sân trường nữa . Tôi có cảm tưởng như trong trí nhớ của tôi, những ngọn lá ngọn cỏ trong sân trường đang mang 1 bộ mặt hết sức ủ ê, mong đợi .

Còn 1 việc quan trọng nữa chờ . Tôi có hẹn với cô Tịnh Nhơn của tôi, chiều chủ nhật tôi tới nhà . Giờ này chắc cô đang nghỉ trưa . Cũng có thể cô đang ngồi với đàn mèo của cô . Đàn mèo của cô Tịnh Nhơn có tới hơn chục con, con nào cũng xinh đẹp, mũm mĩm . con nào cũng có chiếc mũi đỏ hồng, có bộ lông mượt . Nhưng không con nào giống cô Tịnh Nhơn của tôi ở đôi mắt . Trời ơi, nếu còn thi sĩ HMTừ, nếu anh chàng thơ hay ngất trời đóo được nhìn đôi mắt cô Tịnh Nhơn thì chắc chắn anh chàng sẽ diên lên, sẽ chết trong đôi mắt đẹp đó trước khi chết vì bệnh cùi .

Đôi mắt cô Tịnh Nhơn đủ màu, khi tôi nhìn thấy đen thẳm, khi tôi nhìn thấy cả bầu trời xanh, khi thì nâu ngời như nắng mùa hè còn lóng lánh . Đôi mắt của cô phản chiếu tất cả mọi màu sắc thơ mộng nhất của từng khoảng đời người . Nếu tôi làm được thơ sao tôi yêu thương cô Tịnh Nhơn c? tôi quá đổi thế này . Nhiều lần ngồi bên cô, tôi muốn được cô ôm . Thèm muốn ghé gối . Hoặc rất thơ mộng, thèm được cô dẫn tôi đi trên những lối đi đầy lá vàng mùa thu . Nhưng không bao giờ, lúc nào tới thăm cô tôi cũng thấy cô ngồi cô đơn 1 mình, cô đơn với loài người nhưng đàn mèo bao xung quanh, ríu rít bên cô . Và cô mỉm cười, cô nhìn tôi . Đôi mắt cô đổ ai nhìn cô hoài mà không chớp mắt quay đi trước .

Tan học cô thường ngồi xe xích lô trở về nhà . Tôi ưa nhìn cô ngồi trên xe xích lô nữa . Cô hay mặc những màu áo buồn . Học trò thương cô nhiều lắm, nhưng trong số đó, tôi biết cô thương tôi nhất . Nhiều chuyện kể về cô . Cô sống một mình mồ côi cha mẹ từ nhỏ . 1 mình tự phấn đấu với đời sống . Cô Tịnh Nhơn của tôi can đảm biết bao nhiêu . Cô còn hay đi chùa nữa, đi chùa cô mặc áo màu lam, nước da cô trắng xanh, màu áo kói hương làm cô tinh khiết như một vị thánh . Nhiều đứa tranh nhau để thương cô, để được cô thương . Và tôi sung sướng nhận sự ghen hờn từ mọi phía, mọi lớp, được độc quyền cô thương mến .

Tôi phải chuẩn bị để đến thăm cô Tịnh Nhơn . Nhưng lúc này phải nghỉ trưa đã . Nằm 1 mình là tôi suy nghĩ vẩn vơ . Tới tuổi tôi có nhiều thứ để nghĩ ngợi, để mơ mộng vẩn vơ . Người ta bảo nhưng tháng năm đẹp nhất đời người là những tháng năm của tuổi thơ . Với tôi, tôi không cho thế, những tháng năm đẹp nhất đời người là những tháng năm dậy thì,

bắt đầu biết mơ mộng, biết yêu, biết đón nhận, biết sung sướng khổ đau vì equ . Tới tui tôi có vô vàn thứ tình equ trong lòng, vô vàn cảm xúc, vô vàn mơ ước . Nhưng sao tôi bảo tôi phải ngủ trưa mà tôi cứ nghĩ viễn vông . Cái đầu óc đầy ắp sự tưởng tượng, đầy ắp thương em, đón nhận của tôi ơi, tha cho tôi 1 phút nhé .

Tôi nhắm mắt, trong màu đen thẫm còn ngời lên những màu mè của tia mặt trời dọi và những lá cây xanh lay động .

Tôi ngủ một giấc khá lâu, và tỉnh dậy vì những âm thanh đâu đây thật ồn ào . 1 vụ cãi nhau bên hàng xóm ? Hay ai bị đánh đập la hét quanh quất gần đây . Tôi bàng hoàng ngồi dậy, 1 giấc mơ êm đềm nào đó bị ngắt quãng và chìm trong trí nhớ 1 cách oan ức . Tôi nghe ra tiếng mẹ tôi . Giọng bà the thé như những bà đồng . chỉ thoát nghe, tôi đã lạnh xương sống:

– Đứa mô . Hỉ ? Đứa mô thả chú Đặng ra rứa . Hỉ ? Đứa mô nói tao nghe coi nà .

Toi hoảng hốt đứng bật dậy . thôi chết rồi . Buổi trưa khi đem cơm vô cho chú Đặng, khi trở lại lấy chén bát cho dì Tường rửa, t[^]i đã quên không khóa cửa lại .. Giữa lúc trưa, chú Đặng thoát được ra ngoài, hậu quả sẽ vô cùng tai ác . Chỉ có tiếng mẹ tôi the thé tiếp tục:

– Đồ ăn hại . Tau biết mà . Tau đi 1 chút là ở nhà tan hoang . Tau hỏi đứa mô thả chú Đặng ra .

Tiếng dì Tường rụt rè:

– Em không biết . Nếu em biết em đã đem chú vô nhốt lại .

– Ở trong nhà rặng cái chi cũng không biết .

Giọng anh Toàn:

– Chắc con quý Dung, con nó đem cơm chớ ai . Đúng rồi mà . Nó đem cơm rồi nó quên gài cửa .

– Dung, Dung .

Giọng mẹ quát như muốn đổ mấy bức tường cũ . Tôi chạy ra .

– Con Dung mô . Ra biểu coi .

– Dạ thưa mẹ ...

– Mi mần chi trong đó ?

– Dạ ...

– Ngủ trưa . giờ ni còn ngủ trưa . Thằng cha mi chớ ngủ . Ăn với ngủ cả ngày . Tau hỏi tại răng mi đem cơm vô cho chú Đặng mà không gài cửa ?

Tôi biết chuyện gì đã xảy ra rồi . Trước sân, cái chậu kiểng quý giá nhất của ba tôi đã bị vỡ vụn . Chiếc chậu bằng sành, khảm hình rồng phượng . Ba tôi quý lắm . Đã có lần 1 ông phủ đến hỏi mua với giá rất cao nhưng ba tôi đã từ chối, chậu sành chỉ trồng một cây hoa mộc, ba tôi tỉa cành lá rất kỹ cây mộc có hoa trắng lốm đốm, rất thơm . Tôi chết sững trước sự đã rồi . Mặt mày tôi tái mét .

– Dung . Mi cảm hả ?

Mẹ tôi lại quát lớn . Tôi run rẩy :

– Dạ con quên .

– Quên cái mã cha mi chớ quên, ông nội mi cha quên . Quên chi mà vô hậu tể đợi rửa . Chị Thảo không biết đã hết cơn đau chưa, cũng lò dò đi ra . Chị không bình tôi còn để thêm 1 câu như xối cả lít dầu xang vào ngọn lửa đang bốc cháy:

– Nó mà nhớ cái chi . Tới tuổi rượng rồi . Cả ngày 3 rượng với mấy con bạn . Thăng Toan coi mà xé 3 bài thơ bài thần của nó đi . Cả ngày chép thơ không rửa ? Đồ con gái thú vị .

– Viết thư cho ai ? Cho trai phải không ? Mã cha mi, tau gọt tóc, tau cạo đầu bôi với chớ không phải chơi mô .

Dì Tường nhìn chị Thảo với đôi mắt ghét bỏ nhất đời . Dì bên tôi:

– Viết thư chi mà viết . Chị chỉ bày đường cho hư chạy . Thơ bài nó học nó phải chép . Mình nói cái chi cho đúng chớ la oan nó rằng đờ đờ ?

– mi bình nó . Minh bình rồi mi chửi lại tau ?

– Cái chi phải thì thôi . Nói phải chớ không bình .

Tôi ghen ngào nhìn chiếc chậu sành đã vỡ . Cây mộc bật cả rễ nằm lẫn lóc trên đất vụn còn lẫn lông gà lông vịt . Ba tôi vẫn chăm bón phân cho những chậu hoa đặt trước sân . Lát nữa ba tôi về ? Không, ba tôi chỉ ôm bụng tiếc thắm, tiếc đến đứt ruột gan ba tôi cũng chỉ cầu nhàu vài tiếng, mà cầu nhàu một mình nghe thôi . Tôi thương ba tôi quá .

– Dung .

– Dạ .

– Dạ cha mi . Răng mi vô ý rửa ?

– Thì lỡ rồi, chị giết nó có còn không ?

Mẹ tôi trút cả hòn núi lửa nóng nảy lên đầu dì Tường :

– Mi nữa . Mi bình há ? Bình ông nội mi cha bình . Bởi cái mặt đó, cái tính đó mà ế

chồng . Mi ở 30 năm nữa không có a i rước .

Như bị đâm trúng cuống rốn, dì Tường bỏ đi . Tôi có cảm tưởng như rơi những giọt nước mắt tủi hận đang lăn xuống . Chị Thảo góp vô:

– Con nớ đoảng lắm mạ nờ . Thôi lờ rồi mạ .

– Lờ, lờ . Cứ làm lờ rồi để đó hả ?

– Chờ mần răng chừ .

– Để thằng cha mi về đây . Thằng cha mi về đây mà không dạy mi thì tau đi cho cha con mi ở với nhau . Trời đất ơi, răng mà tui cực với con với chồng ri nì trời .

Thấy mẹ tôi muốn làm dữ, anh Toàn quay lại nạt tôi:

– Còn đứng đó nữa . Cút đi cho khuất mắt .

Anh Toàn sợ mẹ tôi bạt tai tôi, nên giả vờ nạt nộ đuổi đi . Tôi biết điều đó nhưng tôi chẳng thèm biết ơn anh . Tôi là đứa yếu đuối, bị lép vế nhất trong gia đình . Mẹ tôi chỉ hợp với chị Thảo, anh Toàn là con trai, mà con trai độc nhất, mẹ tôi nể . Còn tôi, đứa con út . Con út trút gia tài . Gia tài này có nghĩa là cả sự thương yêu hay cả sự oán hận, cũng mặt nữa . Nhưng tôi bất hạnh . Chỉ có ba tôi thương các con công bằng, nhưng mẹ tôi đã ghét thì ba tôi không dám công bằng nữa . Tôi lủi thủi bỏ đi vào nhà như một con mèo vừa bị một cái đá như trời giáng vì tội ăn vụng . Khi vào tới phòng tôi ôm mặt khóc . Khóc không phải vì bị mắng, mà tôi tiếc chiếc chậu kiểng . Càng ngày gia đình tôi càng mất mát đi những kỷ vật của tổ tiên, nhưng phong thể gia đình ngày ngày lũ lượt ra đi, để gia đình tôi chỉ còn lại cái vỏ mục, phải sơn quét bên ngoài hàng chục lớp sơn che giấu .

– Con Dung đi mô rồi . Ra biểu đây .

Lại tiếng mẹ tôi gọi . tôi chùi nước mắt, cố lấy dáng tự nhiên đi ra . Thấy tôi khóc bà lại dám nổi sùng lắm . Mẹ tôi đang ngồi 1 mình nơi bộ bàn ghế kiêu cổ có chạm rồng phượng, khảm xà cừ . có lẽ đây là bộ bàn ghế quý giá nhất còn sót lại trong nhà tôi . Tôi khép nép:

– Dạ mạ gọi on .

– Vô mặc áo dài, chải tóc tai rồi đi thu nốt mấy cái hụi giùm tui . Mơi cô đi học ai dám sai cô .

– Dạ thưa mạ, để con đi .

– Thưa với dạ . cha mi cha chưa . Được cái mặt lì lì giống thằng cha mi như đúc .

Chị Thảo lại đi ra:

- Mi tạt qua phố mua cho tau chục quít . Quít hương cần nghe khhg ?
- Có biết quýt hương cần không đã nà . Con nóO biết chi mà mua .
- Có biết đã nà . Tau đau, lạt miệng bắt chết .
- Dạ biết .
- Đi mau mà về, rượng theo mấy con bạn về tau đập chết .
- Dạ .

Xách xe đạp ra đường, tôi như người vừa được thả ra khỏi ngục . Tôi đạp xe thật chậm, con đường Võ Dạ không thẳng, hơi vòng . 2 bên đường, nhà nào cũng có vường cây xanh ngát . Gió đẩy tà áo tôi bay phơ phất đằng sau, và bầu trời trải rộng vô cùng, gợn những đám mây trắng nhỏ bé, lác lõng . Những đám mây như chia buồn cùng tôi và sắp từ giã tôi để phiêu bồng trong vũ trụ rộng lớn . Tôi đưa khăn tay chùi mắt . Tôi không muốn khóc ngoài đường, mà tôi cũng không còn gì để khóc nữa, sự u uất của tôi đã được bầu trời rộng lớn xóa mất .

Tôi ghé vô nhà mấy bà bạn của mẹ tôi . Thưa bác thưa bà, đứng khép nép, lễ phép quá đáng . Chỗ thu được tiền chỗ còn khát lại . Xong tôi qua phố mua quít cho chị Thảo . Trên đường về tôi ghé nhà cô Tịnh Nhơn . Tôi đẩy cánh cửa nhỏ, 2 hàng chè tàu cắt xén đều đặn dẫn vào 1 chiếc sân có cây dạ hương . Cửa nhà cô đóng kín, tôi đưa tay đẩy cánh cửa sổ, hy vọng nhìn thấy cô TNhơn đang ngồi với đàn mèo của cô . Ngồi cô đơn, buồn bã . Tôi yêu vẻ cô đơn của cô biết bao nhiêu . Tôi cũng cô đơn, buồn bã, nhất là buổi chiều hôm nay, sau khi vừa bị cả nhà xú lại mắng mỏ .

Tấm màn gió được bàn tay tôi lùa qua bên, vừa 1 chỗ cho mắt nhìn . Bên trong, đèn điện sáng trưng, nhưng cô Tịnh Nhơn của tôi không ngồi lẻ loi . Cô đang có bạn . 1 cô giáo dạy trường Đồng Khánh tôi quen mặt nhưng không học cô, cô Khánh Minh, cô dạy các lớp thất, lục . hình như nơi mắt cô Khánh Minh có ngăn lệ, và cô Tịnh Nhơn đang gờ ngón tay trở vẽ nhăng nhít trên mặt bàn .

Tôi đứng lặng đi trước cảnh đó, lòng tôi dâng lên 1 nỗi uất nghẹn . Họ thân nhau quá, tâm sự với nhau . Cô Khánh minh đã dành hết bao nhiêu tình thương mến nơi cô Tịnh Nhơn dành cho tôi rồi . Bàn tay tôi thả tấm màn gió ra lúc nào không biết nữa, tôi quay mặt ra sân, nhìn lên những cành lá ngọc lan đang xoè lớn để che những búp hoa trắng nuột . Tất cả như đều muốn lẩn tránh tôi, xô đuổi tôi ra khỏi vương sân nhỏ .

Tôi lên xe lùi thui ra về . Trời còn nhiều nắng, nắng chảy từng miếng vàng non trên mặt

sông . Đứng trước tôi, đứng sau lưng tôi, nhiều cô áo trắng đẹp xe về phía Vỹ Dạ . Tôi biết các cô đi đâu rồi . Họ rủ nhau về ăn bánh bèo Tây Thượng hay đi ăn chè Vỹ Dạ chỉ đây . Tôi có cảm tưởng như con chim lạc bầy đang cố đuổi theo đàn bay phía trước, rồi muốn lượn lờ theo đàn bay ở đâu . Hình ảnh cô Tịnh Nhơn hết lẻ loi làm trái tim tôi bị thương tổn .

Lúc tôi về tới nhà, chiếc chậu kiêng bể vẫn còn nằm ngổn ngang . Mẹ tôi ngồi tằm trầu nơi chiếc sập gụ . Ba tôi đã về, tôi không nhìn thấy ông, nhưng trông thấy cái mũ và cái áo treon ở nơi cái đỉnh, trên chiếc cột bự . Có lẽ ba tôi nằm nơi chái sau, chỗ ba tôi dùng làm phòng đựng sách vở mấy đời truyền lại . Tôi không thích vào đó, mùi hôi mốc nhiều năm tích tụ, sặc sụa, vô tới là muốn nhảy mũi, choáng váng .

– Lấy được không Dung ?

Mẹ tôi nhìn tôi hỏi . Tôi đưa số bạc đã thu được . Bà căn nhắc:

– Còn con mụ Thiện, con mụ Mơi chưa đưa phải không?

– Dạ họ hẹn vài bữa nữa .

– hẹn hoài . Mi không có miệng đòi há ? Đi đòi nợ mà không dám mở miệng ai nguỜi ta đưa . Noái mạ tui không cho mắc lại nữa . Miệng mồm để mô hết .

– Dạ con noái như lời mạ dặn mà mấy bác noái chưa có . con biết mần răng .

– Cái mặt mi chỉ biết rượng với ăn thôi mà . Đồ vô tích sự .

Tôi lúi thủi đi thay áo . Sợ đối mặt lại với mẹ, tôi bỏ xuống bếp với dì Tường . Dì Tường mách:

– Mới đại náo trong nhà đó mi .

– Ai đại náo ?

– Ba mi với mạ mi chơ ai . Ba mi vừa về là mạ mi tùm lum tà la rồi . Thiệt chán .

– Ba cháu mô rồi .

– Mô đó không biết .

– Mạ noái ba chuyện chi ?

– Thì chuyện ông Đặng chơ chuyện chi . Đay nghiền om sòm, ba mi chịu chi thấu . Ba mi tức quá đi ra sân, đá qua đá lại mấy miếng mảnh sành cho đỡ tức . Tau chưa dọn cơm, dọn cơm ông dám liệng cả mâm cơm ra sân lắm .

– Rứa chị Thảo ?

– Con nớ há ? Ui, noái mần chi tới tiểu thư . Tiểu thư ở trong phòng, tiểu thư bung tai bịt

mất, ai chết mặc ai, miễn tiểu thư sô ng, tiểu thư đẹp, có nhiều trai theo .

Biết dì TuỜng sắp lôi chị Thảo ra mà nhieć mớć . Tôi đứng dậy:

– Quên, cháu mua quít cho chị rồi mà chưa đưa, để cháu đi đưa . Dì sắp cơm để cháu mang ra cho chú Đặg .

Tôi đem quít cho chị Thảo . Chị chẳng thèm nhin nói: Để đó . Chị nằm đắp chăn ngang ngực, mái tóc xòa trên gối, dáng nằm chị rất dễ thương nhưng giọng nói của chị chẳng dễ thương chút nào . Tai ương cho anh Vĩnh Đưong . Chúc 2 người gánh cho nhau tính nét khậć khùng . Tôi khếp nhẹ cửa phòng chị, gây 1 tiếng động nhỏ dám bị chị nạt cho mấy tiếng lảm

Dì TuỜng đã xếp cm và thức ăn lên cái mâm nhỏ để tôi đem ra cho chú Đặg . Dì bắt tôi ôm thêm bộ quần áo:

– Noái chú thay đi nghe . Người chi mà nhóp .

Tôi đem quần áo và cơm ra vườn, đi tới góc cây khế . Căn nhà nhỏ vuông vắn như cái phòng để đồ cũ cửa đóng im ỉm . Tôi gõ cửa:

– Chú Đặg . Chú Đặg ơi .

Không có tiếng trả lời . Tôi lại gõ cửa :

– Chú Đặg .

– Đứa mô . Đứa mô kêu rứa ?

– Cháu, cháu Dung đây chú .

– Dung hớ . Có tau đây .

Tôi mớć khoá, cẩn thận hé cửa chui vào liền và đóng cửa lại . Tôi phòng trường hợp chú Đặg đang lên cơn điên . Nhưng chú hiền khô, đang ngồi trên giuỜng . Tôi chưa tin hẳn, nêN hỏi:

– Chú ngồi mần chi đó ?

– Ngồi chơi . Mi biết trời sắp lựć rồi không?

Tôi nhẹ nhàng đặt mâm cơm xuống:

– Răg chú biết ?

– Tau nghe mái nhà kêu rắc rắc . Từ khi hồi tới chừ tau đang lo, cứ gờ tay lên chờ nhà đổ là đau đở . Mi co ỉchùng .

Tôi cười, gấp thức ăn vào chén, đưa tận tay cháu:

– CHÚ ăn cơm đi . Ăn cơm rồi chú kể chuyện đời xưa cho cháu nghe với .

– Không, tau không ăn cơm .

Tôi dỗ dành:

– Ăn đi chú .

– Con Tường dứt cơm tau mới ăn . Con Tường mô rồi, Răng tau sợ con nơ quá rứa .

Tôi lại phì cười . Đú Đặng sợ dì Tường lắm . Mỗi lần chú trông thấy dì Tường cứ mắt la mày lét như đũa con ít văng vụng . Chắc tại dì Tường hay sẵn sóc chú, mà lối sẵn sóc của dì không được dịu dàng . Tôi hỏi chú:

– Răng chú sợ dì Tường . Dì hay đánh chú há ?

– Đánh tau . Không, hồi nhỏ nó rượt tau .

– Chú thương dì Tường không ?

Tôi chỉ hỏi cho có chuyện, nhưng chú Đặng co người lại:

– Tau mô dám, con nơ dễ sợ rứa .

– Răng chú muốn dì dứt cơm cho chú ăn ?

– Mô, tau muốn khi mô .

Tôi đưa chén cơm tận tay chú:

– Chú ăn đi . Cháu ngồi đây chơi với chú . Chú ăn xong, cháu dẫn chú ra vườn chơi .

– Thiên hí . Răng ba mạ mi ác quá , nhốt tau trong ni, noái tau điên khùng . Tau mà điên .

Mi coi tau có điên khi mô không ?

– Tầm bậy, ai nói chú điên ?

Chú Đặng và 1 miếng cơm, mếu máo:

– Mi coi ba mạ mi cho tau ăn cơm với cúc . Hồi quá .

tôi gấp 1 miếng thịt bỏ vào chén cho chú :

– Chú nói tầm bậy rồi . Cháu lấy cơm cho chú cháu lấy toàn thức ăn ngon . Cháu thương chú lắm .

– Ngoài trời đẹp không Dung ?

Chú bỗng hỏi 1 câu làm tôi sững sờ . ngoài trời có đẹp không Dung ? Chú Đặng tôi đâu có điên, chú còn có 1 tâm hồn thi sĩ . Những lúc như thế này chú tỉnh táo lắm . tôi nói:

– Đẹp lắm . Ăn cơm xong cháu dẫn chú đi dạo .

Chú Đặng và vội chén cơm . Tôi lấy cho chú 1 bát nữa . Chú ăn hết . Hôm nay dì Tường xếp cho chú nhiều thức ăn ngon . dì nói: Chút nữa mâm cơm nì dám liệng ra sân lắm . Để cho chú Đặng ăn kéo uống . tôi nghĩ tới bữa cơm chiều sắp tới mà không muốn trở vào

nhà chút nào . Chú Đặng tôi tuy mất trí, nhưng rất hiền lành . Lâu lắm chú mới lên cơn 1 lần . Chú đập phá bất ngờ, nhưng trường hợp này ít khi lắm . Bình thường chú rất hiền, hiền tới tội nghiệp .

– Tau không ăn nữa mô . Tau không ăn .

Chú Đặng đưa tay ra hất chén cơm . Xuýt chút nữa thì chén cơm rơi xuống đất . Chú lắc đầu quầy quậy như 1 đứa bé đang hờn dỗi . Tôi phì cười:

– Không ăn thì thôi chớ chú mần chi lạ rứa ?

– Tau không ăn . Tau không ăn .

– Cháu dẹp hí .

Chú Đặng gật đầu, rồi chú nói:

– Mi tử tế . Con Tường mà tau không ăn là nó bắt tau ăn . Nó trợn mắt, mắt nó như con sư tử . Úi cha, dễ sợ .

Tôi đẹp mâm cơm qua 1 bên, rồi nói chuyện tiếp với chú:

– Mai cháu đem giấy vô xếp ghe thuyền cho chú chơi nghe .

– Mà trời có mưa không đã ?

– Mưa mần chi ?

– Mưa mình thả thuyền . Thuyền trôi đẹp lắm .

– Mùa ni không mưa .

– Rứa thì thôi . Tau không chơi thuyền .

Chú ngồi rút 2 chân lên giường . Tôi nhìn chú, cảm thấy thương chú muốn đứt ruột gan . Nguyên nhân nào khiến chú điên loạn tôi không được rõ lắm . Chỉ nghe ba tôi nói lại ngày xưa chú học giỏi lắm . Đáng lý ra chú cũng phải ra làm quan, nhưng vì phúc nhà kém, chú bị mắc bệnh tàng, chữa trị cách gì cũng không hết . Từ đó chú mất trí luôn . Tôi không tin thế, hình như chú có bị chuyện gì oan ức lắm, phải xúc động lắm mới điên đại như thế . Trong nhà, trừ anh Toan và tôi, ai cũng biết nguyên nhân chú Đặng điên, nhưng không 1 người nào hé răng kể cho tôi biết . Mà chú Đặng chú không còn nhớ gì hết . Tôi có cảm tưởng như gì Tường rất rõ chuyện chú Đặng . Dì cũng săn sóc chú Đặng rất chu đáo, dì hay nhìn chú bằng con mắt xót thương . Chị Phương Thảo thì thật vô tình, chị chỉ biết chị, ngoài ra, chị không cần biết tới ai hết .

Thấy chú Đặng ngồi buồn bã, tôi nói:

– Cháu dẫn chú ra vườn chơi hí ?

- Không, tau không đi m^ hết .
- Rửa chú ngồi mần chi . Thôi cháu vô nhà nghe .
- Đừng, mi đừng đi .

Rồi chú bỗng hỏi:

- Mi tên chi tau quên rồi ?
- Phù Dung

Chú reo như 1 đứa con ít:

- Phù Dung, tên đẹp quá . Tên hay quá . Ai đặt cho mi .

Tô lại cười:

- Chú nói tầm bậy không . Ba chơ ai .
- Ba mi ?
- Dạ .
- Ba mi . Ba mi dễ thương lắm . Mà mạ mi, mạ mi là con quỉ .

Chú bỗng nổi giận bất thành linh . Tay chú nắm chặt lại . Chú giờ nắm tay lên như muốn đấm vào ai . Tôi nín tay chú :

- CHÚ ĐẶNG .
- Đừng gọi tên tau . Tau là Hoàng Đế .
- Chú là Hoàng Đế lặn à ?
- Ủ . Tau là Bảo Đại .

Tôi cười ngất . Khi chú nói đùa, chú quên cơn giận vừa rồi . Thấy tôi cười, chú cũng cười . Tôi không hiểu vì sao khi nhắc tới mẹ tôi, chú lại nổi cục . Mẹ tôi, khi nhắc tới chú Đặng, bà cũng không vui . Thấy cú cười được, tôi đề nghị đưa chú ra vườn . tôi cầm chặt tay chú Đặng .

Vườn cây xanh rờn, xanh hơn bất cứ màu xanh nào tươi mát . gió lùa trên tóc tôi, mơn man da thịt tôi . Cả chú Đặng cũng thế, mái tóc dài cắt bê bối của chú cũng bay tung theo gió . Tôi dẫn chú đi từng góc vườn, chỉ cho chú từng thứ cây . Có cây chú nhớ tên, có cây chú quên . Tôi nhắc cho chú từng tên cây, từng thứ cỏ . Và tôi chỉ cho chú coi mặt sông .

- Sông đẹp quá chú hí ?

Chú rùng mình:

- Đẹp chi mà đẹp, ngó dễ sợ rửa . Ba mi cứ liệng tau xuô ng sông bắt tằm, bắt bọ . Tau mà bọ là cá nó ăn thịt .

– Mai cháu bắt mấy con cá nấu canh cho chú ăn . Đừng sợ .

– Tau sợ con Tường . Nó dữ hơn cá nữa .

Chú lại nhắc dì Tường . tôi qua chiện khác:

– Chú có ưa ăn khế không ?

– Khế chi ?

Nói xong chú vỗ tay reo như trẻ con . Trên cành cây không có gì hết nhưng chú cứ nhìn mãi, rồi chú lằm bằm 1 mình những gì tôi nghe không rõ . Sợ chú nổi cơn điên bất thành linh, tôi đưa chú vô nhà . Buổi trưa chú vừa làm bể chậu kiểng, như vậy bình chú nặng hơn trước . Mọi khi, chiều chiều tôi vẫn thả chú, đưa chú lên nhà cho đi lui đi tới trong sân . Nhưng nay thì không đươc rồi . Tôi đành lòng phải đem nhốt chú lại .

Nghe tiếng khóa lách tách ở ngoài chú biết là tôi đóng cửa . Chú Đặng hoảng hốt đưa tay đập lên cửa:

– Mi nhốt tau . Tau có là khi vượn chi mà mi nhốt .

Tôi nói vọng vào:

– Chú nằm nghỉ đi, lát nữa cháu ra dẫn chú đi dạo .

– Cho tau coi đám rước hí ?

tôi dạ 1 tiếng thật to để chú yên tâm . Mà chú yên tâm thật, tôi không nghe chú kỳ kèo gì nữa . Tôi bỏ vô nhà . mâm cơm đã dọn trên bàn ăn nhưng chưa ai ngồi vào cả . Dì Tường đang tựa cửa nhìn ra sân . Anh Toan ngồi học gần chiếc bể cạn . thấy tôi, dì Tường nói:

– Vô mời ba mẹ ra ăn cơm giùm chút Dung .

tôi đi mời . Mẹ tôi lắc đầu bảo no không ăn . Ba tôi nằm vùi ở chái hà đựng sách . Không ai thèm ngó tới mâm cơm hết . Buổi ăn chiều chỉ có tôi, dì Tường và anh Toan . Anh Toàn lằm lì ăn . tôi biết rằng đêm nay anh sẽ thức suốt đêm, học không vô, ngủ không được . Và anh dám lằm lì suốt ngày này sang ngày khác, để chịu đựng thêm những phiền muộn của gia đình .

Ăn cơm xong tôi rúc dưới bếp với dì Tường . Dì Tường rửa chén bắt tôi ngồi chầu 1 bên .

Con ở lo cho con Vện ăn , con Vện no nên quá, hôm nay chú tha hồ đớp thức ăn ngon .

Cơm canh đều ế 1 lượt, chỉ có chú chó là hổng đủ .

– Tối ni con ngủ với dì nghe .

Nhưng dì Tường nhắm mắt :

– Thôi lên nhà ngủ đi . Mẹ mi lại nói tau đeo mi, làm mi mất học .

Rồi đi hỏi:

– Chú Đăng ăn hết cơm không ?

– Tôi dò xét:

– Hết, mà đi nì . Răng chú Đăng ghét đi ghê rứa .

Dì Tường mỉm cười, nụ cười không buồn không vui . Dì đứng dậy, vương vai:

– Ôi hoi đâu mà để ý . Chú diên chú nói tầm bậy đó .

Và dì muốn xua đuổi tôi :

– Lên nhà đi . Mạ mi thấy chửi bậy chừ .

Tôi muốn thân với dì Tường cũng không được nữa . Lủi thủi đi lên nhà 1 mình tôi buồn hiu . Bóng tối đã trôi đầy chiếm sân, tràn vào nhà từ lúc nào . Tôi nghe tiếng chị Thảo kêu . Chị Thảo giọng gay gắt:

– Vô bật giùm ngọn đèn . Tắt cái quạt đi . Lạnh bất chết .

Chị có thể đứng dậy làm những việc đó nhưng chị không làm . Tôi bất mãn cùng mình . Nhưng nghĩ mình là đàn em, chị Thảo quyền uy nhất nhà, tôi âm thầm chịu đựng . Chưa hết, chị sai tôi lấy nước, giăng mùng, bỏ quần áo giặt . VÀ như chưa đã ghét bỏ tôi, chị còn day nghiêng:

– Rồi rảnh thì lo học hành . Mi mơ mơ mộng mộng tau đập chết .

– Sáng mai chị đi học không, em kêu .

– Chết cũng đi, ở nhà mà thú ruột ra luôn há .

Tôi biết chắc chắn chị thích ở trường hơn ở nhà . Chị thích buổi chiều tan trường hơn là cái sân trong nhà. Chị đi xe đạp, anh Vĩnh Đường luôn luôn chờ chị, đạp xe đạp theo sau . Đến khoảng vắng họ đạp song song . Áo chị thảo bay phất phới và anh Vĩnh Đường chỉ vịn 1 tay trên ghi đông để tỏ ra mình có dáng hào hoa phong nhã . Cặp đó dù sao cũng xứng đôi vừa lứa .

Còn tôi, tâm sự lấm ngổ ngang . Tôi mong thoát được khỏi tay chị Thảo . Chị không đủ việc để sai tôi hoài . Tôi thoát ra khỏi phòng chị với những bước chân như chạy .

Học bài, làm bài cho ngày mai cũng đủ vất vả . Hôm nay tôi chưa học hành được gì . Giờ này Đỗ Quyên và Cẩm Lệ chắc cũng đang chúm mũi học như tôi . Bài vở ở nhà trường bỗng khô như đá . Tôi nhớ 1 câu thơ của Xuân Diệu:

"Những chồng sách nặng khô như đá .

Ruộng gió đồng trắng anh ấy đi ."

Những cuốn sách tôi đang cầm nặng khô như đá . Nhưng hôm nay trời không có trăng . Ruộng gió đồng trăng cũng không có , tôi lấy gì đây để mơ mộng . Cắn ngón tay, tôi ngồi thờ người nhìn ra ngoài cửa sổ . Hồn tôi đang theo dõi 1 ruộng gió, 1 đồng trăng trong tưởng tượng . Nhưng rồi tôi phải dẹp bỏ hình ảnh mộng mơ đó để trở về thực tế với những cuốn sách khô . Ngày mai vào trường tôi phải thuộc bài, phải có đủ bài làm ở nhà để nộp . Thầy chê bạn cười, điều đó làm tôi xấu hổ lắm . Tôi vẫn muốn được làm 1 học trò ngoan trước khi trở thành 1 người tình ngoan . Trời ơi, cứ những ý nghĩ đó làm sao tôi thuộc bài được .

Phải vất vả lắm, tới gần 12 giờ đêm tôi mới xong bài vở ở trường . Giờ này chắc con Cẩm Lệ, con Đỗ Quyên đã đi ngủ . Cô Đỗ Quyên thường khoe: Trời sinh ra tau để che chở cho bọn đàn ông yếu đuối . Tau phải giữ cái sức khỏe trời cho đó . còn tôi, tôi chỉ là 1 cô bé gầy gò, và đêm khuya, tôi thường sinh tình lãng mạn . Tôi tắt ngọn đèn lớn, bật ngọn đèn nhỏ trên bàn . Tôi đem tập thơ vừa mới chép ra mân mê, đọc kỹ từng bài . Tôi ước ao tôi sẽ làm được những câu thơ hay như thế . Tôi đã nuôi mộng từ bao giờ và giấc mộng đó càng ngày càng lớn dần mãi .

Tôi vẽ nhí nhăng lên 1 miếng giấy để trên bàn . Những hình thù, những bông hoa, chữ ý và cả những vần thơ không tròn vắn nữa .

Trời thật mát, những cơn gió mùa thu về đêm thật dịu dàng lùa trong lá cây gây những tiếng động nhỏ . Lát nữa đây sương thu sẽ rơi, và sáng mai, nếu tôi dậy sớm, tôi có thể hứng đủ sương thu để rửa mặt, và đi chân đất để giẫm lên cỏ đầy sương . Bên sông sẽ mù mịt . Nhưng cũng chưa đẹp bằng những đêm có trăng, sương mù lung linh, và những tiếng hò xuôi ngược trên sông mắc trong vùng mù sương đó, và chỉ tan đi khi mà sương đã tan .

Nhưng dù tưởng tượng, dù mơ mộng, đầu tôi cũng không xếp đặt được 1 câu thơ . Vẽ lằng nhằng, viết chi chít đầy trang giấy, tôi cũng phải buông màn đi ngủ . Tìm giấc ngủ cũng không dễ dàng gì vì tôi bận vướng mắc 1 hình ảnh mà: Đôi mắt thơ chàng như ải vân ... Vướng mắc cho tới lúc tôi ngủ , những ải vân không ngừng trôi dài trong cơn mộng .

Thời gian được những cơn mơ đẹp rất ngắn, Phù Dung ơi . Tôi nghe lời bảo nhỏ bên tai thế trước khi rơi vào giấc mơ .

Chương 3

Sáng hôm nay, tôi ngủ dậy, cánh cửa sổ mở sẵn, ánh sáng bên ngoài len lén tràn vào phòng từ lúc nào, và những lá cây xanh mượt còn mát hơi sương vẫn với vẻ đông đưa thân thiên . Hạnh phúc cũng chan hòa trong tôi . Hạnh phúc vừa mới tới, còn xanh non, như một trái cấm, tôi muốn cắn cho ngập những vết răng tham lam, vội vã .

Vết răng để dấu vết trên trái hạnh phúc non xanh, chào ôi, tôi mê sáng đi vì những cảm xúc, vì mê mê . Một tình yêu vừa mới chớm, không, một tình thương mới dạt dào . Chàng đó, người tình thứ nhất trong đời với bàn tay run run còn lâu mới với tới, đôi môi ngát ngào những lời chưa thể nói vội . Và cả buổi chiều hôm qua, chúng tôi mới nhìn nhau, bằng mắt và đã nhìn thấy tận tim gan nhau trong suốt .

Buổi chiều hôm qua, trời như đẹp hơn mọi hôm, diêm lành cho đời người bao giờ cũng tới cùng lúc với những ngày đẹp trời . Buổi chia tay lúc tan trường với bè bạn lúc nào cũng tràn ngập niềm vui hứa hẹn những giờ khắc sắp tới . Cẩm Lệ trước khi cho xe rẽ đã nhét vào tay tôi một phong thư: Anh gửi em, tôi đọc nhớ anh nhé . Đồ quý sủ, đồ khi đột . Tôi mắng yêu bạn, liếc vội phong thư và nổi náo nức ran khắp thịt da . Thư chàng . Thư cho Phù Dung, nét chữ quen thuộc, cứng rắn luôn luôn nằm ở một góc nhỏ của phong bì, phía dưới hàng địa chỉ của Cẩm Lệ trang trọng .

Lá thư thứ nhất, đặc biệt trong đời . Về tới nhà, bỏ cặp sách thay bộ đồ lụa mát trong nhà, tôi nhét lá thư của chàng vào trong áo, sợ mẹ tôi trông thấy, tôi lén cửa sau ra vườn .

Ngồi một mình trên bến sông, dưới tàng cây xanh mát, tôi dở thư chàng ra đọc . Một tấm ảnh rơi ra . Tôi sững sờ, sững sờ đến độ để rơi tấm ảnh xuống đá, xuýt nữa làm gió vô tình thổi mất xuống mặt sông . Tôi vội vã nhặt tấm ảnh lên nhìn ngắm . chàng đó . Khuôn

mặt mới nhìn qua đã biết nòi đa tình . Trong ảnh, mắt chàng đã nhìn tôi như thôi miên, rõ ràng chàng không phải là một người đẹp trai nhưng sao tôi vẫn thấy chàng đẹp ngất người . Đôi mắt, chiếc miệng tươi cười và khuôn mặt thanh tú, nho nhã . Tôi lật mặt sau, hàng chữ sắc, mạch lạc: Phù Dung, đây là hình ảnh của người xa . Và dưới một chữ yêu to tướng, chữ yêu thay cho một người . Trái tim tôi nở lớn ra, ngoan ngoãn nhịp nhàng reo vui với tiếng nước róc rách đâu dưới dòng sông sâu kín .

Lá thư che ngang mắt tôi, che cả dòng sông, cả bầu trời .

Và đêm vừa qua, ở ngay cỏi trần gian, người thơ đã hiện một chàng hào hoa như Tống Ngọc, và tôi, Phù Dung đã trở thành một nàng yếu điệu như Văn Quân, có khác họ nói chuyện ái ân mượn tiếng đàn, còn chúng tôi nói chuyện thương yêu bằng ánh mắt trong ảnh, bằng lời thơ, bằng những lời tỏ tình đầu tiên của tuổi mới lớn .

Phù Dung, chẳng có bao giờ em nghĩ ra rằng, có một ngày em nhận được lá thư tỏ tình của anh, có phải vậy không? Tại sao lại không nhỉ ? Khi đã nhận thư chàng, trả lời thư chàng, Phù Dung chẳng chờ đợi một lời tỏ tình ân ái, đẹp như một bài thơ là gì . Và bây giờ, tấm ảnh cũng đã thay chàng bao lời nói . tôi đã tìm ra một người mà đôi mắt thơ chàng như Ải Vân .

Nhưng tôi không rảnh để ngồi mơ mộng, sung sướng với thứ hạnh phúc tuyệt vời đó . Tôi còn phải đi tới trường . Tôi phải òa vỡ niềm vui ra cho Lệ, cho Đỗ Quyên cùng biết . Tôi cũng phải cho sách của tôi biết, bài vở, bàn ghế và thậm chí cỏ xanh ngoài sân trường biết nữa .

Dì Tường đã dọn thức ăn sáng . Mẹ tôi biết hà hiện bằng cách bảo dì Tường nấu xôi với muối mè . Xôi với muối mè cũng ngon chán . Tôi ăn hết đĩa xôi dì Tường bới riêng cho tôi . Chị Thảo cũng đã hết bệnh, nhưng chị được ưu đãi hơn . Chị ăn bát cháo thịt bò nóng, còn anh Toàn thì chỉ có xôi với cơm mới chắc dạ .

Tôi tới trường vẫn còn sớm lắm, phải đứng đợi ngoài cổng . Lúc nào có ba hồi trống cánh cửa gỗ mới mở ra với bộ mặt bác cai trường nghiêm nghị . Mà bắt buộc bác phải nghiêm nghị thế chó không cứ mỗi buổi sáng phải cười với chừng đó học sinh, không cần đợi bị phong đòn gánh, bác cũng méo miệng .

Tôi đứng dưới một gốc cây long não trước trường . Và để giết thì giờ tôi cúi xuống bứt những ngọn lá non vò nát trong tay . Mùi lá long não thơm nức . Cũng có nhiều học sinh tới sớm như tôi, nhưng phần đông các em lớp dưới . Chúng tụm năm tụm ba dưới những

gốc cây chuyện trò . Giờ này các cậu bên trường Quốc Học cũng đã lượn lờ đi bộ ngang qua . Tôi biết mặt cậu nào cậu đó rất nghiêm trang, nhưng mắt liếc đã có đuôi, đó cô nào thoát được ra ngoài vòng mắt các cậu .

Dòng sông Hương màu thu êm đềm đã hiện rõ . Sương mù đã tan dần . Buổi sáng hôm nay trời không nhiều sương như những hôm khác . Thường thường những hôm sương dày đặc, đi trên đường không trông thấy dòng sông . Tôi nhìn những cây dừa hai bên bờ, trên ngọn như còn đầy bụi sương và hơi sương mỏng . Hình như ảnh chàng lại hiện ra cùng với những xúc động đến vò nát những cánh lá trong tay . Phù Dung, cho anh được nói lời anh yêu em . Anh xin nhắc lại: Anh yêu em, yêu em lắm . Lời tỏ tình giản dị có thể nhưng khó nói vô cùng, và chàng đã lỡ nói ra, và tôi đã không từ chối . Trước đó, tôi đã gửi cho chàng một tấm ảnh chụp thẳng mặt với mái tóc phủ kín hai bờ vai . Trong tấm ảnh đó, mắt tôi buồn lắm, tôi không cười . Không hiểu sao tôi muốn chàng biết tôi qua hình ảnh một cô gái Huế sầu mộng . Vẻ sầu mộng của tôi, ngờ đâu đã là một bài thơ đẹp cho tình yêu của chàng .

"Người ta bảo mắt em buồn lắm
Tôi cũng mong sao nó thật buồn
Khăn trắng mai sau còn chít chít
Lệ sầu tiếp nối những chiều đông ."
Và bây giờ thì yêu em anh làm thơ .

Tôi biết chắc chắn rằng, buổi sáng hôm nay, và cả chiều hôm nay nữa tôi không thể nào chú tâm tới việc học hành . Tâm hồn của tôi đã chia hai, nửa giam trong gia đình, sẽ trong lớp học, và nửa cho đôi mắt nhìn từ phương trời xa .

Tâm hồn tôi, càng lớn lên càng ưa thích sự phóng khoáng, nhưng sự phóng khoáng phải có chừng mực . Tình yêu cũng phải có chừng mực . Tôi ưa có một mối tình, tình nhẹ nhàng thôi, như một niềm yêu tới thêm trong tâm hồn xanh mướt mơ mộng .

– Ê, đi học sớm rứa Phù Dung ?

Duy Phước tới, bà chị trưởng lớp này luôn luôn cố gắng làm gương mẫu . Duy Phước ngồi trên xe đạp, một chân chống xuống đất, mái tóc bị che nửa trong vành nón . Tôi cười:

– Chị trưởng lớp đi sớm rứa ?

– Ừ, qua cầu trời cả sương mù mịt, mấy lần định đâm đầu vào vai cầu .

Tôi nói:

– Qua cầu còn bận ngả nón trông cầu, cầu bao nhiêu nhịp, dạ em sầu bấy nhiêu .

Duy Phước dựng xe, tới gần tôi:

– Khi, chỉ giỏi đùa . Ê, biết chuyện chi chưa ?

– Chuyện chi ?

– Lớp mình sắp làm bích báo . Mi là trưởng ban văn nghệ phải lo đó nghe .

– Tau biết chi mà lo .

– Nghe nói thằng Hân bên Quốc Học làm thơ tán mi đăng trong tờ văn nghệ học sinh .

Tôi nhăn mặt . Tôi ghét cái anh chàng thơ thần lắm cảm này lắm . Thằng cha hay giả vờ đi ngang đi lại nhà tôi . Hắn ở cùng đường, buổi tối hay đem bài ra học ngoài cột điện gần nhà tôi . Hân thích làm quen với anh Toan, nhưng anh Toan của tôi là hạng đàn ông ưa ăn chắc mặc bền, không ưa loại văn nghệ văn gừng . Anh Toan lừng khừng trong việc giao du bè bạn, bạn của anh Toan toàn loại nửa người nửa ngợm như anh hết .

– Ai nói với Duy Phước rứa ?

– Con Thủy Tiêu . con Thủy Tiêu là em chú bác với thằng Hân .

Tôi càng bức mình hơn . Thủy Tiêu, con bạn cùng lớp có cái tên chín mùi đó cũng là một đứa lẳng mạn số dách . Tôi là một đứa ưa mơ mộng nhưng không chịu đựng nổi cái thứ lẳng mạn của Thủy Tiêu . Chừng đó tuổi, trong lúc chúng tôi mơ ước những chuyện trong lành, Thủy Tiêu chín rộ mùi tình . Từ năm 13 tuổi nó đã bắt bỏ với ông anh họ tới dạy học cho nó, Câu chuyện đồ bể tùm lum, im đi một thời gian rồi lại xảy ra xì căng đan khác . Chuyện Thủy Tiêu ngủ với thầy giáo, chuyện Thủy Tiêu đi với bỏ lên Lãng, lên đồi, chuyện Thủy Tiêu vừa cho de tên này cặp bỏ với tên khác, cứ tiếp chuyện này tới chuyện khác như không bao giờ dứt .

– Răng mi mần thình, có hay không ?

Tôi khinh khỉnh:

– Thủy Tiêu à, chuyện bạn đó nói tôi không dám có ý kiến .

– Phe của tui bây có vẻ ghét phe của con đó há .

– Ừ .

Phe của con đó, con Thủy Tiêu là bọn con Hoàng Lan, con Thu Nhi và con Sương Thu . Thường thường trong lớp chia ra từng nhóm, một nhóm từ ba tới năm đứa là nhiều . Và ba đứa, trong bọn Thủy Tiêu đều lẳng mạn và có những thành tích giống nhau . Con

SươngThu có hai bà chị, một bà chị lẳng nhăng hết người này tới người khác, cuối cùng bà mẹ khôn ngoan bắt được một thằng rề cù lẩn, cho cả hai đứa và làm ăn ở SGòn để có dịp bà vào Sài gòn trốn chồng bay bướm với các công sồn sồn dối vợ ở xa . Cô chị thứ hai tên là Thục Nữ, văn nghệ. xanh rờn, bạn bốn phương, bạn văn nghệ sĩ từng đông, chỉ mong có một người nào cứu vớt lấy về làm vợ cho an phận như cô chị, nhưng đợi hoài, bắt địa hoài mà chưa được . Bà mẹ sẵn sàng phụ cấp một cái nhà, bỏ tiền ra làm lễ cưới, nhưng tính nhỏ không kín tiếng, mỗi lần bắt địa được một anh thì y như rằng bụi tre có lỗ tai nghe, và chàng gài sổ de vọt mất . Bây giờ tới thời của cô em SươngThu . SươngThu rất đẹp, nhưng lại hưởng cái gia tài phong phú của bà mẹ và hai cô chị sành văn nghệ . Nhà SươngThu luôn luôn mở rộng cửa đón nghệ sĩ hai phương trời . Những nghệ sĩ này lưu truyền từ đời bà mẹ, tới hai cô chị, và gia tài đó bây giờ dành hết cho em gái SươngThu .

Cả hai chị em, và SươngThu thích kết bạn với bọn tôi lắm, nhưng tôi nhất định không thêm làm bạn . Vì thế giữa hai nhóm thường có những xích mích nói xấu, đổ kị nhau . Đỗ Quyên rất bực mình, con bé cũng đáo để, nói đối lại nhiều câu làm SươngThu cứ lìm người đi .

Duy Phước nhìn ra bờ sông:

– Sương tan hết rồi, Phù Dung .

Tôi nhìn theo Duy Phước . Dòng sông xanh đã hiện ra rõ ràng và mặt trời đang rọi những tia sáng rực rỡ trên mặt sông . Sắp tới giờ vào học . Trong lớp tôi sẽ có nhiều thì giờ yên tĩnh để nhớ lại bức thư của chàng , nhớ chàng, một khuôn mặt vẫn còn nhiều nét trong tưởng tượng .

Đỗ Quyên và Lệ đã tới . Chúng dựng xe đạp gần xe tôi rồi ba đứa tùm lại . Đỗ Quyên nhìn tôi reo lên:

– A, răng bữa ni thấy con Phù Dung lạ hần, đẹp hần .

Cầm Lệ ngấm nghĩa:

– Răng mà mới buổi sáng má đã phớt hồng . Đứa mô mới đi ngang qua liếc mi đó .

Tôi cười, nụ cười bỗng nhiên lạnh hần:

– Khỉ, chọc hoài .

Nhưng Đỗ Quyên là một đứa tinh mắt, nó không tha:

– Có chuyện chi vui há . Ê, giấu không được mô nghe .

- Có chi mô .
- Nì, túi qua gặp con Duy Phước, nó nói số báo học sinh mới nì có bài thơ tặng mi, thơ của anh Hân lùn bên Quốc Học .
- Có cả trăm người tên Dung, mô phải chỉ có tau là Dung .
- Ủ, tên Dung có cả trăm người nhưng chỉ có một Phù Dung của Hân thôi .

Hai con lỏi cười giòn giã . Tôi đập túi bụi vào vai chúng . Cũng may trống trường đã đánh báo giờ cổng trường mở . Hai đứa dắt xe đạp, tuần tự theo đoàn và sân trường . Chưa có buổi học hôm nào vui đến thế . Cô giáo mới thay cô yên Chi phụ trách hướng dẫn còn rất trẻ , vừa mới đổi từ Đà Nẵng ra . Cô vừa trẻ vừa đẹp, ăn nói hoạt bát . Tên cô là Diễm Ly, cô chưa có chồng . Cuộc điều tra đầu tiên của đám học trò mới được có thể . Cả tuần qua, tới giờ cô Yên Chi là chúng tôi được nghỉ học, cô giáo mới chưa có . Cô Diễm Ly mới tới Huế gần một tuần nay, và đây là giờ thứ hai trong lớp tứ B3. Giờ đầu tiên, học trò xúm ngoài cửa sổ nhìn cô rất đông, tôi phục cô là cô không hề có một chút lúng túng nào . Nghe đâu cô mới ra trường không bao lâu, nhưng tài đâu có đợi tuổi . Giờ học của cô Diễm Ly vui quá làm tôi quên khuấy mất hình ảnh chàng, và nếu có nhớ tôi cũng không đủ thì giờ để mơ mộng, nghĩ tới chàng nữa . Cô Diễm Ly bàn về việc ra một tờ bích báo . Nhưng Duy Phước xin cô ra tập san mùa thu . Tập san riêng của lớp tứ B3 . Mỗi năm trường chỉ ra tập san mùa xuân thôi, cô Diễm Ly có vẻ chú ý tới đề nghị của Duy Phước .

– Được, cô sẽ hướng dẫn các em ra một tập san mùa thu . Bây giờ các em giới thiệu cho cô biết mặt em trưởng ban văn nghệ .

– Thừa cô, Phù Dung .

– Phù Dung .

Cả lớp nhao nhao . Tôi xấu hổ cúi mặt . Cô Diễm Ly nhìn quanh :

– Đâu, Phù Dung đâu ?

Tôi ngượng ngập đứng lên:

– Dạ thưa cô em .

Thủy Tiêu cười khúc khích:

– Thừa cô, nàng thơ của xứ Huế đó .

Cầm Lệ nguyệt xuống bàn Thủy Tiêu:

– Có duyên dữ .

Cô Diễm Ly nhìn tôi, cười:

– À, cây quốc văn đây phải không? Nào Phù Dung, bạn văn nghệ của em có bao nhiêu người .

– Dạ thưa cô mười người .

– Ai là phó trưởng ban .

Thủy Tiêu mạnh bạo đứng dậy:

– Dạ em .

– Phù Dung, Thủy Tiêu . Hai em rất xứng đáng với chức vụ các bạn đã bầu . Bây giờ cô giao cho hai em lo việc bài vở về tập san . Cô sẽ giúp đỡ về mặt tinh thần .

– Thưa cô giúp đỡ về cả vật chất nữa .

Thủy Tiêu nhanh nhẩu . Nó muốn qua mặt tôi làm bộ giỏi giang trước mặt cô giáo mới đây mà . Tôi mỉm cười khinh bỉ ngầm . Cô Diễm Ly trả lời:

– Được, nhưng một mình cô không đủ . Phù Dung viết một lá thư kêu gọi sự giúp đỡ của giáo sư .

– Thưa cô, chúng em cũng xin đóng góp thêm cách bớt tiền quà sáng .

– Tinh thần Thủy Tiêu khá lắm . Cô hoan nghênh .

Cả lớp phải miễn cưỡng vỗ tay theo cô giáo . Thủy Tiêu ngồi xuống nghênh nghênh tự đắc . Con bé này cũng làm thơ đăng báo, cũng quen nhiều văn nghệ sĩ tên tuổi ở Sài Gòn, ánh sáng mặt trời lớn rơi về tỉnh lẻ . Thỉnh thoảng Thủy Tiêu in được vài bài thơ . Sự quen biết của nó đều qua trung gian của SươngThu . Thủy Tiêu ngồi chưa yên đã chỉ bạn:

– Thưa cô, Sương Thu cũng một cây văn nghệ .

– Lớp này nhiều cây cối quá sá .

Cả lớp phì cười . Thủy Tiêu nói thêm:

– Sương Thu quen biết nhiều văn sĩ ở Sài Gòn . Thưa cô, các văn sĩ thi sĩ đều nhận đỡ đầu cho SươngThu .

Tôi biết có rất nhiều cô đang nhìn SươngThu với lòng khâm phục . Trong ban văn nghệ của tôi, mười cô thì hết năm, sáu cô ngưỡng mộ đời sống của gia đình SươngThu . Mỗi lần có văn nhân nào về Huế, bà mẹ SươngThu cũng mời mọc, tiệc tùng . Tất cả đều phải đến từ đó và đi từ đó . Riêng tôi, tôi biết rõ không bao giờ tôi có thể dung hòa đời sống mình với đời sống của SươngThu được .

– SươngThu nói lí nhí trong miệng:

- Thừa cô, em không biết chi hết .
- Thôi đi, chưa cô SươngThu nói dối đó . SươngThu vẫn nghệ lắm .

Đỗ Quyên khúc khích bên tai tôi:

- Văn nghệ dân thân . À quên, liều thân .

Cô Diễm Ly lại hỏi:

- SươngThu có trong ban văn nghệ lớp không ?
- Dạ có .
- Tốt lắm .

Quay sang tôi, cô nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, cô giao cho Phù Dung trông coi việc báo chí, Phù Dung cố gắng nghe .

- Dạ
- Còn bây giờ lấy giấy ra làm bài . Sắp hết giờ rồi .

Có tiếng năn nỉ phía mấy bàn dưới:

- Thừa cổ sắp hết giờ, cho tụi em ngồi chơi đi .

Cô Diễm Ly đập cái thước xuống bàn:

- Chưa chi đã nhác rồi . Không được, Lấy giấy ra .
- Dạ Thái Dương đau bụng .
- Đâu, Thái Dương là ai ?

Nhiều tiếng cười . Cô giáo biết là học trò của cô đang đem một nhân vật ra đùa bỡn, cô cười xòa .

- Tôi mới tới các em chưa biết tính tôi . tôi dữ lắm chứ không hiền đâu . Lỡ xó là ăn hột vịt kỷ luật .

- Dạ cô hiền khô, tụi em biết .
- A, cổ kéo cho hết thì giờ phải không ? Làm bài .
- Dạ thưa cô ...
- Gì nữa ...

- Dạ cho chúng em biết nhà để chủ nhật tới thăm cô ...

- Cám ơn, chuyện đó để lại sau . Giờ làm bài ...

Nhưng cô nói chưa dứt câu, ba tiếng trống đã đánh thùng thùng . Tiếng giấy loạt soạt bỗng im bật, những cây viết vừa mở nắp ra đã đặt lăn lóc trên bàn . Cô Diễm Ly xếp

chồng sách của cô, đứng dậy:

– Hết giờ . Giờ tới làm bài .

– Dạ .

– Các em lém lảm, lần đầu tôi dễ dãi, lần sau là bị khép vô kỷ luật sắt .

– Dạ kỷ luật chì đi . Chì dễ chảy . Tụi em khóc tãi lảm .

Mấy tên nổi tiếng đánh đá trong lớp bắt đầu giở thói hỗn hào . Tôi bắt đầu khó chịu . Cô Diễm Ly vẫn vui cười đi ra khỏi lớp . Cô có cái eo không chệ vào đâu được, dáng đi của cô dịu dàng . Những đôi mắt nhìn theo cô chắc đã có những cặp mắt bắt đầu trồng cây si và đầu óc chiêm đoạt .

Ông giáo giờ vịn vịn đã lớp ló ở cửa, đợi cô Diễm Ly ra khỏi là bước vô liền . Ông đặt cái cặp da thật bụi ở trên bàn, nhanh nhẹn bước lên bục ngồi xuống ghế:

– Lấy vở ra viết bài .

– Dạ thưa thầy, bữa nì có hình vẽ không ?

– Có . Phù Dung, lên lấy sách xuống đọc cho các bạn chép .

Tôi miễn cưỡng bước lên bàn thầy để nhận một công việc bất đắc dĩ . Ông giáo này chuyên môn tới là bắt học sinh chép bài trước mới giảng . Ông bắt tôi đọc cho cả lớp viết, tôi cũng vừa đọc vừa viết theo, hết câu lại đọc tiếp . Trong khi đó ông giáo không còn trẻ và cũng chưa đến nỗi già này nghiêm trang ngồi chấm bài vở . Ông dạy nhiều môn, lớp tôi ông phụ trách môn vịn vịn, các lớp dưới ông dạy lý hóa, luân lý . Một ông thầy dạy trường nữ, nhất là có dính dáng tới môn luân lý phải có khuôn mặt nghiêm trang như thế . Tôi đọc khoảng mười phút thì hết bài, đem sách lên trả thầy . Cả lớp ngồi khoanh tay nghe thầy giảng, thêm khoảng chừng năm phút vẽ hình nữa là tới giờ hồi hộp nhất: Trả bài . Cô trưởng lớp Duy Phước bị triệu lên đầu tiên . Duy Phước thì khỏi lo cho nó, một cây thuộc bài, đọc từ đầu tới cuối không thiếu một chữ . Tôi lo lắng mở cuốn sách dưới gầm bàn để lảm nhảm đọc lại . Tôi qua chẳng vì lá thư của chàng là gì ? Vì lá thư của chàng mà tôi đã bỏ học bài . Lá nữa không may bị kêu lên bảng, tôi sẽ làm cây thông hay cây kiểng cho bạn bè ngắm . Cẩm Lệ véo nhẹ tay tôi:

– Bộ chưa thuộc bài ?

– Chưa .

– Tôi qua mần chi không học ?

– Kệ tau . Để tau nhìn một tí .

Nhưng Đỗ Quyên xếp sách của tôi lại:

– Khi không thuộc cứ lờ đi . Làm rứa ông để ý .

Tôi giật mình, quả tôi có thật giật mình . Ông thầy dạy vạn vật tinh mắt lắm, đến giờ thấy học trò nào mắt la mày lét là ông gọi lên bảng ngay . Tôi nghe lời Đỗ Quyên, xếp sách lại khoanh tay lên bàn . Tôi nhìn thẳng vào mắt ông giáo, cố tạo vẻ mặt tin tưởng nhưng trái tim tôi đập thình thịch, nghe rõ hơn cả tiếng trống trường . Quả bậy quá, tôi tự hứa lần sau không bao giờ tôi còn để trường hợp bê bối này xảy ra . Phù Dung biếng học, Phù Dung không thuộc bài . Ra thường tôi lấy gì để cất mặt nhìn cây cối . Cũng tội cho tôi, đêm qua tôi cũng giữ sách ra, cũng học, nhưng bao nhiêu tinh thần sáng suốt trong đầu đã bị hình ảnh chàng che lấp hết . Tôi học không vô một chữ, và cho tới bây giờ, dù trong lòng đang ngổn ngang trăm mối, hình ảnh chàng vẫn hiện ra, sáng chói, làm lu mờ hết cả mọi vật, cả lớp học, cả khuôn mặt ông giáo đang rình mò từng đưa đề gọi lên đoạn đầu đài .

Tôi còn may mắn lắm . ông giáo đã gấp sách lại, ông giờ cổ tay nhìn đồng hồ, còn dư năm, mười phút gì nữa đó . Ông đồng dạc:

– Hết giờ, thôi cho ngồi chơi . Đừng có nói chuyện ồn để tôi chấm bài nghe chưa ?

– Dạ nghe .

Hàng chục tiếng dạ nghe ngoan ngoãn . Nhưng chỉ vài giây sau tiếng xì xào nổi lên như ong vỡ tổ . Đỗ Quyên cười, ghé tai tôi:

– Đóng kịch giỏi chưa .

Tôi cười:

– Không hiểu sao hôm nay bài học hoài cứ quên . Tau quên một đoạn chớ không phải không thuộc cả bài mô nghe .

Đỗ Quyên che mặt cười khúc khích:

– Mi là một cây ngụy biện . Nhớ anh nào thì khai cho bạn bè biết với chớ . Mà ông thầy ni đặc biệt tuy bài tui học dở . rằng con Thái Dương hôm nay thoát nạn khỏi lên bảng làm cột cờ hí .

Hai đứa chúng tôi đang nói chuyện xì xầm thì cả lớp bỗng nhao nhao . Có cô đứng cả dậy vớ tay ra đằng sau . Tôi cũng quay lại, ở bàn áp chót Mị Lan đang phân phát cái gì mà các bạn đang xúm lại giành giật tranh nhau như vỡ chợ . ông giáo liếc mắt xuống, cầm cái thước đập mạnh trên bàn:

– Mị Lan, muốn chủ nhật đi biên phạt không?

Nhưng tiếng thầy giáo vẫn không có công hiệu gì . Những bàn tay vẫn chơi với về phía Mị Lan, và những mảnh gì nhỏ đang phân tán cùng lớp . Đỗ Quyên cũng chồm người xuống, chúng tôi mỗi đứa giựt được một mảnh . Thì ra, đó là những tấm ảnh, mà ác liệt là ảnh các cậu trai . Không biết Mị Lan lượm ở đâu được nhiều thế . Ông giáo lừ lừ đứng dậy, đi xuống giữa lớp:

– Ngồi xuống, ngồi xuống hết .

Cả lớp im lặng, mọi người ngồi vào chỗ của mình . Ông thầy vịn vật nhìn Mị Lan :

– Mị Lan, đứng dậy .

– Dạ thưa thầy

– Chuyện gì vậy ?

– Dạ thưa thầy ...

– Đưa cái gì đang cầm ở tay đây tôi .

Mị Lan vội mở bàn tay ra, ông thầy vịn vật cầm tấm ảnh nhỏ lên, mở lớn mắt:

– Ảnh của ai đây hí ? Kép của Mị Lan phải không?

Ông cầm tấm ảnh, đi lên bàn:

– Đi học, tới trường là để học, chuyện trai gái của mấy chị để riêng ngoài đường riêng ở nhà nghe chưa ?

Có nhiều tiếng cười khúc khích trong lớp . Mị Lan cúi gầm mặt xuống bàn . Duy Phước đứng dậy gõ cho bạn học:

– Dạ thưa thầy mô có phải bồ của chị Mị Lan, dạ tụi em đứa nào cũng có một cái hình, dạ đang chọn lựa .

Ông thầy vịn vật ngã người ra một lúc rồi phì cười:

– Thôi bỏ đi, lát nữa ra chơi rồi chọn lựa, cho người ta sống với chứ .

Tôi hiểu ra rồi . Không biết Mị Lan lượm được ở đâu một số hình của các cậu học sinh bên trường Quốc học, những ảnh này chắc của các cậu gửi tới làm thẻ học sinh, hay bị loại trong các kỳ thi . Khô thay những tấm ảnh này lọt vào tay con bé Mị Lan, nó đem tới lớp làm trò giễu .

Bộ ba SươngThu lên tiếng:

– Thưa thầy, tại thầy cho ngồi chơi nên chúng con chọn người yêu . Dạ thầy chọn giùm .

– Các chị lớn rồi, còn giỡn cũng giỡn vừa vừa thôi nghe .

Nói xong ông lại tiếp tục cúi xuống tập giấy trước mặt . Thấy thầy giáo làm nghiêm, bọn học sinh lại quay về trò chơi cũ . Chúng nhao nhao giành nhau, đổi với nhau những tấm hình và chọn lựa . Đỗ Quyên , tôi và Cẩm Lệ trải ba cái hình trước mặt:

- Thẻ của con Cẩm Lệ đẹp trai nè .
- Thẻ của con Phù Dung lé .
- Còn con Quyên, thẻ của mi có vẽ trâu trước . Cái miệng với hàm răng này có thể che mưa che nắng được .
- Ừ, sắp tới mùa đông rồi mà .

Tường nói:

Tôi che miệng cười . Cẩm lệ cũng cười:

- Thẻ của con Quyên nổi nhứt hé .

Đỗ Quyên úp xấp ảnh lại:

- Thôi, tau ưa đứa mô có hàm răng vàng hơn, ăn chắc mặc bền mà .

Trò chơi kỳ cục này vẫn còn sôi nổi hào hứng trong lớp học . Ông thầy vịn vật coi bộ đầu hàng lớp nữ sinh nhất qui nhì ma thứ ba học trò này, ông mỉm cười và lắc đầu hoài . Còn tôi, tôi chán trò chơi này ngay từ phút đầu, tôi còn bao nhiêu thứ để nhớ, để suy nghĩ . Tôi vòng tay lên bàn ngồi như một cô học trò ngoan ngoãn nhất .

Nhưng Đỗ Quyên và Cẩm Lệ đâu có tha cho tôi . Thấy tôi mơ màng nhìn ra khoảng trời ngoài cửa sổ đầy nắng, chúng nó đưa giật tóc đưa lay vai tôi:

- Ê, mơ mộng chi đó .
- Khỉ, cho tau nhìn trời một chút chứ .

Đỗ Quyên cười:

- Tau biết rồi . Chuộc tau cho chuộc nè .

Tôi giật mình . Tay Đỗ Quyên giấu vật gì dưới bàn . Thì ra trong lúc tôi mơ mộng nhìn ra cửa sổ . Đỗ Quyên đã lén thò tay vào cặp sách tôi và lôi ra bức thư của chàng . Tôi hoảng hốt giật lá thư lại, nhưng Đỗ Quyên còn nhanh hơn tôi nữa . Tôi năn nỉ:

- Quyên ơi, mi cho tau xin lại đi, mi ác lắm .
- Xin chi .

Cẩm Lệ cũng nhào tới:

- Chi rứa, chi mà bí mật rứa ?

Tôi muốn nổi nóng vì trò đùa quá quấy của Đỗ Quyên, nhưng tôi biết là nổi nóng lúc này

cũng vô ích, càng làm cho trò chơi của bạn thêm thú vị . Tôi lại xuống nước:

- Quyên, đưa cho mình đi .
- Không, mình không đưa cho ấy mô .
- A thư thằng mô gửi, đưa tau coi với .

Cầm Lệ đưa tay giằng . Tôi sợ quá, nếu ông thầy nhìn xuống bắt gặp thì tôi đến nước bỏ lớp mà về nhà trốn biệt luôn . Tôi vừa sợ vừa giận, và đã muốn ứa nước mắt:

- Quyên chi chi lạ rứa . Mình không chơi mô nghe .

Và tôi ứa nước mắt thật . Quyên nhìn tôi, ban đầu chế giễu nhưng rồi ngạc nhiên:

- Ừa khóc thiệt há
- Mình không chơi kiểu đó . Làm ơn trả đây mình .

Cầm Lệ thấy tôi khóc biết là không phải lúc đùa, nghiêm mặt nói với Đỗ Quyên:

- Trả Phù Dung đi Quyên . Nó không thích, chọc mần chi .

Đỗ Quyên đưa lá thư trả lại tôi . Tôi giấu vào cặp sách, gài cảnh cáo trò đùa nham nhở của bạn mới được . Đỗ Quyên hay đùa bỡn mà đùa thì đùa dai đến cùng . Nhiều lần tôi và Quyên đã giận nhau cả tuần lễ vì tính tình của Quyên không chịu thay đổi . Lần này tôi cũng giận Quyên quá . Tôi ngồi im, đưa khăn tay thấm nước mắt . Đỗ Quyên ve vãn tôi:

- Thôi xin lỗi nghe . Tau tưởng thư chi không quan trọng .
- Xin lỗi chi mà xin . Chơi lạ rứa .
- Ta xin lỗi rồi mà . Đồ chút chi cũng khóc, mít ướt lũng cùi .

Cầm Lệ phì cười nhưng tôi không cười . Tôi cười theo được thể Đỗ Quyên lại làm già và lần này dám nó giấu biệt lá thư . Đỗ Quyên có vẻ hối hận, nhưng tính nó bướng bỉnh, thấy tôi giận, nó nhìn lơ đi phía khác . Tự nhiên hai đứa chúng tôi trở thành ba cô học trò ngoan nhất lớp . Và nhờ vụ giận lẫy nhau, cả buổi học sáng lẫn buổi học chiều ngày đó tôi được yên thân . Buổi trưa về nhà nghỉ ngơi giây lát tôi chỉ kịp đem lá thư của chàng ra đọc lại . Buổi chiều, trong giờ sửa địa, tôi cũng lén đem thư chàng ra đọc một lần nữa . Thôi chết rồi, tôi đã u mê dần trong tình yêu . Tôi bắt đầu xao nhãng việc học .

Nguy nan hơn nữa là buổi chiều, sau buổi học đáng nhẽ tôi phải về nhà đúng giờ, tôi lại xách xe đạp lang thang trên con đường hàng Đào, con đường nổi tiếng là đẹp, vắng vẻ, thơ mộng nhất của thành phố . Tôi đi qua nhà bưu điện, tới cầu Tràng Tiền, và lúc đã quá chiều, mặt trời đỏ lôm trên những khóm tre tôi mới dong xe trở về Võ Dạ .

Con đường trở về nhà chiều nào như chiều nấy, vẫn đẹp đẽ, thơ mộng . Lòng tôi cũng trải

rộng theo ngút trời xa . Tôi ân hận với sự lạnh nhạt giả tạo đối với Đỗ Quyên . Tôi nghiệp tôi chưa, tâm hồn lặng lẽ của tôi đã bắt đầu có những biến cố .

Hôm nay, tôi ao ước về tới nhà được ăn một bữa cơm ngon, sau đó ra vườn ngồi chơi một lúc , tôi sẽ tìm lại sự thanh thản của tâm hồn và bắt đầu rút bỏ những xao nhãng để học hành lại . Nhưng tất cả mọi điều không như tôi tưởng . Về tới nhà, vào sân, tôi đã nghe tiếng mẹ tôi la hét đập phá trong nhà . Vừa ló mặt vào, tôi đã bị một cái tát:

– Con ngựa thượng tứ . Đi học chừ mới về hả ?

Tôi lủi thủi đi vào phòng đóng chặt cửa lại . Ba tôi cũng đã bỏ đi lúc nào . Trong nhà vài ly chén bị vỡ nằm ngổn ngang . Tôi không thấy chị Thảo đâu hết, cả anh Toan nữa . Vậy mà mẹ tôi vẫn la lối, tru tréo ở nhà ngoài . Tôi để nguyên quần áo nằm vật ra giường . Tôi bịt tai, bịt mắt, không muốn nghe, không muốn nhìn gì hết .

– Dung .

– Dạ

Nằm chưa nóng chỗ, tôi đã phải vùng dậy chạy ra, mẹ tôi mắt nẩy lửa, nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống:

– Mi có qua kiu thằng cha mi về không, tau đập hết nhà ra chừ .

– Dạ ba con ở mô ?

– Bên quán chớ mô .

Tôi đi ra đường, tới nơi cái quán xép của ông Vạn . Quả ba tôi đang ngồi ở đó, tay cầm ly rượu thuốc . Tôi nói:

– Dạ thưa ba về ăn cơm .

Ba tôi nhìn tôi, uống cạn ly rượu rồi về . Tôi đi theo đằng sau lưng ba tôi, lòng xót xa khi thấy ba tôi càng ngày càng gầy gò, bạc nhược . Tôi đi nhanh tới cầm tay ba tôi:

– Ba

Ba tôi đã ngà ngà say, nhưng ông còn tỉnh táo nhận ra tôi . Ông nhìn tôi chăm chăm:

– Mạ mi đập đồ nhiều lắm há ?

– Con tưởng ba đập chớ .

– Tau đập khi mô . Răng đạo ni mạ mi lộng quá .

Tôi bùi ngùi . Ba tôi quả là một người suốt đời chỉ muốn yên phận . Muốn yên phận mà không yên phận được . Tôi sống gần mẹ tôi, rồi mai sau, tôi cũng kiếm được một người đàn ông yên phận như ba tôi . Không, tôi ghê sợ đời sống gia đình như thế lắm . Chị

Phương Thảo bằng lòng với gia tài tiền bạc và tâm tính của mẹ cha, còn tôi, tôi chống đối đến cùng .

Tôi lại hỏi:

– Chuyện chi mà ba với mạ cãi nhau hoài rứa ?

– Mạ mi bắt thằng Toan lấy vợ . Thằng Toan chưa chịu, mạ mi bức thằng Toan rồi đổ lên đầu tau .

Bắt anh Toan lấy vợ . Tôi vừa ngạc nhiên vừa vui thích . Anh Toan lấy ai ? Cô gái nào được mẹ tôi chọn ? Trời ơi, cô gái đó phải ly kỳ lắm . Giữa thời đại này đi mô cũng che mặt, đi guốc gỗ, mặc áo rộng thùng thình . Phải làm bếp đầu tắt mặt tối, phải xấu nữa .

– Ba biết mạ định đi nói ai cho anh Toan ba ?

– Con Minh, con Minh con mụ Nghè Vinh ở trên Cầu Lồng, bạn tứ sắc với mạ mi .

Con Minh, thôi đúng rồi, con Minh đúng với tiêu chuẩn chọn lựa của mẹ tôi . Dáng nó lùn, mập, người đen, mấy bà bạn của mẹ tôi thường nói: Con gái thứ đó dễ như vẹt . Cầu trời cho con Minh về làm dâu nhà tôi để ra một bầy vẹt con . Tôi khoái trá bật cười lớn . Ba tôi không hiểu, ông nhìn tôi, rồi đi nhanh về nhà . Ý chừng cũng ngăn cuộc gặp gỡ với bà vợ dữ như sư tử .

Mâm cơm được dì Tường dọn lên . Mẹ tôi đã dụ con giận . Anh Toan, chị Thảo cùng ngồi vào bàn ăn . Mẹ tôi lên tiếng:

– Ba nó khuyên nhủ nó, con trai lớn tổng ngồng rồi . Năm ni cũng đã lên đại học chứ nhỏ nhít chi . Cưới vợ về cho nó làm việc nhà . Tui già rồi, cưới vợ cho nó xong tui lên chùa làm công quả .

Anh Toan đặt chén cơm xuống:

– Mạ nói rứa con nghe không được . Con còn nhỏ không vợ con chi hết .

– Hứ, thằng cha mi không dạy mi . Mi thích đi rương với mấy con quỷ cái, mấy con ngựa thượng tứ, mấy con ngựa bà . Dâu con tau phải đàn hoàn . Bộ mi thích rước mấy con ngựa về rùi sai tau rót nước há ?

– Con không thích lấy vợ

– Mã cha mi cha không thích . Mi nói nghe giống giọng thằng cha mi . Tau chọn con Minh, mi không chịu tau cũng cưới . Tau cưới dâu về nhà ni là được rùi .

– Mạ cưới về mạ lấy, tui không lấy .

Thằng cha mi chớ bướng . Tau giao cho ba mi dạy mi, dạy không được đừng kể là cha, là

chồng.

Chi Thảo nghe nhắc tới tên Minh, mắt chị cũng sáng ra:

- Con Minh há mạ ? Con nó được rồi, nó nhà quê, thật thà . Nó làm việc giỏi lắm . Phải đó Toan, mi lấy con đó được .
- Việc chi chị mà xía vô .
- Bộ mi ham mấy con quý cứ rượng rượng đi ngang đi lại nhà mình há ?
- Xí, chị vô duyên ờm, . Chị không thuộc vô hạng mấy con ngựa thì là chị, mí con bà trời chắc .
- Tau đập cái chén vô mặt chừ chơ hỗn . Mạ coi nó nói rứa mà không ai dám đụng nó tề . Khi thua, chị Thảo hay cầu cứu mẹ tôi . Bà một lòng bình chị Thảo . Bà chửi tất cả con gái đồng đa đồng đánh là ngựa , nhưng chị Thảo thì không, chị càng đồng đa đồng đánh, dưới mắt mẹ tôi chị càng quý phái xứng đáng lấy được chồng giàu . Nghe chị Thảo kêu, mẹ tui trừng mắt:
- Toan, mi chửi chị mi đó phải không ? Trời ơi, rứa mà ông ngồi ngó được . Trời đất, trời đất .

Anh Toan bỏ đi trước tiên . Chị Thảo thả chén cơm cái bịch, rồi mẹ tôi cũng đứng dậy . Ba tôi thì đã ghen hòng từ miếng cơm đầu . Chỉ còn tôi với dì Tường . Dì Tường phụ với tôi dọn mâm cơm xuống . Con ở lo rửa chén . Hai dì cháu ngồi ở góc bếp nhìn ra sân . Trên nhà, tiếng mẹ tôi vẫn nặng nhẹ với chồng con . Dì Tường nói:

- Tau biết rằng con Thảo thích mạ mi cưới con Minh về . Nó sợ thằng Toan lấy vợ đẹp hơn nó . Con nó chứa ganh ghét, nó bần tiện nhất nhà .
- Dì biết tại rằng mạ nhất định cưới con Minh không ?
- Còn rằng nữa, mạ mi đánh tứ sắc, mụ Nghè Vinh cho vay, chắc mắc nợ quá nhiều chừ rước con gái mụ Nghè về trừ nợ . Con mụ nó cho vay cắt cổ cả Huế đều biết tiếng . Bởi rứa để con đưa mô cũng đen thui, ròn quay, nửa heo nửa người .

Dì nói tiếp

- Con nó mà vô làm dâu nhà ni còn thua con Ốt ở đợ với nhà mình nữa .
- Cháu thích anh Toan lấy con Minh .

Dì Tường mở lớn mắt, ngạc nhiên:

- Mi cũng như con Thảo ?
- Mô phải , cháu nghĩ khác . Tại anh Toan cù lần, gặp con Minh là đúng đôi rồi .

– Mi đừng tưởng thẳng nó mà cù lần . Mi không biết chuyện chi hít há . Tôi mô cũng hẹn với con Toan Ánh ở dưới bên bà Vàm . Lát nữa mi muốn coi tau dẫn đi coi tận mắt nì .

Tôi tò mò:

– Thiệt không ? Cháu không tin . Anh nó mà cua được con Toan Ánh . Còn lâu .

– Rứa mới lạ . Hai đứa du dương lắm . Tôi mô cũng hẹn nhau . Tau gặp hoài . Con nó đẹp thiệt . Cái eo của nó mê luôn .

Con Toan Ánh ở gần nhà tôi, cách hai khu vườn . Nhà Toan Ánh nhỏ nhưng vườn cây của nhà nó xinh lắm, được ông già nó chăm bó cẩn thận . Nhà nó có nhiều hoa tỷ muội, hoa cúc, hoa ngọc lan . Đạo nhỏ tôi chui hàng rào nhà nó ăn trộm nhãn, bẻ hoa hoài. Con bé đang có nhiều chàng đang đeo đuổi, không hiểu sao lại mê một anh chàng cù lần như anh Toan được . Tôi nửa tin nửa ngờ . Toan Ánh học sau tôi một lớp nhưng có vẻ nhiều tuổi hơn tôi . Đi học về tôi thấy có nhiều anh kè kè xe đạp theo tán nó . Không hiểu sao nó có thể mê anh Toan tôi được .

Buổi tối tôi thấy anh Toan đứng trước hiên, ngọn đèn trước nhà không được bật sáng như mọi hôm chứng tỏ anh không học bài . Chị Phương Thảo bạn tiếp anh Vĩnh Dương ở trong phòng khách . Có anh Vĩnh Dương tới, mẹ tôi đóng vai trò một bà mẹ heêt sức khoan hòa hiền hậu .

– Cậu tới chơi . Mời cậu ngồi . Thảo ơi, có anh Dương lại nì .

Chị Thảo cũng đóng kịch không kém:

– Dạ thưa mẹ, con nghe rùi .

Chị yếu điệu đi ra, mẹ tôi rút vào nhà trong cho đôi trẻ tự do trò chuyện . Anh Toan lặng lẽ đứng trước nhà . Chắc anh đang giận hờn lắm . Lúc này tui có thể yên thân được rồi . Tôi dại gì không rút vào phòng với lá thư của chàng . Nhưng vừa thấy tôi đi ngang chị Thảo đã sai rót nước . Sau đó, anh Toan dạy kèm tôi học . Tôi lơ đãng bị anh đánh mấy cái thước kẻ vào mu bàn tay đau điếng . Anh trút giận gia đình lên đầu tôi, thầy kệ anh, tôi không cần chấp kẻ đang đau khổ vì tình .

Anh Vĩnh Dương nói chuyện với chị Thảo một lúc ra về . anh tìm ba tui, mẹ tui để thưa . Chị Thảo phải đi mời từng người . Anh chào anh Toan, anh Toan ừ hử trong miệng . Chị Thảo ném cho anh Toan một cái nhìn tàn nhẫn như thâm đoạ : Mi coi chừng . Rồi chị mỉm cười, làm duyên ngay sau đó . Anh Vĩnh Dương cúi nhìn xuống cuốn bài làm của tôi, cười:

– Phù Dung, em biết thằng Hân hong ?

– Dạ không

– Nó si em đó

Tôi giả vờ ngây thơ kêu lên:

– Anh dị ồm . Em không chơi với anh mô .

Anh Dương đi rồi, tôi còn xấu hổ với vẻ ngây thơ giả tạo của mình .

Tối tôi phải thức hơi khuya để học bài . Ngày mai tôi không thể không thuộc bài để chịu những giây phút hồi hộp như ngày hôm nay . Tôi mở cửa sổ ngửi hoa Hoàng lan thơm nức . Tôi cố dẫn lòng học xong bài vở mới lấy thư chàng ra đọc . Em muốn làm một cô học trò ngoan trước khi làm một người yêu ngoan . Sương vườn xuống nhiều lắm vì tui đã nghe thấy hơi lạnh .

Có tiếng nước xối ngoài giếng, tiếng dì Tường cười khúc khích :

– Cho sướng thân . Tau biết mà, mi mang mùi nước mắm cùng mình .

Tôi lắng tai nghe ngóng . Giọng anh Toàn cần nhẩn từ góc vườn:

– Mai tui gặp được tui đập bẻ mặt . Đồ con ai chơi mất dạy .

Dì Tường vẫn cười khúc khích:

– Ai mượn tôi mô cũng hẹn với gái . Tụi nó bơm nước mắm cho đầy tóc tai mặt mũi .

Con Ánh chắc cũng ăn nước mắm tùm lum rùi há .

– Dì biết chi mà nói .

– Chuyện chi tau hong biết . Mi hẹn với con Ánh dưới bến .

Tiếng nước xối rào rào . Tiếng dì Tường cười rúc rích, tiếng anh Toàn cầu nhàu . Tôi mỉm cười thích thú . Đạo nhỏ, tui cũng hay bày trò chơi ni . Tôi với mấy đứa bạn bỏ nước mắm vào ống bơm, thấy anh chị nào hò hẹn là núp nơi mấy dây hàng rào bơm nước mắm vào người họ rùi bỏ chạy . Xóm Vỹ Dạ nhà nào cũng có bến . Vậy mà còn có bến chung nữa và những bến chung ni là nơi cho trai gái hẹn hò . Một lát sau ngoài nghe tiếng kéo cửa, tiếng gài thanh gỗ cửa . Đêm nào trước khi đi ngủ dì Tường cũng xem xét cửa ngõ cẩn thận . Nhà tui có hàng rào cao trông chề tàu, rồi phía ngoài còn có tường bọc trộm cấp khó lọt vào, tuy vậy vẫn phải đề phòng . Bọn trộm có thể lội dọc theo sông, nhập vào vườn từ phía bên . Bì chừ thì tôi có thể yên tâm làm việc một mình trong căn phòng nhỏ của tôi . Tôi khép bớt một cánh cửa sổ, vậy mà hương hoàng lan vẫn xông vào thơm phức . Hương hoàng lan ngào ngạt, hương dạ lý hương ngai ngái, hương hoa nhài, hoa ngâu

nồng nàn, vườn tôi đêm đêm đặc mùi hương hoa cỏ quyện lại .

Mở lá thư trước mắt, lòng tôi cũng nồng nàn mến thương . Lá thư được ướp trong một phong bì kín được tôi dùng kéo cắt một đầu thư cẩn thận, khi mở ra, mùi giấy thơm nồng . Mùi giấy hay mùi hơi thở của chàng còn thơm trong đó . Khi chàng viết, lá thư nằm trước hơi thở và chắc chàng còn hút thuốc lá nữa . Hơi thở chàng phải có hương thơm . Tôi nhìn ảnh chàng, mắt chàng nhìn tôi vừa thương yêu vừa nghiêm nghị . Về mặt này ghen phải biết, dữ phải biết, và độc tài nữa đây . Người tôi mê lặng đi trong niềm sung sướng .

Nhưng đồng thời, lòng tôi cũng dấy lên chút ngậm ngùi . Bắt đầu từ giây phút này, những ngày vừa qua chỉ còn là chiếc bóng đẹp . Tôi không còn hồn nhiên thơ ngây nữa . Tôi đã tới tuổi thiếu nữ, biết mơ mộng yêu thương, và những ngày ở ghế nhà trường đã bị chi phối . Tôi sẽ cố gắng, không biết có cố gắng được như sự hứa hẹn không, tôi làm sao trả lời nổi .

Trường hợp quen biết giữa tôi và Vịnh đúng là có sự sắp đặt của tạo hóa . Bởi tôi rất ghét viết thư từ, vậy mà khi nhận lá thư thứ nhất của Vịnh tôi đã viết trả lời ngay, dù lá thư đó được xé đi, không gửi . Tôi nhớ lại, một buổi sáng khi đem khoe bài thơ như nhất cho Đỗ Quyên xem, Đỗ Quyên vỗ tay reo:

- A, thơ được lắm, cái gì mà quê tôi có lũy tre xanh, có con cá mập, có cảnh rong trôi ... Dĩ nhiên là nó ghẹo tôi, đọc lệch lời thơ để chế giễu . Và rồi không cần đợi tôi đồng ý hay không, Đỗ Quyên giữ lấy, bỏ vào phong bì gửi cho một tờ tuần báo học sinh . Tôi thất vọng thỏm cả tuần lễ . Bài thơ có được trả lời trên báo nhưng không được đăng . Tôi thất vọng hết sức . Cẩm Lệ giễu tôi: Mi làm về gửi họ đăng chờ thơ họ chê rùi . Cẩm Lệ vừa nói vừa bịt mũi . Đêm đó tôi về không ngủ được, thức tới hai giờ sáng, sáng tác bài thơ khác . Tôi âm thầm gửi đi, và lần này, may mắn thay, bài thơ của tôi được đăng, chắc là để an ủi hay trám vào một chỗ trống nào đó .

Tôi không cần khoe tui nó cũng biết . Chỉ một buổi sáng sau khi tờ báo được gửi tới Huế, cả lớp đều trầm trồ đọc bài thơ của tui và nhìn tui bằng con mắt khâm phục . Rồi một tuần sau nữa, đọc trên số báo mới tôi nhận được một dòng nhắn tin nhỏ: Phù Dung (Huế). Thơ đã in . Gửi tiếp nhé . Thân ái . Không biết ai đã viết lời nhắn kia với chữ thân ái làm tôi cảm động đến lịm người . Tôi lại tiếp tục thức đêm, tiếp tục làm thơ . Năm bảy bài tôi mới chọn được đăng một bài, hình như người tuyển chọn biết sự cố gắng của tôi và muốn

khuyến khích an ủi . Và cũng nhờ đó, tôi nhận được lá thư của chàng gửi tới khen tặng một bài thơ nói về áo trắng và nón bài thơ .

Vĩnh có chân trong ban biên tập tờ báo học sinh, và chàng tiết lộ chính bạn thân của chàng đã chọn những bài thơ của tôi gửi .

Nếu tôi muốn biết thêm về chàng, tôi có thể hỏi SươngThu . SươngThu quen biết rất nhiều văn nghệ sĩ . Với người chị của SươngThu hình như đã lần lượt làm người tình hết ông này tới ông khác để rồi lấy một ông chồng văn nghệ non . Chắc hẳn SươngThu có nhiều người quen biết rõ về Vĩnh . Nhưng tôi muốn kín đáo . Sương Thu biết là cả lớp biết rồi cả trường biết, chắc tôi khó sống nổi . Với lại biết đâu SươngThu cũng là bạn của Vĩnh . Ừ biết đâu đây, chàng chẳng viết trong thư là chàng thích Huệ rất nhiều là gì ?

Thỉnh thoảng tôi có đọc một vài bài thơ của Vĩnh đăng trên báo học sinh . Những bài thơ có nhiều câu rất hay, tôi thường học thuộc . Khổ nỗi, trong tuần báo này có bao nhiêu mặt làm văn nghệ đều gửi thư về làm quen, tôi không trả lời nhưng Đỗ Quyên và Cẩm Lệ đã chộp được vài địa chỉ, trả lời thay tôi . Tôi nghĩ là chuyện không quan trọng gì, để cho bạn nghịch ngợm .

Mãi đọc đi đọc lại lá thư của Vĩnh, mãi nghĩ vu vơ, tôi đã quên khuấy mất việc cô Diễm Ly giao phó cho việc phụ trách một tập san mùa thu . Đáng nhẽ hôm ni tôi phải lo lắng xăng cho tờ báo một tí để ngày mai vào trường họp với ban văn nghệ để chọn những đề tài cho tập san và phân chia công việc . Nhưng học bài xong tôi không thể làm gì được . Học thuộc bài lá thư sẽ viết cho Vĩnh . Lá thư có lẽ phải trong một tuần lễ mới viết xong . Tôi sẽ tả cảnh, tả tình, sẽ tự thuật ? Chao ôi, học bao nhiêu chữ rồi, vậy mà viết một lá thư cho người tình sao mà khó khăn thế .

Tôi sẽ ướp theo cùng lá thư bao nhiêu hương thơm trong vườn . Hoa nhài, ngọc lan, cả hoa chanh hoa khế nữa . Như vậy là tôi sẽ tả cảnh trong lá thư thứ nhất cho người tình . Đêm ni trời cũng rất thơm, lòng tôi ngạt ngào cảm xúc . Tôi mở toang hết cửa sổ . Sau những lá cây dày đặc kia là dòng sông đêm, sông vô cùng hiền hòa, xin cho tình yêu của tôi với Vĩnh muôn đời hiền hòa như thế . Nhưng sự mơ mộng của tôi bị chặn ngang . Hình như có tiếng động trong vườn, tiếng chân người và tiếng lá cây bị vệt ngang . Ai đi trong vườn giờ này ? Chú Đặng giờ này đã bị nhốt sau căn nhà nhỏ . Ăn trộm chăng ? Tôi rùng mình muốn rút vào đóng cửa lại . Nhưng không kịp nữa, một bóng trắng đã lấp ló sau lá cây . Bóng trắng có mái tóc xõa dài gần đến gót . Tôi muốn la lên mà không la

được, muốn chạy vào cũng không chạy được . Tôi như bị chôn sống ở đó, mắt mở trừng trừng nhìn bóng trắng không rời . Một con ma . Không, từ lâu tôi không tin ma quỷ . Nhiều đêm mùa hạ trời nóng quá, tôi dám một mình ra bờ sông ngồi, nhất là những đêm trăng, ngồi trên bến sông nhìn trăng chảy menh mông trên dòng nước, tôi đã mơ mộng đủ chuyện, tuổi nhỏ mơ mộng chuyện thần tiên, tuổi mới lớn mơ mộng những tình thương dịu hiền, những hình bóng êm đềm thật mơ hồ . Đây là lần thứ nhất trong đời tôi nhìn thấy một bóng ma . Tôi bị thu hút bởi bóng trắng rất lâu, bóng trắng vẫn đứng yên lặng ở sau lùm cây, và điều lạ là mắt hướng về phía ngôi nhà nhỏ của Chú Đặng . Giờ thì tôi biết bóng trắng không phải ma mà cũng không phải trộm . Bóng trắng là một người đàn bà . Nhưng cô ta là ai, đến làm gì trong vườn tôi lúc nửa đêm ? Một người đàn bà xa lạ không thể lọt vào vườn tôi lúc nửa đêm được . Con chó ở nhà tôi rất dữ, chỉ một tiếng động nhỏ là sủa ầm lên rồi . Hôm ni con Vện ở đâu không thấy lên tiếng . Lòng đầy sự tò mò, tôi đưa tay khép nhẹ hai cánh cửa sổ và chỉ chờ đủ chỗ để hé mắt theo dõi bóng trắng ngoài vườn . May mắn tôi bật ngọn đèn ở bàn học, ánh sáng bị cái chụp tròn che không hắt được ra phía cửa sổ, mà ở ngoài vườn chỗ bóng trắng đứng bị ánh điện từ trong căn nhà chú Đặng dội ra sáng trưng . Mái tóc của bóng trắng che kín hết một khoảng lưng, dài gần tới gối . Thành linh bóng trắng quay mặt nhìn về phía phòng tôi . Tôi xuýt rú lên . Khuôn mặt dưới ánh đèn hiện ra thật rõ ràng. Khuôn mặt dì Tường . Dì Tường tôi có điên không ? Có điên không ? Có điên không mà dì Tường nửa đêm khuya xõa tóc như con ma dại, đi thất thơ thất thểu trong vườn một mình . Mà tại sao dì lại cứ nhìn về căn nhà của Chú Đặng . Dì Tường chỉ nhìn về phòng tôi một thoáng rồi quay đi, như yên tâm tôi không hề biết gì . Tim tôi đập thành thịch, tay chân tôi run rẩy theo từng bước chân của dì Tường tiến tới căn nhà nhỏ . Dì Tường đã khuất sau một lùm cây khác . Dù cố gắng, tôi cũng không đứng vững một chỗ, chân tôi như tự động đi tới bên cửa lớn, tôi cũng thoát ra ngoài vườn . Tôi đi cách xa dì Tường một khoảng cách sợ dì Tường phát giác được . Dì Tường đã tới sát căn nhà nhỏ áp tai vào cửa nghe ngóng . Tôi núp vào một lùm cây kín gần đó . Núp ở đây, tôi có thể nhìn thấy những cử động của dì Tường rõ ràng, tôi cũng có thể nghe rõ nếu dì Tường lên tiếng nói nữa . Dì Tường áp tai vào cửa nghe ngóng một hồi rồi tôi nghe những tiếng gõ nhẹ nổi lên . Lúc ni tôi không trông rõ mặt dì Tường, dì quay lưng về phía tôi và mái tóc của dì vẫn tối đen một khoảng lưng, chảy dài xuống gối .

Bên trong hoàn toàn im lặng, chắc chú Đặng đã ngủ . Tui bước tới gần dì Tường hơn chút nữa . Lần ni dì Tường vừa gõ vừa gọi:

– Chú Đặng, chú Đặng .

Bên trong vẫn im lặng . Tiếng gõ của dì Tường mạnh hơn:

– Đặng, Đặng .

Dì lại áp tai chờ đợi . Cánh cửa vẫn bị khóa ở bên ngoài . Chìa khóa cửa phòng chú Đặng tôi giữ, lúc ni chiếc chìa khóa đó nằm trong ngăn kéo . Dì Tường chờ đợi một lúc lại gõ, lại gọi:

– Đặng, Đặng ui

Lần này bên trong có tiếng động, rùi tiếng chú Đặng, giọng có vẻ tỉnh táo:

– Ai đó ?

– Tường . Tường đây .

– Tường hả ? Chuyện gì vậy ?

– Anh có khoẻ không ? Anh còn tỉnh đấy chứ ?

Bên trong không có tiếng trả lời . Dì Tường lại nói:

– Đặng đã ngủ chưa ? Đặng còn thức đấy chứ ?

– Còn thức . Mà ai gọi vậy ?

– Tường đây . Tường đây mà . Anh nhận ra giọng Tường không ?

– Nhận ra rùi .

– Buổi chiều anh lên con, anh phá quá . Bể một cái chậu rùi .

– Buổi chiều nóng quá, tui muốn đi tắm, muốn nhảy xuống sông .

– Anh Đặng, tại sao anh xung tôi ?

– Tường đó hả ? Tường ơi .

– Anh tỉnh không ? Anh vẫn còn tỉnh táo đấy chứ ? Anh nhớ chưa ? Giờ này anh đâu có điên được, anh Đặng .

– Trời có mưa không ?

– Không . Anh gọi tên em đi chứ ?

– Tường . Em Tường .

Cả người tôi run lên lập cập . Điều bí mật vừa hé mở lại khép chặt . Tôi không hiểu gì hết . Dì Tường, chú Đặng . Rõ ràng chú Đặng điên, sao giữa đêm phải chú lại tỉnh táo thế .

Và tại sao chỉ giữa đêm khuya họ mới nói chuyện với nhau . Cảnh này xảy ra bao lâu rồi

mà tôi không hề biết .

Dì Tường vẫn áp tai vào cửa, dì nói gì nhỏ nhỏ tôi cố gắng hết sức chỉ nghe tiếng được tiếng mất . bên trong chú Đặng im lặng nghe, hay có trả lời mà tôi không nghe nổi . Tôi như bị thôi miên bởi hình ảnh của dì Tường đang áp người vào cánh cửa, hình như mỗi lúc dì áp mỗi sát hơn, và tiếng nói của họ nhỏ hơn . Đang theo dõi tui bỗng giật nảy người lên vì tiếng hét của chú Đặng: Thôi, cút đi, cút hết . Xuýt tí nữa tôi té nhào xuống đất . Nhưng dì Tường như đã nghe quen, dì chỉ hơi lùi bước rồi đứng yên . Giữa đêm khuya tôi vẫn nghe tiếng chú Đặng hét như thế, nhưng tôi không để ý, đêm chú Đặng vẫn thường khóc, thường cười . Nhưng tiếng hét bất chợt của chú đêm nay làm tôi muốn nghẹt thở vì sợ hãi . Chú Đặng hét xong thì bên trong nhà có tiếng lục đục như các vật bị va chạm, dì Tường vẫn cố gắng:

- Anh Đặng, anh Đặng .
- Cút đi . Ông sợ thấy mồ .
- Anh Đặng, em đây mà .
- Em hả ? . Ai là em ?

Chú Đặng cất tiếng cười, đúng là tiếng cười của một kẻ mất trí . Chú đã hoàn toàn rơi vào thế giới của người điên . Chú cười, chú khóc, như một trò đùa của trẻ con vô tội vạ .

Dì Tường như sợng người, và rồi dì cũng bật khóc: Anh Đặng . Anh Đặng . Tiếng khóc nghẹn ngào của dì Tường thê thảm chìm lẫn trong tiếng khóc cười vô tri của chú Đặng . Tôi lạnh người, gai ốc nổi cùng mình . Hình như sương cũng đã xuống nhiều lắm, mái tóc tôi đã thấm ướt, cả vai áo tôi cũng dính những hạt sương nhỏ như bụi . Màn kịch chắc tới đây là kết thúc, bởi dì Tường đã ngược mặt lên nhìn trời và khóc tức tưởi . Rồi dì đập mạnh vào cánh cửa, lao đảo bỏ đi . Tui nép mình sát vào bụi cây, đợi cho dì Tường đi khuất mới lén vào phòng . Nhìn ra từ cửa sổ, căn nhà nhỏ của chú Đặng hoàn toàn yên tĩnh, cả tiếng khóc của chú cũng biến mất .

Tôi bàng hoàng ngồi xuống ghế . Lá thư của Vịnh còn nằm ở trên bàn . Một cánh cửa sổ bị gió đập đóng lại như có bàn tay ai đẩy nhẹ . Tôi rùng mình, lúc này hơi sương mới thấm vào người và hai bàn tay tôi giá buốt . Tôi xoa tay vào nhau rồi đi thay áo . Hình ảnh dì Tường xoa tóc tới nói chuyện khóc lóc bên ngoài căn nhà của chú Đặng ám ảnh tôi mãi . Tôi thù người suy nghĩ và càng lúc sự hiểu biết của tôi càng rắc rối thêm . Gia đình tôi kể từ trước khi tôi khôn lớn là một bí mật, kể từ sau khi tôi khôn lớn, cũng là một bí

mật, và tôi cũng đang bị bó dần trong niềm bí ẩn của gia đình, bó dần dần mà tôi hong nhận ra nổi .

Dù sao tôi cũng phải trả lời thư cho Vĩnh, chàng đang chờ tôi từng giây phút, chàng bắt đầu chờ từ khi thư mới gửi đi . Tôi soạn giấy bút viết thư trả lời . Tôi ngồi rất lâu trước trang giấy trắng, loay hoay mãi không viết nổi một lá thư . Thư tình khó viết thật, chắc chỉ khó lúc ban đầu . Đây là lá thư đầu tiên, tôi khổ sở vì sự bày tỏ cảm tình trong bức thư đầu . nhưng rồi tôi cũng viết nổi . Vì vừa mới chứng kiến cảnh dì Tường, lòng tôi bị phân tán, lá thư tôi viết cho Vĩnh quá ngắn ngủi . Cuối cùng lá thư cũng được bỏ vào phong bì dán kín lại .

Tôi nằm trần trọc mãi . Tôi mong tới sáng để nhìn lại khuôn mặt dì Tường . Lâu nay tui mãi vui với nhà trường, với bạn bè, tôi không chú ý gì tới những việc xảy ra với người ở chính cạnh mình . Ba má tôi, anh Toan, chị Thảo, và dì Tường nữa . Tui vẫn tưởng dì Tường an phận là một cô gái già, sống kéo chuỗi ngày còn lại bên cạnh các cháu . Tôi đã lầm lẫn quá .

Gần về sáng tôi nghe tiếng sương rơi lộp bộp . Lúc này ngoài sông, ngoài vườn sương đã vây kín . Không biết dì Tường có ngủ được không ? Dì đang nghĩ gì ? Tôi hiểu ra được dì Tường từ trước tới nay không phải là một người tầm thường sống hiền lành, yên phận trong gia đình .

Và rồi giấc ngủ cũng đến sau tiếng gà gáy canh ba . Trong giấc mơ, tôi gặp được Vĩnh, khuôn mặt người tình đầu tiên trong đời con gái . Phù Dung ơi, liệu mày có giữ mãi một khuôn mặt này trong suốt đời mày . Phù Dung . tên tôi đó, như một thứ ánh sáng quá rưa rờ nhưng cũng quá dễ biến mất . Trong giấc mơ, tôi cũng nhìn ra tôi qua hình ảnh một bông hoa phù dung, càng nồn nao càng chóng tới giờ tàn rụi .

Và giấc mơ còn dài nhưng làm sao tôi nhớ nổi .